

Giới thiệu Khuynh Quốc

Khuynh Quốc câu chuyện ngôn tình cổ đại của tác giả Diễm Tâm hứa hẹn mang đến những diễn biến tâm lý nhân vật bất ngờ, cách xây dựng nội tâm nhân vật sâu sắc đầy mê hoặc.

Hắn có bản tính nghiêm khắc, lúc nào cũng lạnh lùng không dễ gì có thể khiến hắn lung lay hay động lòng khiến người người phải kính sợ, từ khi hắn gặp nàng thì đã tìm cách không để thoát khỏi vòng vây hắn.

Hắn bày truyện ép nàng phải chịu tội làm nàng phải gần hắn khẳng khái ép nàng gả cho hắn, trở thành nhất quốc chi hậu nhưng nàng vẫn không thích chiều theo ý hắn, luôn tìm cách trốn chạy, liệu kết thúc có như ý hắn??

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Gió nhẹ nắng ấm. Đây thật là lúc thích hợp để lên đường, một ngày tốt để bước tới con đường mới rộng thênh thang!

Ôm một thùng giấy cuối cùng vào phòng khách nhà trọ lầu bốn, đại công cuộc dọn nhà rốt cục tuyên bố kết thúc.

“A, mệt chết người!” Giang Diễm Diễm quát to một tiếng, đặt thùng giấy xuống, lao về phía cái ghế sa lon. Ghế sa lon mặc dù là hàng second-hand, nhưng đã được vệ sinh rất sạch sẽ, ngồi lên vừa mềm vừa thoải mái, nàng đã mệt muốn chết rồi, ngồi xuống cũng không còn muốn cử động nữa.

Bỗng dưng, một bàn chân trắng nõn đạp một đạp vào cái mông của nàng.

“Đứng lên.” Giang Ti Ý nói.

Con sâu lười trên ghế sa lon chuyển chuyển bên trái, nhúc nhích bên phải, vẫn là chiếm lấy ghế sa lon không chịu đứng dậy.

“Không được.”

“Minh đem bánh ngọt đập lên đầu cậu bây giờ!”

“A!” Diễm Diễm nhảy lên. “Ngần vạn lần không được, cái bánh đó là bánh kem sinh nhật của chúng ta à nha!” Để mua cái bánh ngọt kia, các nàng còn phải siết chặt thắt lưng, cắt bớt một phần từ tiền com nha!

“Vẫn chưa chịu đứng dậy?” Giang Ti Ý bĩu môi cười một tiếng, dung nhan mỹ lệ mặc dù có vẻ hơi tái nhợt, nhưng khuôn mặt vẫn rất quyến rũ. “Cậu không đứng dậy, thì mình ngồi ở đâu hả?”

Diễm Diễm biết điều một chút nhường chỗ, nhích vào một góc ghế sa lon.

Giang Ti Ý ưu nhã ngồi xuống, đem cái bánh ngọt đặt ở trên bàn, lấy ra mấy cây nến mà chủ tiệm tặng kèm theo cắm lên trên bánh ngọt, cẩn thận đốt lửa, ánh nến trong suốt, chiếu rọi xuống mặt bánh ngọt trông lại càng ngon miệng.

“Có thể ăn được chưa?” Diễm Diễm vội vã hỏi. “Có thể ăn chưa?”

“Cậu gấp cái gì a?” Ti Ý trợn mắt nhìn nàng một cái. “Chẳng lẽ không đợi được Tuyết Quỳnh sao?”

Diễm Diễm vội vàng cắt giọng, nhìn xuống phòng bếp hô to. “Giang Tuyết Quỳnh, nhanh lên!”

“Tới, tới đây!” Thân ảnh tinh tế xinh đẹp, vội vã bước ra khỏi phòng bếp. “Minh đi rửa mấy cái ly.” Nàng xoa xoa tay, mở ra bình nước ngọt có ga lớn, tự tay rót đầy tám phần mỗi ly.

Bọt khí của nước ngọt có ga xuy xuy xuy sủi lên.

“Tại sao không có đá?” Ti Ý hỏi.

“Tủ lạnh còn chưa có cắm điện.”

“A? Vậy bữa com buổi tối làm sao bây giờ?”

“Chúng ta bữa tối đâu có ăn com đâu?” Tuyết Quỳnh chỉ chỉ cái bánh ngọt.

“Đây chính là bữa ăn tối của chúng ta.” Ti Ý bữu môi, thập phần khả ái.

“Đáng giận, sinh nhật sau, chúng ta nhất định phải ăn một bữa tiệc lớn!”

“Cậu đây là đang ước nguyện sao?”

“Minh cũng muốn ước nguyện điều này!” Diễm Diễm vội vàng nói. “Thôi nên được chưa?”

Tuyết Quỳnh lắc đầu. “Không được, mình còn chưa có ước nguyện.”

“Cậu động tác nhanh lên một chút đi!”

“Cậu đừng cứ thúc giục mình, mọi người đứng lên đi.” Hai người trên ghế sa lon, đồng thời phát ra tiếng rên rĩ, nhưng cũng rất kiên trì.

“Thận trọng một chút nha, hôm nay đối với chúng ta mà nói, là một ngày quan trọng đó nha!”

Các nàng ba người cùng họ Giang, là tỷ muội, trên thực tế, các nàng ngay cả cha mẹ ruột thịt là ai cũng không biết.

Các nàng, vào hai mươi năm trước, cùng một ngày bị đưa vào cô nhi viện, Giang viện trưởng thu nhận các nàng.

Hai mươi năm qua, các nàng như tỷ muội tình thâm, luôn giúp đỡ lẫn nhau. Cho dù Giang viện trưởng bệnh nặng, cũng khẳng khái không chịu rời đi, ở lại chiếu cố viện trưởng. Cho đến khi viện trưởng qua đời, các nàng mới quyết định rời khỏi cô nhi viện, dọn đến căn nhà trọ cũ rách này, bắt đầu cuộc sống mới.

Các nàng ba người đều là mỹ nhân khiến người ta không thể dời mắt mắt, nhưng mà phong cách thì khác nhau. Ti Ý xinh đẹp nhất, ngũ quan tinh xảo trang nhã, trăm phần trăm như là một mỹ nhân cổ điển. Tuyết Quỳnh người cũng như tên, làn da tự nhiên trắng như tuyết, còn có vóc dáng mạn diệu mê người, mày rậm mắt to, cái miệng anh đào hồng nộn nhỏ nhắn, cả người rực rỡ diễm lệ. Diễm Diễm tính tình cầu thả nhất, đáng người thanh tú mà khả ái, có nụ cười ngọt ngào siêu cấp vô địch, chỉ cần thần nhiên cười, bất luận kẻ nào cũng sẽ bị nụ cười rực rỡ kia làm cho khuynh đảo.

Hôm nay, là ngày các nàng dọn nhà sống cuộc sống mới!

Hôm nay, cũng là ngày Tuyết Quỳnh chính thức tìm được công việc thật tốt! Buổi sáng, nàng mới vừa nhận được một cuộc gọi từ một bệnh viện lớn trong nước, muốn nàng sau ngày chủ nhật phải tới bệnh viện đi làm.

Hôm nay, cũng là ngày sinh nhật của các nàng!

“Tới, nâng ly lên!” Tuyết Quỳnh hăng hái bùng bùng nói.

Hai người khác, cũng bị lây nhiễm sự hưng phấn của nàng, giờ cao cái ly theo, nặng nề va chạm.

“Cạn ly!”

“Ăn mừng sinh nhật của chúng ta!”

“Ăn mừng cuộc sống mới của chúng ta!”

“Cũng chúc mừng Tuyết Quỳnh tìm được công việc tốt, hoàn thành mơ ước lớn nhất từ nhỏ đến lớn là trở thành một bạch y thiên sứ!”

“Cám ơn.” Ha ha, Tuyết Quỳnh cười đến ngọt lịm. Từ sau khi tốt nghiệp ở trường y tá chính quy, nàng trong thời gian ngắn đã tìm được công việc tốt ổn định, thật là vô cùng may mắn.

“Ca hát ca hát đi!” Diễm Diễm la hét.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, thập phần ăn ý, há mồm hát lên ca khúc chủ đề trong phim hoạt hình “Tiểu Diễm Diễm”. Đây là một ca khúc các nàng thường hát nhất, lời ca giống như là có một loại ma lực, chỉ cần hát ra khỏi miệng, là có thể tăng thêm dũng khí của các nàng.

Hôm nay, các nàng bước ra cuộc sống mới bước đầu tiên, chính là tương lai rực rỡ tốt đẹp đang chờ các nàng.

Tiếng ca hát to rõ, vang vọng bên trong căn hộ. Hát đến câu cuối cùng, các nàng cười vui nâng chén, hưng phấn mà lớn tiếng. “Tự lập tự mình cố gắng có lòng tin, tiền đồ quang minh vừa rực rỡ...”

Oanh!

* * *

Bên trong ánh sáng nhu hòa, truyền đến thanh âm.

“Tĩnh lại đi.” Ánh sáng bao trùm bốn phía, ba cô gái mỹ lệ trẻ tuổi trôi nổi. Các nàng khước mắt rung động, nhẹ nhàng mở ra, giống như là từ trong cảnh mộng sâu nhất tĩnh lại. Mới đầu, các nàng còn có chút mờ mịt, chăm chăm nhìn nhau. Đây là một không gian rộng rãi khôn cùng, mặc dù u ám, nhưng không cảm thấy kinh khủng, ngược lại ấm áp khiến người ta an tâm.

Những điểm sáng thật nhỏ, bay múa bốn phía xung quanh các nàng, đụng tới các nàng, vỡ ra như pháo bông, tan thành những điểm sáng nhỏ hơn.

Đột nhiên, Diễm Diễm phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

“A! Mình, mình mình mình... Mình đang bay!” Oa a, hai chân của nàng đạp không tới đất!

Ti Ý cũng là rất tỉnh táo. “Đừng la hét, chúng ta đều đang bay.”

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Tuyết Quỳnh nghi hoặc.

Nàng nhớ đến bánh sinh nhật, thùng giấy chất đầy phòng khách, tiếng ca rõ to, còn có...

Oanh!

Nguồn sáng nhu hòa, trở nên có chút ấm đậm.

“Lầu dưới nhà của mấy cô bị nổ bình gas, cho nên...”

Ba người tròn mắt hốc mồm, nhìn cái nguồn sáng kia.

Hồi lâu sau, Tuyết Quỳnh mới run run mở miệng. “Chúng ta đã chết sao?”

Cho nên, không gian u ám này, chính là thế giới sau khi chết?

“Đúng vậy.” Thanh âm bên trong nguồn sáng, mang theo vẻ tiếc hận.

“Cho nên...” Tuyết Quỳnh ngửa khí đầy hoài nghi. “Anh là thiên sứ?”

“Khụ, có rất nhiều người gọi tôi như vậy.”

Ti Ý nhìn quanh mọi nơi, đưa tay bắt lấy những điểm sáng bay tán loạn, điểm sáng như sao, ở trong tay nàng lại càng sáng lên. “Như vậy, nơi này là thiên đường hay địa ngục?”

“Đều không phải.” Thanh âm của thiên sứ, từ bên trong nguồn sáng truyền ra. “Ách... Trên thực tế, các cô không phải là bị nổ chết, nhưng bởi vì tôi làm việc gặp phải sai sót, các cô mới có thể tới đây.”

“Làm việc sai sót?!” Diễm Diễm mãnh liệt ngắt đầu, đánh về phía cái kia nguồn sáng. “Chúng ta đều bị hại chết, anh làm thế nào bồi thường đây?”

Nguồn sáng bay đi, tránh né cú chop bắt của nàng. “Cho nên, các cô mới tới chỗ này mà.” Thanh âm của thiên sứ lộ ra vẻ tràn đầy hối lỗi. “Các cô sẽ sống lại.”

Ba người đồng thời trừng lớn mắt. “Thật sao?”

“Dĩ nhiên.” Thanh âm kia lại nói. “Nhưng mà, sống lại phải có điều kiện, các cô phải hoàn thành một chuyện.”

Diễm Diễm không nhịn được kêu ra tiếng. “Công việc của anh sai sót, tại sao lại phải có điều kiện?”

“Đây là quy định mà!”

“Tôi không quan tâm!”

“Đợi một chút.” Tuyết Quỳnh giữ lấy Diễm Diễm đang tức giận, nhìn nguồn sáng kia. “Điều kiện gì?”

“Tôi muốn đem các cô đến một chỗ, các cô đến làm cho ba vị Vương bắt tay giảng hòa.”

“Vương? Cái gì Vương?” Đồ Vương? Thuyền Vương? Hay là Đại Vị Vương?*

(*vua cờ bạc, vua ăn uống)

Thiên sứ chậm rãi tuyên bố. “Kiêu Vương, Thú Vương, Lệ Vương.”

“Tên nghe thật kỳ quái.” Diễm Diễm cau mày.

Ti Ý lại cười khẽ mấy tiếng. “Không khó! Chẳng qua là làm cho ba người hòa hảo, rất đơn giản.”

So với chuyện được sống lại, điều kiện đơn giản này thật khiến người ta nghi ngờ.

“Là không khó, cho nên, các cô chỉ có thời gian sáu tháng.”

“Còn có kỳ hạn?” Diễm Diễm lại hét lên.

“Đây là quy định.”

“Vậy có cái quy định nào làm việc sai sót sẽ bị phạt không?”

Nguồn sáng khẽ run lên, lại rất nhanh khôi phục nguyên trạng. “Việc này không nên chậm trễ, nếu như các cô đáp ứng, nguyện ý sống lại, nhất định phải xuất phát mau một chút.”

Tuyết Quỳnh dẫn đầu. “Tôi đáp ứng.”

“Tôi cũng vậy.” Ti Ý gật đầu.

Diễm Diễm đành phải đồng ý theo. “Được rồi!”

Thanh âm bên trong nguồn sáng, rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm.

“Như vậy, chúng ta xem như đã đạt thành hiệp nghị.” Nguồn sáng từ từ khuếch tán, những điểm sáng nhỏ cũng từ từ hòa vào bên trong nguồn sáng lớn.

“Chỉ cần các cô đồng tâm cầu nguyện, là có thể gặp nhau.”

“Nếu mà kỳ hạn đến, nhưng chúng ta không thành công thì sao?” Tuyết Quỳnh hỏi tới vấn đề mấu chốt nhất.

Nguồn sáng chậm rãi khuếch tán, u ám bao phủ, bao vây thân thể của các nàng. Thanh âm ở giữa tia sáng vọng lại, từng chữ từng chữ rõ ràng lọt vào tai.

“Như vậy, các cô phải quay về đây.”

“Cái gì?”

“Không, tôi không muốn chết một lần nữa!”

“Tôi muốn đổi ý!”

Ba người tranh nhau thét, nhưng mà nguồn sáng bao phủ quanh người trở nên dày đặc, các nàng dần dần mất đi ý thức, cảm thấy như bị một sức mạnh nào đó kéo xuống đất, rơi xuống rồi lại rơi xuống, ngã vào không gian u ám không thấy đáy.

Điều cuối cùng ba người nghe thấy, chính là thanh âm kia trầm trầm nói nhỏ!

“... Đây là quy định.”

Ầm! Nàng ngã vào bên trong một hồ nước lạnh thấu tim, thật sâu, thật sâu, kèm theo một lượng lớn bọt khí ọc ọc, chìm thẳng vào trong làn nước xanh thăm vô tận, bốn phía đều là nước, càng lúc càng u ám.

“A...”

Bị ném xuống bên trong hồ nước, Giang Diễm Diễm đau đến mức muốn mất người, theo phản xạ há mồm, nhưng lại bị sặc uống vào một hóp nước, vội vàng vội vàng ngậm miệng lại.

Giờ trò quỷ gì đây? Lại trực tiếp ném nàng vào trong nước!

Nàng nín thở, vừa tức vừa giận, ở trong nước mở to mắt, ngẩng đầu lên nhìn lại. Xuyên qua mặt nước gợn gợn, vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời lay động, chẳng qua là ánh sáng chói mắt kia, sau khi xuyên qua mặt nước, đã trở nên tương đối nhu hòa. Nhờ vào những năm gần đây đảm nhiệm việc cứu hộ ở hồ bơi đã rèn luyện thành kỹ thuật bơi lội, nàng vươn ra hai tay, nhẹ nhàng đá động hai chân, linh xảo như một con cá nhỏ, đạp chân trôi lên, bơi về hướng mặt nước, một đôi bím tóc thật dài, cũng nhẹ nhàng trôi theo.

Một lát sau, nàng mới lên được trên mặt nước, há miệng ra, từng ngụm từng ngụm thở dốc.

Trên mặt nước, từng con sóng gợn, nàng một tay vuốt lên mái tóc, vô số viên bọt nước đọng trên mi mắt của nàng rơi xuống, nàng bận rộn nhìn quanh. Bốn phía, tất cả đều là nước.

Hơn nữa, cũng không phải là cái loại nước nông trong hồ bơi, mà là đôi mắt nhìn lại, bốn phía đều không nhìn thấy bờ, mệnh mông nước.

Nhưng đầu lưỡi của nàng cũng không nếm thấy vị mặn, chứng tỏ đây không phải là đại dương mệnh mông, mà là một con sông lớn.

Điềm Điềm nghiêng đầu nhỏ, khuôn mặt nghi hoặc. “Kỳ quái, đây rốt cuộc là cái chỗ quý nào?”

Cái tên thiên sứ vừa làm việc sai sót, vừa mở miệng là đầy quy định, mà loại toàn quy định ngu ngốc, đưa các nàng đến chỗ nào đây? Nàng bận rộn đập nước, đối kháng mạnh mẽ với dòng nước chảy, duy trì trạng thái nổi, lằm bằm oán trách, hoài nghi cái tên kia thật sự chẳng muốn làm cho các nàng sống lại, vẫn là có ý định dìm chết đuối các nàng...

“A!” Nàng đột nhiên quát to một tiếng, kinh hoàng. Hồngбет, Tuyết Quỳnh và Ti Ý đâu rồi? Điềm Điềm cuống quýt tìm kiếm. Nàng biết bơi, nhưng Tuyết Quỳnh và Ti Ý mặc dù cũng có bơi lội, nhưng giới hạn chỉ có thể ở trong hồ bơi nghịch nước, không cách nào ứng phó với cái loại tình huống chân đạp không tới đáy này.

Các nàng chỉ là học như con sứa trôi, còn chưa có thở xong a!

“Tuyết Quỳnh, Ti Ý, mọi người đâu?” Nàng lên tiếng hô to, lấy tay che trên mắt, không ngừng lo lắng tìm kiếm, đồng thời dùng sức nhớ lại, mới vừa rồi ở dưới mặt nước có nhìn thấy thân ảnh của bọn họ hay không.

Đang lúc Điềm Điềm suy nghĩ muốn lặn xuống dưới đáy, cẩn thận tìm kiếm lại, thì một dòng nước mạnh mẽ không chút báo trước ập về phía nàng, tốc độ nhanh đến mức nàng thậm chí không còn kịp phát ra tiếng kêu kinh hoàng.

Ọc ọc ọc... Ọc ọc ọc... Nước sông cuộn cuộn, nàng không kịp ngậm miệng, bị con sóng ập vào miệng vài ngụm nước lớn, thân thể xinh xắn bị nước chảy đầy tới, đầy lui, đè ép, nước xông lên mũi khiến đầu óc choáng váng. May mà nàng còn vững vàng nhớ được, điều tồi tệ nhất khi rơi xuống nước chính là sợ hãi, phải cố gắng giữ vững bình tĩnh, một khi đã mất đi tỉnh táo, chỉ số nguy hiểm sẽ vô tình vọt lên cao.

Sức nước mạnh mẽ vô hình, đẩy nàng sang một hướng khác, một địa điểm khác, phía trước cách đó không xa, đã có thể nhìn thấy được đất liền.

Một cánh tay bỗng dưng trồi lên trên mặt nước.

“Oa!” Nàng sợ hết hồn, càng kinh hoàng lại càng nóng lòng, làm cho nàng nhất thời phán đoán sai lầm, nhất thời còn tưởng rằng đây là một trong hai tỷ muội, thậm chí còn vươn tay chụp lấy cánh tay kia.

Chẳng qua là vừa mới đụng tới cánh tay kia, Điềm Điềm lập tức nhận ra không giống như bình thường.

Bất luận là Tuyết Quỳnh hay là Ti Ý, da thịt cũng không có rắn chắc như vậy.

Trên thực tế, cánh tay mà nàng đang nắm lấy, cứng cáp giống như là tảng đá.

Cánh tay này là của một nam nhân.

Bết bết hơn chính là, chủ nhân cánh tay kia vừa chạm vào tay nàng, lập tức vòng chặt cánh tay, vững vàng trèo lên thân thể của nàng, sức mạnh to lớn, cơ hồ muốn đập vụn nàng. Mà cánh tay kia lại càng ghim chặt cổ của nàng, chặt đến mức làm cho nàng không cách nào hô hấp.

Hắn thậm chí còn kéo tóc của nàng!

“A, buông, buông tay... A... Tôi...”

Nàng giãy dụa, đuôi sam* hất loạn, da đầu không khỏi một trận đau nhói rất buốt, cả người càng bị thể trọng của người kia kéo xuống. Thanh âm ho khan mãnh liệt, từ một nơi rất gần phía sau đầu nàng vang lên. Người nọ ho đến quá sức, thậm chí mấy lần đụng vào cái ót của nàng, hại nàng đau đến muốn thét chói tai.

(*đuôi sam: tóc dài thắt bím như nam nhân thời cổ đại)

Đáng chết, nàng quá sơ sót! Ho khan, cùng với chuyện liều mạng ôm chặt người cứu hộ, là phản ứng điển hình của việc chìm trong nước. Phần lớn người bị chìm, đều là bị sặc chết, mà bởi vì bị chìm, nên adrenaline* tiết ra mạnh mẽ, lại càng làm trở ngại chuyện cứu viện, thậm chí khiến cho cả người cứu hộ cũng bỏ mạng.

(*adrenaline: một loại hormone được sản xuất ra bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm)

Đây là chuyện nàng sớm nên nhớ kỹ mới đúng, nhưng mà, bởi vì lo lắng cho tỷ muội, nàng cư nhiên phạm phải sai lầm lớn, đã quên mất chỉ có thể đến gần người bị chìm từ phía sau lưng.

“Khụ khụ! Buông, buông tay...” Nàng dùng hết khí lực, kéo cánh tay hắn ra, miễn cưỡng mới có thể thở được. Cứ như vậy nữa, hắn sẽ hại nàng cũng chết đuối theo.

Nam nhân kia dường như không có nghe thấy thanh âm của nàng, hắn nhất định là đã ở trong nước chìm chìm nổi nổi quá lâu, đến mức sợ hãi, khiến cho hắn toàn thân cứng ngắc, chỉ có thể xem nàng như một cây gỗ cứu mạng di động, leo lên ôm thật chặt.

Điềm Điềm giãy dụa, cũng sặc thêm mấy ngụm nước, tình thế ngày càng cấp bách.

Nàng chỉ có thể hít sâu một hơi, trước tiên cúi đầu xuống, sau đó nặng nề đập một phát!

Đông!

Thanh âm của đầu đụng đầu, kèm theo sự đau nhức truyền đến. Điem Điem đau đến độ mắt nỏ đom đóm, trước mắt biến thành một màu đen, nhưng vẫn không quên vội vàng bơi ra.

Va chạm mãnh liệt này, quả thật khiến cho kia nam nhân buông lỏng ra, thân thể không lơ chỉ có thể lại chìm vào trong nước. Chẳng qua là... Ô ô, nàng đau quá a!

Nàng trong đầu ong ong, thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lại phát hiện ra, sức mạnh đáng sợ lại từ trong nước kéo lấy đuôi tóc dài của nàng.

“A!” Nàng đau quá vừa hét lên, trong phút chốc, lại bị kéo vào trong nước.

Nàng ra sức đập đập hai tay, cố gắng giữ đầu ở trên mặt nước, nhưng sức mạnh kia không hề giảm xuống, hơn nữa, hấn quá mức sợ hãi, cư nhiên đưa tay ôm lấy chân phải của nàng.

Đáng chết! Tiếp tục như vậy, thật sẽ chết người!

Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, theo bản năng bảo vệ tánh mạng, nàng giơ lên chân trái, lập tức hướng về phía khuôn mặt của nam nhân đang nắm lấy tóc và chân phải của nàng mà đập. “Buông tay!”

Nàng đập lên mặt của hấn, một cước lại một cước, vừa lớn tiếng la hét. “Buông tay a! Ngu ngốc! Anh bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút! Có nghe hay không, bình tĩnh một chút! Còn nữa, không được kéo tóc của tôi!” Nàng một đập, lại một đập nữa. Nhưng nam nhân kia không quan tâm đến chuyện bị sặc nước, không để ý đến bàn chân trắng nõn của nàng đang đập lên đôi mắt, lỗ tai, lỗ mũi, hay là miệng, vẫn không buông tay, liều mạng ôm chặt.

“Anh mau buông tay ra!”

Giọng nói của nữ nhân này, vừa gấp gáp vừa trách móc, kèm theo tiếng nước chảy ù ù, cùng nhau rót vào trong lỗ tai của hấn. Hơn nữa, nữ nhân kia thật là ác độc cực kỳ, vẫn dùng sức đá đập hấn.

Nàng liều mạng đập, liều chết đập, dùng sức đập, hoàn toàn không chịu dừng lại!

Nữ nhân đáng chết! Hấn chính là Vương tôn cao quý a!

Hấn có quyền thế hơn người, sức mạnh cường đại, tất cả mọi người đều tôn kính hấn, sợ hãi hấn, lúc nhìn thấy hấn luôn là yên lặng sợ sệt, quỳ xuống đất run rẩy, thậm chí không dám liếc hấn một cái.

Mà nữ nhân này, lại đang mãnh liệt đập lên mặt của hấn!

Nữ nhân chết tiệt... Vốn đã sớm uống quá nhiều nước sông, ho khan đến mức gần như vô lực, lại bị nàng đập đến mức mắt nỏ đom đóm, lại uống vào càng nhiều nước. Rốt cục, hấn sức lực cạn sạch, bàn tay to trong nước buông ra, cũng không nắm lấy cái bím tóc kia nữa, không ôm chặt bắp chân của nữ nhân kia nữa. Thật đáng hận... Hấn chìm xuống, trước khi ngất đi, chỉ thấy được cánh tay của mình vươn lên bất lực, cùng với bàn chân non mềm kia đang mãnh liệt đập hấn điên cuồng không chút lưu tình, thần trí từ từ mơ hồ đi, trước khi chết vẫn khó có thể tin, ông trời lại đối đãi với hấn như thế.

Vương vĩ đại, lại chết nhục nhã như vậy.

Trong nước sông u ám, hấn chìm xuống càng sâu, bóng tối cướp đi tia sáng cuối cùng.

Hấn đã chết.

Sóng nước từng con vỗ vào bờ, sau đó thối lui, nhưng mà, sau khi một con sóng thối lui, lại có một thân thể xinh xắn lung la lung lay ngã quỵ trên bờ thờ dốc, không có bị sóng cuốn ngược trở ra nữa, lưu lại trên bờ, mà hai tay của nàng còn kéo một nam nhân cao lớn nhưng không hề nhúc nhích.

Điem Điem một mối muốn té xỉu.

Nước sông cuộn cuộn, vì bị cát trắng bao phủ, bờ sông một màu trắng xóa.

Sau khi làm nam nhân kia buông tay, nàng mượn sức nước, trôi lên trên mặt nước. Một khi người này không còn gãy dựa lộn xộn, mọi chuyện đơn giản hơn nhiều. Thật vất vả mới đập hấn bất tỉnh được, nàng hít sâu một cái, lặn vào trong nước, kéo thân thể đã hôn mê của hấn lên trên mặt nước.

Nàng từ phía sau chống đỡ cổ hấn, bơi về phía đất liền, mà dòng nước chảy lúc tới gần đất liền cũng đổi hướng, đẩy bọn họ lên bờ.

Chẳng qua là, nàng vẫn phải hao hết khí lực, mới có thể kéo được nam nhân này lên bờ.

Điem Điem chỉ cho phép mình thờ dốc trong chốc lát, đợi đến khi hô hấp khôi phục bình thường, nàng lập tức xoay người lại, đem đuôi tóc bím chiều dài

quá thất lung, hất về phía sau vai, vội vàng quỳ bên cạnh nam nhân kia.

Thời gian cấp bách, nàng phải cấp cứu cho hắn!

Từ lúc hắn ở trong nước buồng tay chìm xuống, nàng lập tức đoán được, hắn đã mất đi ý thức. Nàng trong lúc gấp gáp, dò xét mạch đập và hô hấp của hắn, phát hiện cả hai đều đã ngừng.

Cũng may nước chảy đổi hướng, đẩy bọn họ lên bờ, nếu không một khi đã vượt quá thời gian cấp cứu, ngay cả nàng là một người cứu hộ, cũng chỉ có thể tro mắt nhìn hắn chết ở trước mắt nàng.

“Được rồi, cố gắng đi!” Diễm Diễm lăm lăm bấm lâu bầu.

Sau đó, động tác thuần thục, nâng đầu của hắn lên một chút, cổ duỗi thẳng, kéo mở hàm dưới của hắn, giữ vững đường khí quản thông suốt, sau đó bóp chặt mũi của hắn, rồi hít một hơi thật sâu, cúi đầu dán lên môi của hắn, hướng trong miệng của hắn thổi vào một hơi. Diễm Diễm cứ theo trình tự cấp cứu, tiếp tục làm như vậy. Nàng thay phiên đổi vị trí, đem hai tay đặt lên khớp xương ngực của hắn, theo phương thức CPR* mà cứu hắn, cứ mười lăm lần ấn, tới hai lần hô hấp nhân tạo.

(*CPR: phương pháp hồi sức tim phổi, là sự kết hợp giữa việc thổi ngạt và ấn tim ngoài lồng ngực cho nạn nhân bị cho là bị ngừng tim. CPR có thể giúp cho một lượng máu nhỏ chảy tới tim và não để “kéo dài thời gian” cho tới khi chức năng tim được phục hồi)

Nàng trong lòng tính toán thời gian, cách mỗi năm giây, lại thổi vào một hơi.

Hai phút đi qua.

Không có phản ứng.

Hắn vẫn là không nhúc nhích, không có hô hấp, không có tim đập.

“Tỉnh lại đi! Nhanh lên một chút!” Nàng đã mò hỏi dầm dìa, nhưng vẫn không ngừng nghỉ, cũng không quản hắn có nghe thấy hay không, không ngừng khích lệ hắn.

“Anh làm được mà, mau tỉnh lại!”

Diễm Diễm quá mức chuyên tâm, tất cả sự chú ý của nàng, đều tập trung ở trên thân người nam nhân kia, cho nên không phát giác ra, có một nhóm người không tiếng động nhanh chóng đến gần, đã vây quanh thành một vòng ở bên cạnh nàng.

Cho đến tiếng khóc già nua đột nhiên tuôn ra, nàng mới kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Vương!”

Ách! Một lão nhân gia đầu tóc và chòm râu đều đã bạc trắng, mặc y phục tương tự như trong phim cổ trang, một bộ trường bào màu đen thêu hoa văn bạch hạc, quỳ sấp ở bên cạnh nam nhân, bắt đầu khóc rống ra nước mắt.

“Vương, ngài không thể bỏ lại cự thần a!” Hắn thương tâm không nguôi khóc to, khóc đến mức bộ râu cũng ươn ướt.

Bốn phía còn có bảy, tám nam nhân, tất cả đều mặc kỳ trang dị phục, bất luận là thanh niên trai tráng, hay là già nua, tất cả đều là khuôn mặt bi thương, tất cả đều quỳ xuống, bắt đầu lên tiếng khóc rống, thậm chí đau lòng đến mức nắm mạnh vào bộ ngực.

Này, những người này ăn mặc như vậy, là ở trong kịch cổ trang sao?

“Vương!”

“Thần, thần đến chậm, đến chậm!”

“Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

“Vương vẫn còn rất trẻ a!”

“Thần không cầu sống nữa!”

“Vương...”

“Ô ô ô ô, vVương, thần... Thần... Ô ô ô ô...”

“Thần sẽ đi theo Vương!” Một nam nhân mặc bộ chiến giáp đầy cộm nặng nề, kích động lấy ra con dao nhỏ, đặt lên cổ.

Những người bên cạnh lập tức nhào tới giành lấy con dao nhỏ. “Trần đại nhân, đừng vọng động a!”

Nam nhân đó tự tử không được, thương tâm khóc thút thít, nước mắt lưng tròng nhìn đối phương. “Hứa đại nhân!”

“Trần đại nhân!” Hai đại nam nhân khóc rống thất thanh, như thể hai con gấu lớn, chiến giáp đụng chiến giáp, ôm nhau chung một chỗ, oa oa lên tiếng khóc lớn.

Kỳ quái, gần đây có người ở quay phim sao? Nhiều người ăn mặc kỳ lạ đóng kịch như vậy.

Bốn phía tiếng khóc chấn động vang trời, cũng không thể ảnh hưởng đến Diêm Diêm, tay nàng vẫn không ngừng, chỉ nhìn sang đám người kia mấy lần, đã tập trung sự chú ý quay lại cấp cứu tiếp. Thôi hơi, quan sát, ần, nàng tái diễn những động tác này, chuyên tâm cứu người.

“Người, nữ nhân này, mau tránh xa Vương!” Lão nhân quỳ xuống trước tiên, vừa khóc, vừa kêu. “Tránh ra, không cho khinh nhờn Vương!”

Diêm Diêm hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, xem lời lão nhân trách cứ chỉ là gió thoảng bên tai.

“Người, người... Dân nữ lớn mật, mau nhanh chóng lùi lại!”

Một người khác cũng lên tiếng nổi giận quát. “Không cho chạm tới Vương!”

“Đứng vậy nha, coi như là Vương đã băng hà, nhưng... Nhưng...” Nói nói được vài câu, người nọ lại tiếp tục khóc lên, tiếp tục ôm lấy bạn mình. “Trần đại nhân!”

“Hứa đại nhân!” Hai đại nam nhân ôm nhau mà khóc, khóc đến mức thương tâm.

Thật là âm ỉ đến chết! Những người này cứ quang quác quang quác, mở miệng là Vương Vương, rốt cuộc là đang nói cái gì a?! Mạng người đang sắp không xong, những diễn viên chẳng lẽ còn cho là đây cũng là một phần diễn xuất sao? Bọn họ tất cả đều không hiểu được chuyện cứu người, cứ âm ỉ kêu loạn.

Diêm Diêm nghe thấy thật phiền lòng, ngẩng đầu hung mắng một câu. “Đủ rồi, toàn bộ câm miệng hết cho tôi!”

Không biết là do nàng ngữ khí tức giận nghiêm khắc, bùng lên sự đe dọa to lớn, hay là do những nam nhân khóc đến độ nước mũi, nước mắt đầy mặt này, căn bản không ngờ tới, nàng một nữ nhân yêu kiều nho nhỏ, lại có lá gan lớn muốn bọn họ câm miệng.

Tóm lại, bọn họ toàn bộ yên tĩnh trở lại, há mồm cứng lưỡi nhìn nàng. Chỉ thấy nàng vừa vùi đầu bận rộn lặp lại cái động tác quý dị kia, thậm chí lại còn lại còn a a a a, thật là không biết xấu hổ! Nàng thậm chí lại còn tiếp tục một lần, hai lần hôn Vương!

Các nam nhân thấy vậy hai mắt đăm đăm, người già nhất trong đám, một tay đang ôm ngực, một tay run rẩy chỉ về phía nàng, dường như tình hình trước mắt, làm cho lão kinh sợ quá độ, chỉ thiếu điều miệng phun ra khói trắng co quắp ngã xuống tại chỗ.

“Người, người đến tột cùng là đang làm cái gì vậy?”

“Không thấy sao?” Nàng tức giận nói. “Tôi đang cứu hân.” Nàng cúi đầu, một lần nữa hướng đến cái miệng của hân thổi vào một hơi. Bốn phía đồng thời vang lên thanh không khí bị hút vào.

“Cứu? Không thể nào, Vương đã... Đã... Đã qua...” Lão nhân giọng nói run rẩy, nói đến đây lại lắp bắp, không thể nói ra cái chữ bi ai kia.

Diêm Diêm lười để ý tới những nam nhân chỉ biết kêu khóc ồn ào này! Những người này còn đang diễn kịch sao? Chẳng lẽ là cảnh tượng khó thấy, nên đạo diễn khôngỡ hồ cắt, máy quay phim còn đang quay sao? Hay là đây vốn cũng là một trò diễn?

Nhưng, nam nhân trước mắt này, tim không đập mạch cũng không đập, là sự thật a!

Mấy cái suy đoán ở trong đầu óc nàng chuyển tới chuyển lui, lúc này, nam nhân cao lớn dưới tay nàng, chợt hít sâu một hơi, sau đó kịch liệt ho khan.

Thật tốt quá!

Nàng thờ phào nhẹ nhõm, kiểm tra một lần nữa, mừng rỡ phát hiện, hân đã khôi phục hô hấp và mạch đập. Mặc dù nói, nàng từng cấp cứu mấy vụ đuối nước đặc biệt, nhưng mà chưa từng có lần nào, trong lúc nạn nhân gãy dựa cầu cứu, lại bị nàng mãnh liệt đập không lưu tình, đối với nam nhân này, trong lòng nàng có chút cảm giác tội lỗi.

Nếu như hân thật chết như vậy, nàng thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

Bất quá, cũng may, nàng vẫn là cứu sống được hân!

“Khụ, khụ khụ khụ khụ khụ...” Nam nhân ho khan phun ra một ngụm nước lớn, hai bả vai rộng kịch liệt lay động.

Mà những nam nhân đứng một bên, vẫn rất kiên trì, còn đang cố gắng diễn xuất. “Vương!”

“Trời ạ, này, thật là kỳ tích a!”

“Vương sống lại rồi!”

“Trần đại nhân, là ông trời phù hộ Thương Lãng a!”

“Hứa đại nhân, là ông trời phù hộ Vương của chúng ta a!”

“Cảm tạ trời xanh, cảm tạ trời xanh.”

Các nam nhân vừa khóc vừa cười, còn ba chân bốn cẳng chạy lên trước, trợ giúp nam nhân mới vừa khôi phục hô hấp, thái độ chẳng những cung kính, mà nước mắt tung hoành, mỗi một đôi tay đều đang run rẩy.

“Vương, xin nghỉ ngơi trước.”

“Đừng vậy a, xin nằm xuống.”

Điềm Điềm bị đẩy sang một bên, đành phải lấy tay nắm bím tóc, cố gắng vẩy vẩy cho văng bớt nước ra. “Nằm nghiêng sẽ tốt hơn.” Nàng không quên nói ra ý kiến chuyên nghiệp.

Nam nhân đang ho khan dần dần dừng lại, khi nàng lên tiếng, thân thể to lớn của hắn cứng đờ, đột nhiên ngừng đầu, tròng mắt đen thui phát sáng, thẳng tắp nhìn về phía nàng. Ngay cả khi hắn toàn thân vẫn vô lực, sắc mặt trắng bệch, nhưng bên trong ánh mắt đen này, vẫn giống như là một mũi tên nhọn, vững vàng cắm trên người nàng, làm cho động tác xoắn xoắn đuôi tóc của nàng, hơi khựng lại.

Không chỉ là ánh mắt, cho đến lúc này, nàng mới chính thức thấy rõ tướng mạo hắn! A, thật đẹp trai!

Không nghĩ ngờ chút nào, nam nhân này nhất định là nam diễn viên chính của bộ phim. Mặc dù, trước giờ nàng chưa từng nhìn thấy bất kỳ tác phẩm nào có hắn diễn xuất ở trên ti vi, nhưng mà nàng có thể chắc chắn bảo đảm, chỉ cần hắn vừa xuất hiện ở trên màn ảnh, là có thể làm điên đảo vô số nữ nhân.

Trong vẻ mặt lạnh lùng vô cảm của hắn, vẫn khó giấu được nét tuấn mỹ, nhất là tròng mắt đen thâm thúy kia, đủ để cho nữ nhân từ ba tuổi đến tám mươi tuổi, tất cả đều thần hồn điên đảo. (*phụt*... 3 tuổi??? 80 tuổi???)

Mặc dù, tuy là trên gương mặt tuấn tú kia, có lưu lại mấy khối sưng đỏ do bị nàng đá, nhưng vẫn là không thể giảm bớt lực hấp dẫn trí mạng.

Nhìn thấy hắn cao lớn đẹp trai như vậy, Điềm Điềm quyết định, hơi tha thứ cho hành động đáng giận của hắn lúc ở dưới nước mãnh liệt kéo đầu tóc nàng, lại liều chết ôm bấp chân nàng. Bất quá nha, hắc hắc, hắn cần phải đưa cho nàng một bản ký tên, nàng chắc chắn trăm phần trăm, chỉ cần trân quý mấy năm, chữ ký của hắn tuyệt đối có thể đem đi bán đấu giá, bán được giá cao, giúp nàng kiếm tiền một khoản tiền kha khá.

“Các người mau tìm người đến, đưa hắn vào trong bệnh viện, hơn nữa phải cẩn thận kiểm tra.” Để bảo vệ khoản tiền trời cho trong tương lai, Điềm Điềm nói ra đề nghị thân mật, hảo tâm nghiêng người, vẻ mặt tươi cười tiến tới trước mặt nam chính hỏi. “Anh bây giờ cảm thấy như thế nào? Có khỏe không?”

Nam nhân rốt cục cũng hít thở bình thường lại, nhìn nàng chăm chăm, dường như đang xác nhận chuyện gì đó, hồi lâu sau mới chậm rãi, chậm rãi vươn tay. “Đi!” Hắn mở miệng, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn. “Mang theo nàng.”

Người hầu kẻ hạ bốn phía đồng thanh ứng đáp.

“Tuân lệnh!”

Một tiếng này, vang dội đến mức suýt chút nữa hù dọa đến Điềm Điềm. Nàng thật nhanh bịt lấy lỗ tai, chỉ là định muốn mở miệng oán trách, không ngờ nhìn thấy, trên gò núi phía sau bờ sông bỗng bừng sáng ngời, ở nơi ánh nắng chiếu rọi xuống, xuất hiện một đội nhân mã.

Nàng nheo mắt lại, cẩn thận nhìn, đầu tiên còn hoài nghi, đạo diễn và máy quay vẫn đang trốn ở một bên ghi hình.

Nhưng mà, một giây sau, Điềm Điềm lập tức phát hiện mình đã đoán sai.

Nhìn qua ít nhất cũng hơn trăm nam nhân thân mặc áo giáp, toàn bộ cười trên tuấn mã tinh tráng nhanh nhẹn dừng hẳn, thẳng tắp xông về phía đám người. Áo giáp leng keng, ánh nắng chiếu đến, lóe ra quang mang lóa mắt. Bất luận là đội hình hay là tốc độ, đội ngũ không lồ này cũng đều chính xác đến mức không có chút nào bất đồng. Khí thế nghiêm túc hùng tráng kia, chấn động đến mức dường như đá sỏi và bãi cát trên bờ cũng đều rung động theo.

“Oa, đạo diễn là ai? Người bỏ vốn là ai? Chi phí dàn cảnh chắc hẳn là rất cao nha!” Điềm Điềm than thở, hoài nghi mình nhầm nhọt xông vào bên trong một khu phim trường quốc tế bí mật. Trận chiến trước mắt này, còn thật hơn bất kỳ một bộ phim nào nàng từng xem qua.

Đoàn ngựa chiến uy vũ, trong nháy mắt đã đi tới trước mắt. Người dẫn đầu đi tới cách bọn họ còn khoảng hai mươi thước, chợt kéo dây cương dừng ngựa, tuấn mã được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong nháy mắt dừng bước lại, đoàn ngựa chiến lớn như thế từ trạng thái hùng dũng đi tới, chuyển thành trạng thái đứng yên.

Các chiến sĩ động tác nhất tề, tung mình xuống ngựa, cúi đầu quỳ trên một chân, nam nhân có bộ râu lớn dẫn đầu thanh âm ồm ồm nói. “Hộ vệ tới chậm, mặt tướng có tội, xin Vương thương phạt!”

Nam chính vươn tay, nhẹ nhàng vung lên.

“Miễn.”

“Tạ ơn Vương!”

Một chiếc xe ngựa hoa lệ do bốn con ngựa trắng kéo, lúc này mới chạy tới.

Mành cửa thêu hoa văn trên xe ngựa nhấc lên, một nam nhân trẻ tuổi quần áo hoa lệ, tuấn mỹ vô cùng, thần sắc lo lắng, vội vã xuống xe ngựa, cầm ngon giáo chạy tới.

“Huynh trưởng, huynh không việc gì chứ?” Mỹ mạo của hắn ngay cả nữ nhân cũng không sánh bằng.

Không biết từ khi nào, lão nhân vốn đang khóc suốt mướt, đã lau nước mũi, nước mắt, lúc này thần sắc thản nhiên, nhìn không ra chút xiêu bối rồi khóc rống như lúc trước, cung kính buông thông tay bấm báo. “Ninh Tuế công tử xin yên tâm, Vương không việc gì, chẳng qua là vô cùng mệt nhọc.”

“Nhưng mà, ta rõ ràng nhìn thấy, huynh trưởng từ trên thuyền rơi xuống nước.”

“Đó là bởi vì, Vương có lòng nhân hậu, thấy trên sông có cô gái rơi xuống nước, mới quên mình cứu giúp.” Lão nhân không hề chớp mắt, ngữ điệu bình tĩnh, nói dối đến mức phi thường lưu loát, một chút chần chờ cũng không thấy.

Điềm Điềm trừng lớn mắt, nỗ lực khắc chế bản thân đang muốn vọng động.

Nàng không nghe lầm chứ? Lão nhân này hồ đồ sao? Là ai cứu ai chứ? Lời này đem nói ngược lại cũng được sao?

Đổi lại như lúc bình thường, nàng khẳng định đã mở miệng, vạch trần lời nói dối của đối phương. Nàng kiên quyết tin tưởng, thành thật là điều quan trọng nhất, dù cho là lão nhân đang nói dối kia tuổi tác cũng đủ để làm ông nội của nàng, nàng cũng sẽ đứng cảm chỉ ra chỗ sai.

Chẳng qua là, lúc này tình thế như vậy, những người này cũng rất nghiêm túc, có phải là đang chứng minh tuồng vui này vẫn còn phải diễn tiếp hay không?

Những diễn viên này còn đang diễn xuất hết sức mình như thế, nàng nếu là vào thời khắc này xen miệng vào, nói không chừng sẽ phá hư tuồng vui của bọn họ.

Cho nên mới nói, đạo diễn tính toán thuận theo tự nhiên, khiến cho nàng một kẻ xông vào, cũng trở thành một nhân vật sao? Ai a, nàng thật là quá may mắn! Điềm Điềm đổi môi hồng nhuận cong cong, không giấu được vẻ mừng thầm, nàng nhỏ giọng cười trộm, nhìn chung quanh một lúc lâu, bận rộn tìm kiếm máy quay, ánh mắt khen ngợi đánh giá cao người đạo diễn, nhưng vẫn là tìm khắp nơi đều không thấy.

Rất rõ ràng, thanh âm nàng cười trộm bị nam chính nghe thấy được. Hắn quay đầu lại, không nói gì nhìn nàng, trong cặp mắt đen lóe lên quang mang sắc nhọn.

Điềm Điềm vội vàng ngưng cười, lộ ra vẻ mặt ngây thơ vô tội nhất.

Hơ, cười cũng không được sao? Vậy nếu là nhin cười đến mức nội thương thì làm sao bây giờ?

Thì ra là thế giới nghề nghiệp diễn viên lại nghiêm khắc như vậy a!

Con người thâm thúy kia, rốt cục cũng rời khỏi cái kẻ xem ra đang vì nín cười mà đỏ hết mặt lên, chuyển hướng sang đám người cung kính chờ ở một bên, hạ lệnh.

“Hồi cung.”

Hắn trầm giọng nói, cự tuyệt người bên cạnh đỡ vịn, tự mình đứng thẳng lên. Mặc dù hai chân của hắn vẫn còn có chút suy yếu, nhưng mà hắn kiên cường cố gắng, bước từng bước ổn định, ngay cả ánh mắt của hắn, cũng trở nên hồ hững nghiêm khắc, nhìn không ra rằng trước đó không lâu, hắn vừa mới từ Quý Môn Quan vòng vo một vòng rồi mới trở lại.

Ninh Tuế tiến lên nghênh đón. Vẻ mặt tràn đầy sự quan tâm. “Huynh trưởng, huynh mệt nhọc rồi, khẳng định không nên giục ngựa bốn ba, không bằng lên xe ngựa của đệ hồi cung?” Thanh âm êm ái, so với tiếng sáo trúc còn dễ nghe hơn.

“Không cần.” Gương mặt tuấn tú biểu tình lãnh khốc, không có bất kỳ thay đổi nào, vung tay lên, hát ra tất cả tâm tình quan tâm của đệ đệ. Hắn ngắt đầu huyết dài, một con tuấn mã màu đen từ rất xa, nghe tiếng huyết lập tức như cuồng phong chạy tới, chạy thẳng đến trước mắt hắn, mới cúi đầu dậm chân mãnh liệt thờ phỉ ra.

Hắn vỗ vỗ lên bên hông con ngựa, rồi mới tung mình nhảy lên lưng nó.

Con ngựa ầm ĩ hí lên, giờ cao vó trước, chạy về hướng trên gò núi.

Mấy trăm binh mã, tất cả đều gắt gao đuổi theo sau con ngựa đen, động tác chỉnh tề mà lưu loát.

Lộp bộp lộp bộp!

Đến khi người cuối cùng trên lưng ngựa biến mất phía sau gò núi, tiếng vỗ tay kịch liệt chợt vang lên, mấy người còn lại, tất cả đều kinh ngạc quay đầu lại.

“Quá đặc sắc, đây là tuồng kịch đặc sắc nhất mà tôi từng xem qua.” Điem Điem tự đáy lòng ca ngợi, không cách nào che giấu được chuyện nàng bị cảnh tượng mới vừa nãy làm cho rung động cảm xúc thật sâu. “Bộ phim điện ảnh này nhất định sẽ nổi tiếng! Chờ một chút, xin tất cả các vị đều ký tên giúp tôi.”

Không giống như sự kích động của nàng, những người đó cũng mở to mắt, nhưng dường như là do kinh sợ quá độ, chăm chăm nhìn nàng.

“Ách...” Nàng vỗ tay từ từ chậm lại. “Nam chính cũng đã đi, tuồng vui này còn chưa có kết thúc sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

“Nam chính?” Lão nhân nghiêm nghị sửa lại. “Đó là Vương của chúng ta.”

“Cái gì Vương?”

“Lệ Vương.”

Điem Điem càng lúc càng nghi hoặc, đầu tiên là gật đầu, sau đó lại mãnh liệt lắc đầu. “Không đúng không đúng, tôi không phải hỏi tên nhân vật, tôi là đang nói...” Ai a, nói như thế nào đây. “Máy quay phim đâu? Đạo diễn đâu? Nên kết thúc công việc đi chứ?” Nàng lại hỏi.

“Cô nương, người đang nói cái gì vậy?” Lão nhân cau mày.

“Nhờ cậy, lão bá, xin ngài không cần nhập vai diễn như vậy, tôi nói thật, đối với lời nói đùa của ngài tôi thật thấy áp lực quá đó!” Nàng bắt đầu đi nói, ở trong lòng vọng tưởng, tương đối vẫn thích diễn chung với mảnh nam đẹp trai tuần tú vừa rồi.

Lão nhân trừng mắt tức giận thổi phù phù vào bộ râu.

“Tại hạ là Mặc Phàm, là Thái phó của Thương Lãng quốc, không phải là con hát như cô nương nói.”

Nghĩ đến hán phụ tá ba đời vua của Thương Lãng quốc, đầu tóc râu ria đều đã hoa râm, đây là lần đầu tiên gặp phải tiểu nữ oa dám can đảm vô lễ với hán như vậy.

Nhìn lão nhân gia tức giận, nàng vội vàng gật đầu nói theo. “Được được rồi, tôi biết rồi, Thái phó thì Thái phó.”

Nam nhân lúc này diễn vai trung thần liêu chết theo chủ, lúc này tiến lên cướp lời, khẩu khí và sắc mặt cũng tràn đầy vẻ bất mãn. “Thái phó, nói nhiều làm gì? Vương đã nói muốn dẫn nữ nhân này hồi cung, chúng ta làm theo là được.” Nói xong, hán vươn tay kéo lấy đuôi tóc của Điem Điem.

“Oa, anh làm cái gì vậy?” Nàng quá sợ hãi, đời này nàng sợ nhất, chính là có người kéo tóc của nàng.

Nam nhân vẫn kéo nàng, đi thẳng về phía con ngựa.

“Vương muốn người hồi cung.”

“Hỏi cái gì? Tôi không muốn!” Nàng cự tuyệt diễn xuất.

“Đây là vinh hạnh của người.”

Đủ rồi!

“Được rồi được rồi, tôi đầu hàng! Đạo diễn, tôi không diễn nữa!” Nàng buồn bã bực bội kêu thảm thiết. Vội vàng cầu cứu, buông tha cho mơ ước muốn diễn kịch mới vừa nảy sinh trong đầu. Nhưng mặc cho nàng cầu cứu như thế nào, đạo diễn và máy quay vẫn như cũ không thấy bóng dáng. Cho đến lúc này, Điem Điem mới cảnh giác, chuyện này có chút không đúng. Chẳng lẽ, đây không phải là đang diễn trò? Nhưng, nếu không phải đang diễn trò, tất cả những chuyện trước mắt này, nên giải thích như thế nào?

Nàng càng nghĩ càng nghi hoặc, người nọ cũng đã thô lỗ ném nàng lên lưng ngựa, làm hại nàng mắt nỏ đom đóm. Đến lúc con ngựa nhấc vó bắt đầu phi nước đại, nàng lại suy tư nửa muốn nôn ra ngoài.

Cánh vật bốn phía, thật nhanh lui về phía sau, tiếng ngựa phi ở bên tai nàng ầm ầm rung động.

Trời ạ, bây giờ là tình hình gì vậy?

Những nam nhân này mới vừa mới nói cái gì vậy? Cái gì Lệ vương? Cái gì Thương Lãng quốc?

Điem Điem nhắm chặt hai mắt, bối rối bắt lực thét chói tai.

“Nơi này rốt cuộc là cái chỗ quỷ quái nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Khuyňh Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Hmm! Hmm hnn! Ách xì!” Tiếng hắt xì đột ngột truyền đi thật xa, khiến cho người khác chú ý. Ở trong cung điện xây bằng đá quý hoa văn màu đen, Điem Điem bị buộc phải quỳ gối trong thính đường rộng rãi.

Bên ngoài sắc trời âm đạm, bên trong phòng nổi lên ngọn lửa hừng hực, lại càng lộ ra vẻ trắng lệt rộng lớn, mà nàng toàn thân ướt đẫm, lại còn đang hắt xì hắt xì không ngừng.

Mặc dù nàng hắt xì liên tục, nhưng những người bên cạnh, vẫn ung dung đứng thẳng tắp, cũng không thèm nhìn tới nàng một cái, tuyệt đối không thương hoa tiếc ngọc.

Bọn họ từ sau khi kéo nàng vào, lập tức bắt buộc nàng quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng đá trước sự chứng kiến của mọi người, mỗi khi nàng muốn nhắc người lên, sẽ có người thô bạo gọi nàng quỳ xuống.

Một trận gió rét thổi tới, vừa lạnh vừa ẩm ướt. Lỗ mũi nàng đặc nghệt lại. Đáng giận, nàng đã sắp lạnh đến chết. Nàng bởi vì khó chịu mà len lén mắng dưới đáy lòng, nhưng tình cảnh này, cũng không chỉ là sinh lý không thoải mái, mà trong lòng của nàng lại càng rối loạn bất an.

Dọc trên đường bị kéo về cung một cách bạo lực, cảnh tượng bốn phía nhất nhất đập vào mắt, nàng càng nhìn trong lòng lại càng trầm xuống.

Đây là một thành trì lớn nằm bên cạnh một con sông, được gọi là Bàn Long, mặc dù chỉ là vội vã đi ngang qua, nhưng cũng đã làm cho nàng nhận ra, nơi này thành trì trắng lệt to lớn, số dân đông đảo, nhà cửa kiến trúc dày đặc, tuyệt đối không thể chỉ là bối cảnh quay phim.

Mà sau khi vào cung điện, nàng thừa cơ đánh giá, lại phát hiện ra cung điện này là đục khắc từ đá quý, khắp nơi hiện lộ sự bền vững. Hơn nữa trên cửa đá điêu khắc, có một vài đường nét đã trở nên mờ nhạt, chứng tỏ tòa cung điện này, từ khi xây xong đến nay, hẳn đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Nàng không thể tin được, không muốn tin. Nhưng cũng không thể không tin.

Tất cả trước mắt, đều chỉ ra một sự thật! Đây không phải là hiện đại quen thuộc của nàng, mà là một thời không nàng hoàn toàn xa lạ!

“Hmm ách xì!” Điem Điem lại hắt hơi một cái.

Đáng chết, cũng là do tên thói thiên sứ kia làm hại! Trước khi lên đường cũng không cảnh cáo, lại còn ném nàng vào trong nước! Tên thiên sứ ngu ngốc kia, lại đưa nàng đến một vùng đất quý quái. Nếu mà nàng đoán không sai, Tuyết Quý cùng Ti Ý khẳng định cũng bị đưa đến nơi này, chẳng qua là không biết hiện tại, các nàng đang ở chỗ nào? Nàng vừa run rẩy, vừa suy tư.

Mọi người đang vây ở một bên, đột nhiên phịch một tiếng, toàn bộ cùng nhau cung kính quỳ xuống đất, làm nàng sợ hết hồn.

“Vương!” Đang lúc mọi người cung nghênh, Lệ Nhận không nói tiếng nào ngồi thẳng lên ngai vương điêu khắc hình một con điều hầu lớn.

Lớp áo bào bằng da thú phủ lên ngai vương, trông mắt đen sâu thẳm của hắn quét qua đám hạ thần cung kính, lại phát hiện ra nữ nhân đã đập hắn vài cước kia, cư nhiên không cúi đầu, chỉ là là chớp cặp mắt lúng liếng, tò mò hiếu kỳ nhìn thẳng hắn.

Mới vừa rồi ở bên bờ sông, tình huống rối loạn, hắn nhất thời cũng không để ý đến.

Cho tới bây giờ mới phát hiện ra, xiêm y của nàng so với người bình thường có chút khác lạ, mặc dù tương tự quần áo đi săn, cũng là áo có ống tay và quần dài, nhưng hoa văn kỳ diệu trên xiêm y, hẳn đều là chưa từng thấy qua.

Hắn không cách nào từ quần áo mà phán đoán được lai lịch của nàng.

“Ngươi là ai?” Hắn trầm giọng hỏi, trông mắt đen híp lại.

Đôi mắt to xinh đẹp lần nữa chớp chớp.

“Ta là Giang Điem Điem.” Nàng nhìn thẳng theo dõi hắn, cố ý cường điệu, từng chữ từng câu nói. “Ta còn là ân nhân cứu mạng của ngươi!”

Bốn phía vang lên tiếng không khí bị hít vào. Trần đại nhân đang mặc chiến giáp, phanh một tiếng, chột nhảy dựng lên, khuôn mặt mang vẻ giận dữ.

“Lớn mật, có thể nào nói chuyện như thế với Vương?”

“Ta cứu hân vốn chính là sự thật.” Nàng cảm giận bắt bình cầm lấy đuôi tóc vắt ra nước làm chứng cớ. “Các người nhưng lại dối đãi với ta như vậy, để cho ta ướt đầm quỳ ở chỗ này, nếu là bị cảm thì làm sao bây giờ?”

Hứa đại nhân cũng nhảy dựng lên. Hân rút ra trường đao, thẳng tắp chia về hướng Diêm Diêm. “Vương, có nên diệt khẩu nữ nhân đáng chết này hay không?”

“Cái gì?!” Nàng hai mắt tròn tròn không dám tin, liền tiếp lui về phía sau. “Ta cứu tánh mạng của hân nha!” Ô a, chẳng lẽ ở cái thế giới này, cứu người là chuyện ác sao?

Lưỡi đao trắng loá, tiến thẳng về phía trước, vung lên đến trước mặt nàng, chỉ vài centimet nữa sẽ cắt đứt cái mũi của nàng, nhanh đến mức làm cho nàng không kịp la cứu mạng. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, giọng nói trầm ấm nam tính vang lên.

“Dừng tay.”

Diêm Diêm chỉ cảm thấy hoa mắt, mũi đao vốn gần ngay trước mắt, thoáng chốc bị thu hồi vào trong vỏ. Hai gã chiến tướng, lúc này lại quỳ trở về trên mặt đất.

Nam nhân ngồi trên ngai vương, một tay chống lấy hàm dưới, trên trán một mái tóc đen, không kèm chế được roi loa xoa lên trước cặp mắt, con ngươi đen thui phát ra mâu quang sâu thẳm không thấy đáy. Hân ngưng mắt nhìn nàng, như có điều suy nghĩ.

Tim của nàng đột nhiên đập thình thịch rối loạn.

A a, đổi lại như bình thường, nàng nhất định sẽ vì những người này “đãi khách không chu đáo” mà lên tiếng oán trách. Nhưng mà, nam nhân này thực sự quá tuấn tú đẹp trai, mới vừa rồi ở bờ sông, nàng bận rộn cứu người, không có thời gian nghĩ quá nhiều, hiện tại bị hân ngắm nhìn như vậy, làm hại nàng thoáng chốc nhớ tới mình vừa rồi đã miệng đối miệng, giúp soái ca này hô hấp nhân tạo, cảm giác trên môi lúc này còn lưu lại, nghĩ đến đây, mặt của nàng trong nháy mắt vừa nóng vừa đỏ, không khỏi cảm thấy thẹn thùng.

Thái phó râu tóc bạc trắng, ngay lúc này mở miệng.

“Vương, đây cũng là một cơ hội.” Lão nói.

Lệ Nhận hai tròng mắt nhú lại. “Nói vậy là như thế nào?” Thanh âm thấp trầm, không giận mà uy nghiêm.

“Chuyện hôm nay, không thể tiết lộ.” Lão nhìn Diêm Diêm một cái, vừa cúi đầu nói. “Mà không tới hai tháng nữa, Vương đã đến tuổi ba mươi, dựa theo quốc pháp, vua một nước mà ba mươi tuổi chưa lấy vợ, nhất định phải thoái vị. Nhưng những vương hậu được lựa chọn lúc trước, liền tiếp bị độc giết hại, thần cho là...”

“Người muốn ta cưới nàng?” Lệ Nhận sắc mặt trầm xuống.

“Đây là kế sách vẹn toàn đôi bên.”

Giọng nói chưa dứt, Diêm Diêm đã vội hét lên.

“Nói đùa gì vậy?”

Cưới nàng? Nàng nghe làm sao? Những người này lúc thì muốn giết nàng, lúc thì muốn cưới nàng, hai loại đãi ngộ này xê xích khá xa nha, nhưng đều không phải là loại nàng có thể tiếp nhận.

Thái phó căn bản không để ý tới nàng, vẫn cung kính cúi đầu, tiếp tục tha thiết khuyên nhủ Lệ Nhận đang ngồi trên ngai vương.

“Trong ba năm qua, bảy vị vương hậu được lựa chọn, đều chết oan chết uổng, cộng thêm mười ngày trước, thiên kim của Trần Viễn Hầu cũng bị người sát hại, ngày đại hôn của Vương lại càng phải kéo dài. Bên trong lãnh thổ nước ta, lòng người đã lo lắng bàng hoàng.”

Mọi người đều truyền miệng nhau, Lệ Vương chính là mang mệnh sát, chỉ cần nữ nhân nào bị chọn trúng đều sẽ chịu khổ chết yểu.

Lệ Nhận nhú mày rậm, vạn phần không kiên nhẫn, nắm lại quả đấm, oanh một tiếng đấm lên ngai vương.

“Vậy thì phế bỏ cái luật lệ này đi.” Hân phiền chán cực kỳ, ban đầu các vị tổ tiên lập pháp kia, không biết suy nghĩ cái gì, lại bày ra một đồng quy củ như vậy.

“Vạn lần không được!” Thái phó mãnh liệt lắc đầu. “Vội vàng huỷ bỏ quốc pháp, tất sẽ dẫn đến trong nước hỗn loạn, chỉ sợ Kỳ quốc cùng Phong Quốc sẽ thừa cơ mà tràn vào.”

“Cho nên, ta cần phải cưới nàng?” Khẩu khí cùng vẻ mặt của hân, giống như là có người đang chuẩn bị đem một con cóc ghê còn sống sờ sờ tới, mạnh tay nhét vào trong miệng của hân. (a~~~ bây h thì ca ca cứ gọi là “cóc ghê” đi, rồi sau này lại ko buông dc “cóc ghê” ra đây nhé *hứ*)

Những phản ứng chán ghét quá mức rõ ràng kia, tất cả đều bị Điem Điem nhìn thấy trong mắt. Nàng cắn đôi môi hồng nộn, trong lòng toát ra sự bất mãn mãnh liệt, bắt đầu có chút hối hận, cứu cái người ngạo mạn này, hóa ra lại khiến bản thân rước lấy một đồng chuyện phiền phức.

Cẩn thận mà nghe xem, hấn mặc dù cao quý làm vua một nước, nhưng mà nữ nhân từng có hôn ước với hấn, tất cả đều chết sạch!

Hơn nữa, đều do người khác hại chết! Cho nên, cái lão đầu râu trắng kia, tìm không ra “vật hy sinh” nào khác, mới muốn đẩy nàng ra thế thân.

Bất quá, nhìn cái vẻ mặt không tình nguyện kia, rất giống như là cái chủ ý này thật sự mạo phạm tới tôn nghiêm làm vua của hấn! Hừ, tức cái gì mà tức a? Người vội vã cưới vợ chính là hấn chứ không phải nàng nha, cho dù hấn nguyện ý cưới, nguyện ý “lấy thân báo đáp”, nàng còn chưa có chịu gả đâu a!

“Các ngươi đi tìm người khác đi, bọn tiểu thư! À, không đúng, bọn cô nương cũng không muốn cưới!” Điem Điem nhìn chăm chăm Lệ Nhận đang ngồi trên ngai vương, sắc mặt cũng không khá hơn hấn bao nhiêu.

Ý kiến của nàng, vẫn bị các nam nhân coi thường như cũ. Thái độ của Thái phó, lộ ra vẻ vô cùng tích cực. “Chẳng những phải cưới, còn phải mau!”

Vì muốn giữ vương vị của Lệ Nhận, lão cực kỳ gấp gáp, tất cả đều tự ý quyết định. “Ngày mai lập tức tuyên bố, Vương cứu được mỹ nhân, ngày đại hôn vẫn như cũ.”

Điem Điem siết chặt quả đấm, cố gắng kiềm chế ý nghĩ muốn xông lên dùng quả đấm “kính lão tôn hiền*” mà tặng cho lão một đấm.

(*kính lão tôn hiền: kính trọng người già, tôn trọng người hiền tài)

“Lão gia già, ngài đừng già bộ điếc, ta nói, ta, không, gả!” Nàng kháng nghị, muốn đứng dậy, nhưng mà hai chiến tướng động tác so với nàng vẫn nhanh hơn, nhanh chóng ép nàng quỳ lại trên mặt đất.

“Khốn kiếp, mau buông ra!”

“Cô nương, xin bình tĩnh.”

“Bình tĩnh cái đầu của ngươi, ta đến bây giờ còn ướt đầm, đã sớm lạnh chết đây.”

“Cô nương!”

“Đừng có cô nương cô nương, ngươi mới vừa rồi không phải là muốn giết ta sao?” Nàng nhớ rất rõ ràng nha.

Chiến sĩ cao lớn lộ ra vẻ mặt lúng túng, nhưng trên tay vẫn không buông lỏng! Lại ép nàng càng chặt, hai bả vai của nàng cũng đau lên.

“Ai a, đau quá!” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Lệ Nhận đang cao cao tại thượng. “Ngươi còn ở bên kia nhìn cái gì vậy? Là ta cứu ngươi nha, nếu không phải ta, ngươi đã sớm đã chết chìm, mau kêu bọn họ buông tay a!”

Nữ nhân vô lễ! Lệ Nhận nheo lại trông mắt đen, nghe nữ nhân kia oa oa la hét. Hấn từ trước đến giờ chưa từng thấy nữ nhân nào to gan lớn mật như vậy, cho dù đang bị hai gã võ tướng áp chế, còn dám lớn tiếng ồn ào, thậm chí đối với hấn còn dám vênh mặt hất hàm sai khiến.

Hấn muốn hạ thần đem nàng hồi cung, không phải là vì nhớ ơn cứu mạng của nàng.

Mà là ghi hận nàng ở dưới nước dám đập hấn vài đập, muốn thẳng tay trừng trị nàng một phen.

Nhưng mà, Thái phó nói không sai, trước mắt thật sự hấn đang phải tiến hành hôn sự trước lúc sang tuổi ba mươi. Hôn lễ chỉ là nghi thức, hấn căn bản là không cần cưới bất kỳ nữ nhân nào.

“Vậy cứ quyết định là nàng đi.” Lệ Nhận phát phát tay, vẻ mặt không kiên nhẫn, trông mắt đen nhìn Điem Điem từ trên xuống dưới, nhú lông mày nói. “Nàng dơ quá, dẫn xuống tắm rửa một chút đi.”

“Dạ!”

Hấn, hấn hấn hấn hấn! Hấn dám chê nàng bẩn?

“Ngươi cái đồ vong ân phụ nghĩa, nếu không phải vì cứu ngươi, ta sao có thể biến thành người đầy cát như vậy?” Nàng tức giận cực kỳ, hướng về hấn mà la hét, cặp mắt to tròn càng trừng càng lớn.

“Nên có người dạy ngươi, cái gì gọi là lễ phép.” Hấn lạnh lùng nói.

“Người không biết lễ phép chính là ngươi.” Điem Điem nổi trận lôi đình cãi lại. “Ngươi còn chưa có nói cảm ơn với ta.”

“Ta là Vương.”

“Chuyện này với chuyện nói cảm ơn có quan hệ gì?”

“Vương không nói cảm ơn với bất luận kẻ nào.”

“Bởi vì không có người dạy người cái gì là lễ phép sao?” Nàng dùng lời mà hắn đã nói, cố ý châm chọc.

Lệ Nhận đầu tiên là sắc mặt trầm xuống, sau đó bỗng dừng lại cười một tràng dữ tợn.

“Rất tốt.”

Không biết tại sao, nụ cười của hắn, lời nói của hắn, khiến cho nàng có chút nhát thoi kinh hoàng lồng trên người dựng đứng. “Tốt cái gì mà tốt?” Nàng kiên trì, thẳng nhìn hắn chằm chằm.

Không biết tại sao, nụ cười của hắn, lời nói của hắn, khiến cho nàng có chút nhát thoi kinh hoàng lồng trên người dựng đứng. “Tốt cái gì mà tốt?” Nàng kiên trì, thẳng nhìn hắn chằm chằm.

“Người cùng với những nữ nhân khác không giống nhau.” Hắn từ trên xuống dưới đánh giá nữ nhân xinh xắn to gan này. “Có lẽ, người thật có thể sống sót đến ngày hôn lễ đó.”

“Xin hỏi, người lỡ tai bị vào nước sao?” Nàng dùng giọng điệu ngọt ngào hỏi.

“Không có.”

“Vậy chính là lỗ tai của người có vấn đề sao?”

“Không có.”

“Như vậy, người nên nghe hiểu được.” Nàng lặp lại một lần. “Ta không gả!”

“Cũng không thể giúp người được. Nếu như không phải người dưới ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người làm hư sự trong sạch của ta, ta cũng sẽ không đồng ý cưới người.” Hắn nghiêng người trở về ngai vương, nụ cười vừa tan đi, sắc mặt lập tức khôi phục vẻ nghiêm khắc. “Bất quá, không cần mong đợi, ta sẽ không đụng đến người.”

Ánh mắt lãnh khốc kia, cũng không thể tước đi dũng khí của Diễm Diễm.

“Hừ, cho dù người muốn chạm, cũng là cửa nhỏ cũng không có!” Cằm của nàng hất lên cao. “Bỏ cô nương nói không gả chính là không gả, muốn ta biết điều đi vào khuôn khổ cùng người bãi đường thành thân, nghĩ hay quá nhỉ!”

Hắn mắt nhíu lại, bên trong tròng mắt đen thoáng hiện tia tức giận.

“Người!”

“Ta như thế nào?” Nàng không đợi hắn nói xong, liền mở miệng cắt đứt lời hắn, khiêu khích hất cằm lên, thanh âm thanh thúy quanh quẩn vọng lại trong cung điện.

“Có can đảm thì người cứ trối ta, ép ta kết hôn đi!”

* * *

Ba ngày sau, Diễm Diễm thật sự bị trối chặt, được bốn cung nữ áp tải, một lần nữa trở lại trên đại điện rộng rãi.

Tuy là hôn lễ của vua một nước, nhưng mà Lệ Nhận lấy lý do là tiết kiệm tránh xa xỉ, chỉ cho phép các cung nữ ở khắp nơi trong cung điện treo hoa treo lụa màu đỏ, tất cả bố trí theo nghi thức giản lược nhất.

Thứ nhất, là hắn chán ghét xa hoa. Thứ hai, hôn lễ này chỉ là vì muốn giữ được ngai vua của hắn. Cho nên, đến khi Diễm Diễm người đầy tơ lụa xa-tanh, đeo đầy vàng bạc châu báu, bị lễ phục bằng lụa đỏ trối lại nhưng vẫn còn liều chết ngọ nguậy, chống cự các cung nữ, ở trước cửa cung điện lễ mà lễ mễ, cứ giằng co không dứt, hắn lập tức không chút do dự, trước ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người, sải bước về phía trước, trực tiếp khiêng nàng đang giãy dụa không ngừng trở về phía trước lễ đàn*.

(*lễ đàn: bàn thờ)

“Ừm, ừm ừm ừm ừm ừm!” Diễm Diễm tức giận kháng nghị, ở trên vai hắn ra sức giãy dụa, bất đắc dĩ có miệng cũng khó trả lời.

Nàng quả thực không thể tin được, nam nhân này cư nhiên thật sự ép buộc nàng thành thân!

Rõ ràng chuyện này hoang đường như thế, chỉ là quyết định từ một phía của bọn họ, muốn nàng gả cho hắn, bất kể ba ngày qua nàng kháng nghị như thế nào, cũng không có ai chịu nghe.

Ba ngày qua, nàng đã từng nghĩ tới chuyện muốn chạy trốn, bất đắc dĩ thân là tân nương sắp gả cho Đại vương, nàng cho dù là đi vệ sinh cũng có người ở bên ngoài coi chừng, thật sự là dù có muốn chạy, cửa nhỏ cũng không có.

Huống chi, hần là Lệ vương, cái mạng nhỏ của nàng còn treo ở trên tay hần, nếu như nàng không thể làm cho hần và hai vị Vương kia hòa thuận với nhau, cho dù nàng bỏ chạy thành công, nửa năm sau cũng sẽ bị bắt về, đành phải từ bỏ cái chủ ý này.

Mặc dù sáng sớm hôm nay, nàng liều mạng chống cự, không ngừng lớn tiếng kháng nghị, nhưng đám người này hoàn toàn không để tâm tới ý nguyện của nàng, còn ra lệnh cho cung nữ, đút một khối khăn tay thêu hoa vào trong miệng của nàng, khiến nàng một câu cũng chẳng nói được. Giờ phút này, nàng đầu đội hồng sa*, mặc dù không nhìn rõ toàn cảnh bên trong phòng khách, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vô số đôi giày hoa lệ dọc theo hai bên đường đi ra, cho thấy rõ có bao nhiêu người tới dự lễ, khiến cho nàng hơi bị cả kinh.

(*hồng sa: tấm lụa đỏ)

Vương tộc cùng với các vị quan lớn được mời tới, có năm mươi cũng không nghĩ tới lại nhìn thấy tình cảnh hoang đường này, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả đều trợn tròn mắt.

Trên đại điện tĩnh lặng, đám quần thần không dám lên tiếng một câu nào, hôn lễ vương thất vốn dĩ phải vui sướng, nhưng tình cảnh hiện tại như thế này, thật giống như là một buổi tang lễ nghiêm trọng.

Ngay cả lễ quan* đứng trước lễ đàn, cũng trợn mắt hốc mồm.

(*lễ quan: vị quan đứng ra tiến hành buổi lễ)

Lệ Nhận khiêng nữ nhân kia, một đường đi xuyên qua đại sảnh, không nhìn tới vẻ mặt kinh ngạc của những người bên cạnh, dừng lại phía trước lễ đàn, lời ít mà ý nhiều, chỉ phun ra một chữ.

“Nhanh.”

Lễ quan không biết nên làm sao.

“A?”

Gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

“Hành lễ!”

Lễ quan bị dọa cho sợ đến mức đầu vai co rút lại, quyền văn án bằng tơ lụa tinh xảo trong tay, suýt chút nữa cũng rơi xuống đất. Hần vội vã gạt đầu, cảm chặt quyền văn án, thận trọng hắng giọng hắng giọng thì thầm “Trời phù hộ Thương Lăng, hôm nay ngày lành giờ tốt, quốc quân Lệ Nhận chọn...”

Tần lang bị gọi tên nhũn lòng mày, cắt đứt bài văn diễn cảm lễ quan đang đọc.

“Đừng đọc nữa.”

“Nhưng mà...” Lễ quan mãnh liệt xúc mỗ hơi lạnh.

“Chờ người đọc xong thì trời cũng đã tối rồi.” Hần cũng không muốn nghe những câu nói nhảm kia. “Trực tiếp bái thiên địa, nhanh chóng kết thúc buổi lễ.” Hần nghiêng vai một cái, Điem Điem đang giãy dụa không dứt, phịch một tiếng, nặng nề ngã xuống đất.

“Úm!” Đau quá!

Đáng giận, hần cư nhiên trực tiếp ném nàng ngã trên mặt đất!

Điem Điem đau đến mức nước mắt cũng sắp chảy ra, nàng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hung ác nhất, nhìn chăm chăm nam nhân thô lỗ ác liệt bên cạnh, ai ngờ hần ngay cả liếc cũng không thèm liếc tới nàng một cái, bàn tay to chụp tới, xách nàng lên.

Nàng tức giận ô ô kêu loạn, giống như một con trùn chỉ bị trói đang giãy dụa không ngừng bên trong tầng tầng lụa đỏ, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự cưỡng ép của hần.

Lễ quan cố gắng duy trì bình tĩnh, hắng giọng hô. “Vương cùng Vương hậu, cộng bái thiên địa!”

Không, không được! Nàng không thể bái lạy thiên địa gì được!

Lệ Nhận đưa tay, giữ lấy đầu của nàng, nàng cũng vẫn cố gắng cứng cổ, kiên quyết không chịu cúi đầu đi vào khuôn khổ.

“Cúi đầu.” Tiếng nói tức giận ở bên tai nàng vang lên.

“Úm!” Nàng phát ra thanh âm mơ hồ, giữ vững lập trường. Nếu như có thể nói chuyện, nàng nhất định sẽ hướng về phía gương mặt tuấn tú kia mà hét to “mơ tưởng đi”.

Mặc dù nàng trong lòng tràn đầy không muốn, nhưng mà bàn tay của Lệ Nhận sức lực cực mạnh, hơn nữa đeo trên đầu, đeo trên người nàng, toàn là

những thứ vàng bạc châu báu nặng nề.

Toàn bộ mà đem cân chẳng định vượt quá hai mươi kí lô, làm hại cổ nàng ê ẩm, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ trong chốc lát, sau đó lập tức bị ép cúi đầu khom lưng, cùng hấn bái thiên địa.

Cảnh tượng trước mắt, hoang đường buồn cười đến mức nhìn không chịu nổi, nhưng vì lo sợ uy nghiêm của Vương, lễ quan vẫn cất giọng hô “Kết thúc buổi lễ!”

Điềm Điềm còn chưa kịp lấy hơi, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lại một lần nữa bị khiêng lên bờ vai rộng bền chắc.

“Ừm, ừm ừm!” Để tỏ lòng kháng nghị, nàng dùng hai chân khua khoắng ngoan cổ đá mạnh vào bộ ngực của Lệ Nhận.

Đổi lại là người bình thường, bị đá mấy cước đau chết kia, cho dù không ngã xuống đất, cũng sẽ đau mà kêu ra tiếng, nhưng hấn vẫn không nhúc nhích chút nào, ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, ngược lại cơ ngực bền chắc kia, cứng rắn giống như là đá tảng, làm hại nàng mũi chân đã cảm thấy đau.

Càng quá đáng hơn chính là, hấn còn ở trước mặt hơn trăm người, giờ tay đánh xuống xuống cái mông nhỏ của nàng.

Con người của đám quần thần, thiếu chút nữa tất cả đều rút ra ngoài.

“Ừm!” Ô a, đau quá! Lại một phát nữa.

“Ừm!” Tên khốn kiếp này, cư nhiên dám ở trước mặt mọi người nhục nhã nàng.

Bàn tay to lại hạ xuống, không chút lưu tình đánh dẹp cái mông nhỏ của nàng, hấn thậm chí cảm giác được nàng tức giận đến độ khoe mắt rung rung cũng không có dừng tay.

Cho đến khi Lệ Nhận dừng tay, Điềm Điềm đã cảm thấy cái mông nhỏ của mình, khẳng định là đã bị đánh đến mức nóng đỏ lên, có khi mấy ngày cũng không thể ngồi xuống được.

Thanh âm trầm thấp, tựa vào bên tai nàng vang lên, hơi thở kia nóng hổi xa lạ khiến cho nàng theo bản năng co rúm lại.

“Nhớ cho kỹ, người khi dễ ta mấy cái, ta sẽ trả lại người mấy cái.” Hấn chậm rãi nói, khiêng nàng trên vai xoay người rời đi, bỏ lại tất cả vương tộc cùng quan viên trong điện tới tham dự hôn lễ, cũng không thèm quay đầu lại, lập tức đi về hướng tẩm cung.

Hai hàng cung nữ đi theo phía sau, cứ hai người một nhóm, trong tay còn nắm khăn hi màu đỏ, bởi vì vội vã đuổi theo mà hàng ngũ chỉnh tề toàn bộ trở nên rối loạn.

Điềm Điềm bị khiêng trên vai tức giận đến ứa nước mắt, không còn phân biệt nổi đâu là đông tây nam bắc, nàng mặc dù rất muốn đá thêm mấy đá nữa, nhưng mà nghĩ đến hấn tâm địa hẹp hòi như vậy, nàng thực lo lắng, một khi hành động thiếu suy nghĩ, cái mông nhỏ của mình, sẽ lại phải chịu khổ bị hấn trả thù, sẽ bị đánh oanh oanh đến mức ở xa cũng còn nghe thấy. ‘Hảo nữ không đấu với ác nam’! Nàng trước hết phải ghi nhớ khoản này, sau này có cơ hội sẽ cùng hấn tính sổ báo thù!

Không dám vọng động nữa, Điềm Điềm biết điều dễ mặc hấn khiêng đi, trên đường đi, nàng chỉ nghe thấy tiếng tim đập mạnh mà có lực, xuyên thấu qua thân thể cường tráng nam tính, kích động ở bên tai nàng.

Không biết đã đi bao lâu rồi, Lệ Nhận tới cái trước một cái cửa lớn, tám cung nữ đuổi theo bước lên phía trước, nhất tề dùng lực đẩy phiến cửa gỗ mạ sắt không lồ dây cột nặng nề kia ra.

Trước mắt, bỗng dưng sáng ngời.

Trong phòng điện lớn như thế, đột vô số nến đỏ, không giống với những nơi khác, ở đây lót trên mặt đất đều là da thú dày mà êm, mà giường ngủ trong điện, xem ra cũng là một cái giường lớn từ cây gỗ vạn năm đóng thành, trải trên giường cũng là loại tơ lụa mát lạnh.

Trên bàn lớn bên cạnh cửa sổ, đã sớm bày đầy món ngon và rượu ngon thịnh soạn. Có vài món ăn, lúc này vẫn còn bốc hơi nóng, làm người ta chỉ cần nhìn qua, ngón trỏ sẽ lập tức muốn mạnh động, đừng nói chỉ là còn có cái mùi thơm mê hoặc kia không ngừng bay tới, khiến cho nàng vốn đã đói bụng đến mức sắp té xỉu, chỉ cảm thấy một trận choáng váng, nước miếng chảy ròng.

Lúc nàng còn đang lo nhìn bàn ăn kia, đột nhiên, phịch một tiếng vang lên, Lệ Nhận nóng nảy ném nàng lên trên giường, sau đó sải bước đi tới bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống hưởng thụ rượu ngon cùng thức ăn ngon.

Đau quá! Đáng giận, nam nhân này thô lỗ chết đi được, không có chút nào quan tâm xem có làm đau nàng hay không.

“Đi ra ngoài.” Hấn hạ lệnh cũng không quay đầu lại.

Cung nữ đi đầu, bày ra thần sắc khó xử, cúi đầu phúc lễ. “Xin Vương cho phép, để cho nô tỳ Lật Nhi giúp Vương hậu thay y phục.”

“Nàng có tay có chân, chẳng lẽ không tự mình làm được?”

Lật Nhi lại càng cúi đầu thấp hơn, ngay cả nói chuyện cũng cẩn trọng từng chữ. Nàng mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng đã ở trong cung nhiều năm, đối với tính xấu của Lệ Nhận, nàng có thể hiểu rõ ràng hơn bất cứ ai khác.

“Nhưng, nhưng mà Vương hậu bị trói.” Đây chính là do Vương thượng ở trước buổi hôn lễ đích thân trói lại.

Hắn bỏ vào miệng một miếng thịt nướng, hướng đến người trên giường liếc mắt một cái.

Trải qua một phen hành hạ, rốt cục Diễm Diễm cũng thoát được khăn voan đỏ, trong miệng vẫn còn bị nhét cái khăn tay, đang dùng ánh mắt tựa như muốn giết người, oán hận nhìn chằm chằm hắn, hận không thể dùng ánh mắt đó mà đốt cháy ra tro thân thể nam tính hùng vĩ to lớn kia.

Chỉ thấy hắn bày ra bộ dạng tôn quý, thậm chí lười mở miệng, không ngừng uống từng ngụm rượu lớn, ăn từng khối thịt, sau đó mới giống như là ban phát ân huệ lớn lao, hơi phất tay một cái.

Lật Nhi nhận được sự cho phép, mới dám dẫn các cung nữ vây đến quanh giường, động tác nhanh nhẹn bận rộn. Mũ tơ lụa đính phượng hoàng bằng vàng, chuỗi ngọc bảo thạch, vòng đeo chân bằng vàng, vòng đeo tay bằng vàng, từng cái từng cái đều bị gỡ xuống, rồi đến tất cả những thứ khác đều làm bằng tơ lụa đính vàng, trân quý kỳ dị, thêu hoa văn phức tạp.

Bộ váy cưới giá trị liên thành*, phải chịu khổ bị đối xử thô lỗ, bị tân lang dùng như một sợi dây trói, dùng lực buộc chặt không biết bao nhiêu nút thắt.

(*giá trị liên thành: vô giá)

Các cung nữ hao hết sức lực, thật vất vả mới có thể cởi bỏ hết bộ váy cưới, mọi người đã mệt mỏi thở hồng hộc, mồ hôi đầy người.

“Mời Vương cùng Vương hậu nghỉ ngơi thật tốt. Chúng nô tỳ xin cáo lui.” Lật Nhi đã hoàn thành nhiệm vụ cởi y phục, cung kính quỳ gối hành lễ, mang theo các cung nữ, dùng tốc độ nhanh nhất rời đi, vẫn không quên đem đóng kín cánh cửa lớn nặng nề.

Diễm Diễm bị để lại trên giường lớn, đã đổi thành một bộ xiêm y nguyệt nha* bằng lụa trắng, ngay cả mái tóc dài đen nhánh mượt mà cũng được chải chuốt cẩn thận, làm nổi bật lên đôi mắt tròn trịa của nàng, đôi môi đỏ mọng nhuận nhuận, ngọt ngào đến cực kỳ mê người, khiến cho người ta nhìn thấy chỉ muốn cắn một ngụm.

Diễm Diễm bị để lại trên giường lớn, đã đổi thành một bộ xiêm y nguyệt nha bằng lụa trắng, ngay cả mái tóc dài đen nhánh mượt mà cũng được chải chuốt cẩn thận, làm nổi bật lên đôi mắt tròn trịa của nàng, đôi môi đỏ mọng nhuận nhuận, ngọt ngào đến cực kỳ mê người, khiến cho người ta nhìn thấy chỉ muốn cắn một ngụm.

Nhưng mà, cửa tấm cung còn chưa kịp đóng kín, nàng đã lập tức nhảy dựng lên, vọt tới bên cạnh bàn.

“Đáng giận, đối chết người!” Diễm Diễm được trang điểm đến mức đẹp như thiên tiên, không chút khách khí ngồi xuống, đưa tay chộp ngay cái đùi gà vừa thịt vừa xương lên, nhand liệt nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

Hôn lễ mặc dù diễn ra vội vàng, nhưng nàng từ sáng sớm đã bị các cung nữ bao quanh, mặc lên người đồ y phục trang sức đeo tay đeo chân bằng vàng long lánh nặng muốn chết kia.

Hơn nữa trước lúc hôn lễ, lại còn bị nhét vào trong miệng một tấm vải đỏ hút khô hết cả dưỡng khí, làm hại nàng lúc này vừa khát vừa đói. Hai tay của nàng mỏi run đến mức ngay cả chiếc đĩa cũng cầm không được, vậy nếu như dùng đĩa ngược lại sẽ hại nàng không ăn được, chỉ bằng dứt khoát trực tiếp dùng tay cầm lên như vậy tương đối chắc chắn hơn.

Bất chấp lễ nghi, nàng ngấu nghiến gặm đùi gà, nhìn thấy cái chén nhỏ trên bàn bên trong chứa đầy chất lỏng trong suốt, nàng không chút nghĩ ngợi, cầm cái chén trực tiếp rót vào trong miệng... Oanh!

Mẹ ơi, cổ họng của nàng muốn cháy!

Chất lỏng trong suốt này không phải là nước lã, mà là một chén đầy rượu mạnh, rót vào miệng tựa như nuốt một ngọn lửa, vừa nóng vừa cay, nàng cắn bản nuốt không trôi, theo bản năng rượu vừa vào miệng liền ho khan phun ra ngoài.

“A cay!” Một ngụm rượu kia, toàn bộ phun lên mặt Lệ Nhận.

Cho dù nàng có cố ý, chỉ sợ cũng không phun chính xác được như vậy. Xem ra gương mặt tuần tú ngăm đen, bởi vì tức giận mà cứng ngắc, rượu bị phun lên khuôn mặt hắn, còn đang tích tấp rơi xuống.

“Ách, thật xin lỗi!” Trong lúc nhất thời, có chút lúng túng, nàng nắm chặt chén rượu, có chút áy náy nói.

Hắn nhìn nàng chằm chằm.

“Ta nói xin lỗi!”

Hắn vẫn là nhìn nàng chằm chằm.

“Ngươi cũng có sai a, tại sao không trước nói với ta, đó là rượu mà không phải nước?” Nàng vừa oán trách, không chút sợ hãi cái ánh mắt bén nhọn kia,

lại tiến công đến thức ăn trên bàn. (tỷ à, tỷ ăn uống với tốc độ như ma đói thế kia thì ai mà nói trước cho kịp =.=)

Cái đùi dê mập mạp đầy thịt kia, không biết được ướp hương liệu gì, nướng lên thơm ngào ngạt, chỉ vừa ngửi qua đã làm cho nàng chảy nước miếng. Mặc dù cả miếng đùi dê vừa thịt vừa xương, so với cánh tay của nàng còn bự hơn, nhưng mà châm chọc cho bản thân đã quá đói bụng, nàng vẫn là quyết định ra tay.

Ài ngờ, bàn tay nhỏ bé của nàng vừa mới đụng tới đùi dê, một bàn tay to khác bên cạnh cũng vươn sang.

Thức ăn nàng đã nhìn trúng, làm sao có thể bị cướp đi?

Điềm Điềm ngẩng đầu lên, bày ra vẻ mặt dữ tợn nhất, cố gắng hù dọa cái người đang cạnh tranh. Bàn tay nhỏ bé của nàng dùng sức nắm chặt đùi dê, nhưng một bàn tay to khác, cũng cố ý không buông ra.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, một cái đùi dê bị giằng co không dứt.

“Buông tay!” Hần không thể tin được, lại có một nữ nhân dám can đảm cùng hắn giành thức ăn.

“Tại sao không phải là ngươi buông tay?”

Lệ Nhận sắc mặt u ám, nheo hai mắt lại, từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ như một loài thú, im lặng đe dọa. Đừng nói là nữ nhân, ngay cả chiến sĩ dũng mãnh, nhìn thấy vẻ mặt hung ác như vậy, cũng sẽ bị dọa cho sợ đến mức quỳ xuống tại chỗ.

Điềm Điềm vẫn là vì ăn mà không chút khách sáo, lớn lên từ bên trong cô nhi viện, nàng không những biết thức ăn đáng quý, hơn nữa còn trung thành với nguyên tắc ‘ăn được trước là thắng’, vậy nên, ở trên đùi dê mập mạp, nàng vội vàng cúi đầu xuống cắn một ngụm.

Quá ngon miệng!

Nàng lộ ra vẻ mặt thắng lợi, thỏa mãn cắn thêm một cái nữa.

Hần quả thực không thể tin được, cư nhiên lại có nữ nhân vô sỉ như vậy, vẻ mặt lại còn dương dương đắc ý.

Mặt hắn tối om lại, cuối cùng cũng chịu thua dưới lớp da mặt dày của nàng.

Lệ Nhận chán ghét buông tay. Buông tha cho miếng đùi dê đã bị ‘nhúng chàm’, nâng chén hất vào miệng một ngụm rượu mạnh, trừng mắt trước tiểu nữ nhân đang không khách khí cầm đùi dê lớn nhai nhai, cũng không có nửa điểm để ý đến dáng vẻ của mình.

Nàng ăn đến mức quá hưng phấn, thậm chí không phát hiện ra, xiêm y tinh xảo trước ngực, đã sớm bởi vì động tác quá ‘dũng cảm’ của nàng mà trượt qua một bên, lộ ra một mảnh da thịt non mềm.

Cho đến khi nhận thấy tầm mắt sâu trầm của Lệ Nhận, không phải là rơi vào trên mặt nàng, mà là nhìn ở phía dưới một chút, nàng mới cảnh giác, dùng mấy đầu ngón tay nhỏ bé dầy dầu mỡ, níu lấy vạt áo đang trượt ra phía trước, ngăn cản cảnh xuân tiếp tục bị lộ ra ngoài.

“Ngươi nhìn cái gì vậy?” Nàng nghiêng người sang một bên, có một chút lo lắng, hắn giành ăn không được, có khi nào quyết định ‘ăn’ nàng để trả thù không.

Ánh mắt đen của hắn phát sáng, sâu thẳm không lường được.

“Ta không có định sẽ đụng đến ngươi.” Hắn vừa nói, nhưng tầm mắt không hề dời đi.

“Tốt nhất là như vậy.” Nàng cũng không có định để cho hắn “đụng”.

“Thừa dịp bây giờ rảnh rỗi, ta cũng muốn cho đem mọi chuyện nói rõ ràng.” Trong vòng vài ngày ngắn ngủi, nàng đã phải trải qua rất nhiều chuyện, vì giúp cái tên đại vương liên tục xui rủi làm chết cả tám vị hôn thê này giữ được vương vị, nàng thậm chí còn phải trở thành một vị Vương hậu tạm thời, ngay cả váy cưới đồ cưới, cũng là do vị hôn thê trước đó lưu lại.

Nàng lúc sau mới nhớ tới.

Lệ vương, chính là một trong ba vị vương tử trong miệng thiên sứ, mà muốn ba người các nàng thúc đẩy họ hòa hảo với nhau. Nàng gặp phải hắn, cứu hắn, tuyệt không phải đúng dịp, mà chính là do thiên sứ an bài.

“Ngươi cẩn thận nghe cho kỹ, thật ra thì, ta cũng không phải là người của nơi này.”

Phút chốc, Lệ Nhận toàn thân cứng đờ. “Ngươi là người của Kỳ quốc?”

“Không phải.”

“Phong Quốc?”

“Đó là cái chỗ nào?” Nàng mờ mịt hỏi.

Thân thể cứng ngắc của hắn rõ ràng bình tĩnh lại. “Không phải là tốt rồi.”

Nàng có chút tò mò muốn hỏi tiếp, nhưng mà lại cảm thấy, chuyện này đại khái không quan trọng cho lắm, chuyện nàng hiện tại muốn nói cho hắn biết so ra còn quan trọng hơn nhiều, cho nên tiếp tục nói.

“Ta là từ một nơi rất xa rất xa tới. Ta tới đây, là bởi vì có một thiên sứ ngu ngốc, giao cho ta và các bằng hữu, một nhiệm vụ buộc phải hoàn thành!”

“Thiên sứ?” Hắn hít mắt.

“Ách, ngươi muốn gọi là thần tiên cũng được nữa!” Nàng chẳng hề để ý tới, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, có chút mất hứng vì hắn cắt đứt lời của nàng.

Hắn không thể nhìn được nữa ngẩng đầu lên, cắn chặt hàm răng, gân xanh cuồn cuộn trên cổ kích động.

“Chết tiệt, ta lại cưới phải nữ nhân điên.”

“Ta không có điên.” Nàng phản bác, lại nói. “Hai vị bằng hữu của ta, hắn là cũng rơi xuống khu vực gần đây, vì ta đã cứu ngươi, lại còn giúp ngươi giữ được vương vị, ngươi phải phải người giúp ta...”

Hắn cúi đầu nhìn nàng chằm chằm, một lần nữa lên tiếng cắt đứt lời nàng nói. “Sau này, không cho phép lại nói là ngươi đã cứu ta!” Sắc mặt của hắn khó coi cực điểm.

“Tại sao?”

Hắn không đáp, chỉ nhìn đôi mày rậm. “Ngươi hỏi nhiều quá.”

“Là do ngươi quy định quá nhiều.” Nàng không khách khí mạnh mẽ, nhưng lại cảm thấy càng nói càng nói như vậy, trong ngực không khỏi dần dần nóng lên.

Cái nhiệt độ này, làm cho nàng miệng đắng lưỡi khô, không nhìn được mức chén canh, ực ực uống liền ba chén.

Cũng không biết có phải là do uống canh nóng quá hay không, nàng mặc dù không còn khát, nhưng cảm thấy càng lúc càng nóng. Nàng hít sâu một hơi, chẳng những trên mặt nóng đỏ, ngay cả da thịt toàn thân cũng hiện lên vết ửng đỏ nhàn nhạt.

Nàng cố gắng hắt ra cái nóng rang đang quấy nhiễu, muốn tiếp tục nói.

“Dù sao, nhiệm vụ của chúng ta, là khiến cho ba người các ngươi hòa hòa với nhau!”

Thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, mang theo vẻ hoài nghi hỏi. “Ba người nào?”

“Chính là... Chính là...” Nàng càng lúc càng nóng, đến hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Kỳ quái, nóng quá! Tại sao đã thay ra bộ váy cưới dây cộm nặng nề kia, lại trở nên nóng như vậy? Hơn nữa càng ngày càng nóng?

Nàng còn đang hồ nghi, lại phát hiện ra không chỉ có nàng là đang thờ gấp.

Tiếng thờ dộc trong phòng, ngoại trừ nàng, còn có tên nam nhân còn lại.

Nàng ngẩng đầu lên, ngạc nhiên giật mình, ngay cả Lệ Nhận cũng đang hô hấp rối loạn, dưới da thịt ngăm đen, còn có mấy đốm sậm khó có thể nhận ra. Hắn thoát nhìn thật giống như... Thật giống như... Rất không tinh tảo... Tầm mắt của Diêm Diêm, theo trực giác nhìn xuống, rõ ràng phát hiện ra bên dưới hắc bào*, đục vọng của hắn cứng lên đến mức có thể thấy được, không thể nhận sai.

(*hắc bào: áo bào đen... Tiú Ú: phong tục lạ ghê, động phòng mà tỷ thì áo trắng, ca ca thì áo đen...)

A, hồng bét, nàng sai lầm rồi! Hắn không chỉ không còn lạnh lùng, hắn quả thực là đang quá “kích động”... A!

Nghĩ đến phản ứng quái dị của bản thân, toàn thân cứ nóng lên nóng lên, nàng giống như là bị lửa đốt trên mông, vội vàng nhảy dựng lên, lao đảo tránh ra xa mấy mét.

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi dám bỏ thuốc ta?” Này thật quá hèn hạ!

Lệ Nhận không đáp, hắn nắm chặt quả đấm, chỉ dùng trông mắt đen nóng đến mức cơ hồ muốn phóng ra lửa, thẳng nhìn nàng. Dục vọng mãnh liệt, không biết từ đâu mà thoát ra, tầm mắt của hắn không cách nào rời khỏi đôi môi đỏ mọng của nàng, liệt hỏa hoàn toàn đốt sạch lý trí của hắn không còn một mảnh.

Hắn từng cố gắng giữ tinh tảo, nhưng mà nàng nửa điểm cũng không biết đoan trang, trong miệng nói lời điên cuồng, vạt áo một lần nữa trượt ra, da thịt non mềm trở thành điểm dẫn dắt nhất.

Từ lúc chào đời tới nay, hần chưa bao giờ khát vọng quá như vậy.

Mà cho đến khi nghe thấy nàng hô lên, hần mới nhận ra này tình trạng thật sự không bình thường.

Đáng chết! Những tên cáo già đội lốt cừu non kia, cứ nhiên dấm bỏ thuốc trong rượu và thức ăn.

Hần thầm giọng tức giận nằng, khẳng định mưu ma chước quỷ này không thể không liên can đến lão Thái phó.

Điềm Điềm bị xuân được kích thích đến mức khó chịu không biết làm sao, ngây ngốc chạy đến cạnh cửa, cố gắng muốn mở cửa, muốn sớm thoát khỏi nam nhân phía sau có lẽ đã khó nén nổi “thú tính”.

Hết lần này tới lần khác cánh cửa to chẳng những nặng nề, hơn nữa còn bị khóa từ bên ngoài, bất luận nàng có đẩy làm sao, kéo làm sao, vẫn vững vàng như cũ.

“Mở cửa!” Nàng dựa hết người lên trên cửa, vừa thở gấp vừa la, nóng đến mức đỏ mồ hôi lâm ly. “Mở cửa nhanh, thả ta ra ngoài... Thả ta ra ngoài...” Thật nóng quá, toàn thân nàng vừa mềm nhũn vừa nóng, vô lực ngã ngồi dưới đất, tựa hồ tất cả sức mạnh đều đã bị rút đi.

Đột nhiên, một cánh tay mạnh mẽ có lực, từ phía sau người, vòng lên ôm lấy eo của nàng.

“A...” Nàng lên tiếng kinh hô.

Tiếp theo trong nháy mắt, da thịt nàng nóng lên, dán lên da thịt thô ráp của Lệ Nhận, lại càng nóng thêm, nhưng mà hơi thở của hần, sức mạnh của hần, cùng với kẻ sát vào thân thể hần, thân thể mềm non xinh xắn bị ôm trong lồng ngực cường tráng, nàng đã không hề cảm thấy khó chịu như trước nữa.

Hai tròng mắt của hần, phát sáng như ngọn lửa.

Lệ Nhận ôm nàng, trở lại trên giường lớn. Nàng nhìn thấy hần thờ dốc, cảm nhận được bàn tay to thô ráp của hần, đang xé lớp áo mỏng manh, sờ trôn thân thể run rẩy của nàng. Nàng không tránh ra, ngược lại còn đón nhận hai bàn tay không hề kiêng dè kia. Thật khó chịu, không, thật thoải mái... Trời ạ, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy?

“Người, người không phải đã nói, không có ý định đụng đến ta sao?” Điềm Điềm kinh hoảng kéo về chút thần trí còn sót lại, muốn lui về phía sau, nhưng đầu ngón tay của hần vẫn kiên định đuổi theo, ôn nhu ấn vào nơi non mềm yếu ớt nhất giữa hai chân nàng, hai nàng run rẩy đến mức yêu kiều rên lên tiếng.

Mặc dù nghe được câu hỏi của nàng, nhưng hần không trả lời, chỉ là cúi đầu xuống, dùng cặp môi mỏng thờ gấp không dừng, thật sâu mút lấy đôi môi đỏ mọng đã khiến cho hần sớm khát vọng đến không cách nào nhịn được.

Ánh nến xuyên qua màn đỏ, hắt lên trên hai thân thể trần truồng, ánh lên quang mang nhu hòa.

Dục vọng như lửa nóng khó có thể nhẫn nại tràn ngập trong không khí, nàng không còn cách nào suy nghĩ, chỉ có thể nóng bỏng, khát vọng, thật chặt vịn lấy nam nhân đáng giận này, ở dưới người hần ưm ưm thờ dốc, chỉ mong có thể giải được ngọn lửa thiêu đốt bên trong.

Trong tấm cung, nam nhân thấp giọng thờ dốc, cùng với nữ nhân run rẩy yêu kiều, pha lẫn vào nhau trong đêm tối, một đêm không nghỉ, cho đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Ánh mặt trời chói mắt, rơi vào trong tấm cung. Nén đồ đã sớm cháy sạch, chỉ còn lại sấp nén loang lổ trên bàn. Mặc dù chưa mở mắt ra, nhưng mà hơi nóng từ ánh mặt trời khê rơi lên trên da thịt, đã đánh thức Điềm Điềm từ trong giấc mộng tỉnh lại. Nàng ngái ngủ rên rĩ, lật người đi, muốn tránh ánh mặt trời đang ghé thăm, ngủ thêm một lát nữa.

Nhưng mà, nghiêng người qua như vậy, bỗng dưng làm cho nàng đột nhiên mở mắt.

Ô a, đau quá!

Da thịt toàn thân nàng, tất cả đều vừa đau vừa mỏi, giống như là bị một cái máy ủi đất hung hăng ủi qua ủi lại mấy lần. Ngay cả chỗ không đau, thì lúc này cũng là mỏi như không dứt.

“Ừm...” Nàng cúi đầu đau đớn rên rỉ, tiểu tâm dục dục*, cố gắng vươn cơ bắp đang đau nhức.

(*tiểu tâm dục dục: cẩn thận, cẩn trọng)

Đầu ngón tay non nớt, trong lúc vươn ra, vô tình chạm tới một thân thể rắn chắc ấm áp trên giường lớn. Nàng vừa tò mò vừa xa lạ, nhất thời nghĩ không ra, tại sao lại có thêm một người trên giường, bàn tay nhỏ bé lại sờ soạng một chút. Phút chốc, người cùng giường với nàng bất chợt nhảy dựng xuống giường. Hấn trong nháy mắt bình tĩnh, như loại thú hoang mạnh mẽ, tay nắm chặt đại đao, nhanh chóng xoay người lại chuẩn bị chiến đấu.

Cặp mắt đen kia phát sáng, lóe ra quyết tâm, dưới ánh mặt trời, hấn toàn thân trần truồng, mái tóc đen xốc xếch, da thịt ngăm đen căng lên, tản ra sát khí nồng đậm.

Nhưng, một giây sau, hấn lập tức nhớ lại.

Sát khí tiêu tán, hấn đặt đại đao xuống, hai tay khoanh lại trước ngực, mày rậm nhíu chặt nhìn tiểu nữ nhân trên giường, thân thể mềm mại lồ lộ trong bóng, chỉ dùng lớp tơ lụa mỏng manh đã bị xé nát, miễn cưỡng che kín bộ ngực đầy đặn và nơi hồng nộn giữa hai chân.

“Người muốn làm gì?” Nàng cảnh giác nhìn hấn chằm chằm, khuôn mặt hoài nghi. “Muốn giết người diệt khẩu sao?”

“Ta không giết nữ nhân.”

“Lời người nói chỗ nào có thể tin tưởng a?” Thân là nạn nhân kiêm nhân chứng, nàng nghiêm chỉnh lên án. “Người tối hôm qua cũng đã nói, không có ý định đụng tới ta.” Hừ, tối hôm qua, hấn “đụng” quá mức mãnh liệt, làm hại nàng đến bây giờ, vẫn còn đau nhức không dứt.

Tối hôm qua, là lần đầu tiên của nàng.

Bởi vì xuân dục bộc phát, hai người hoàn toàn không có kỵ, bản năng nguyên thủy thay thế lý trí, bọn họ vung về mà to gan thăm dò lẫn nhau, vì dục vọng cuồng loạn, vì sung sướng trầm luân...

Nàng rõ ràng nhớ được, bọn họ một lần rồi lại một lần hoan ái, nàng dùng đôi môi đỏ mọng cùng đầu lưỡi đình hương, hôn khắp thân thể rắn chắc kia, cho đến khi hấn phát ra tiếng rống như một loài thú, thô bạo áp đảo nàng, dùng sức chạy nước rút, bá đạo mà sát trong chỗ ướt át, miễn cảm nhất của nàng.

Không chỉ như thế, bất luận là nằm, ngồi, chính diện, bên hông, phía sau, hay là... Hay là... Ai... Tóm lại, bọn họ rất có tinh thần mạo hiểm, đem tất cả “kiến thức” cùng với mọi loại “tư thế” ra thực tế thao diễn một lần, chẳng những như vậy như vậy, lại còn như vậy như vậy... (tỷ tỷ... sao ko kể xem “như vậy” là như thế nào *ủy khuất thay độc giả*)

Ký ức hương diễm nóng bỏng ùa về, chuyển tới chuyển lui trong đầu Điem Điem, mặt của nàng càng lúc càng nóng đỏ, nàng cơ hồ thật muốn đào một cái hố, đem mặt mình vùi vào trong.

Ánh mắt lờ lờ sáng, len lén liếc về hướng mãnh nam bên cạnh giường. Trên bả vai rộng rãi rắn chắc kia, mơ hồ còn có thể nhìn thấy, dấu răng nhỏ nhỏ mà nàng đem qua trong lúc quá kích tình đã lưu lại, mà chỗ kín tượng trưng cho phái nam của hấn, lúc này mặc dù không còn “kích động” nữa, nhưng kích thích thật ấn tượng. (a a *xịt máu mũi*)

Nhớ đến lúc nàng học trung học cấp hai, hộ lý lão sư* từng ở trên lớp học, về mặt đầy thần bí nói cho cả lớp nghe, căn cứ theo khoa học ghi lại, thì nam nhân cổ đại, bất luận là kích thích hay năng lực, so với nam nhân hiện đại đều tốt hơn. Lời này vừa nói ra, tất cả bạn học nữ trong lớp đều đỏ mặt thét chói tai. Không hề nghĩ tới chính là, hôm nay, nàng thật sự bị đưa đến nơi này, còn cùng Lệ Nhận thành thân, thức trắng đêm phiên vân phúc vũ**, đại chiến ba trăm hiệp. Đêm qua may là có xuân dục “phụ trợ”, nếu không với năng lực chỉ là mới học nghề sơ cấp như nàng, muốn đối phó với nam nhân thiên phú dị bẩm*** này, thật sự có chút làm khó nàng nha!

(*hộ lý lão sư: giáo viên dạy về sức khỏe, giáo dục giới tính)

(**phiên vân phúc vũ: mây mưa, làm chuyện abc... xyz...)

(***thiên phú dị bẩm: năng lực kỳ lạ trời cho) =]]

Nói trở lại, mấy lần lúc đầu, thật sự hấn dừng mãnh có thừa, nhưng kỹ thuật không tốt, nhưng mà hấn muốn ném thử hoan lạc, hoàn toàn không giữ mình, cho nên kỹ thuật khá lên rất nhanh, khiến nàng không chịu nổi phải cầu xin hấn.

Nhưng nàng xác định, người này cũng là “tay mới”. Trước nàng, hấn chưa từng chạm qua nữ nhân nào khác. (lần đầu mà đã như vậy thì khó trách tỷ gọi ca ca là “thiên phú dị bẩm” *hắc hắc*)

Sự thật này, không biết tại sao, lại khiến cho nàng cảm thấy trong lòng ngọt ngào, giống như là uống hết chén mật ong ấm áp, ngọt đến mức trái tim cũng muốn chảy ra.

Nhưng mà, khác với sự mừng thầm trong lòng nàng, Lệ Nhận vẫn là gương mặt tuấn tú, nhưng trong mắt chứa đầy sự tức giận kinh người.

Hấn nắm lên cái áo choàng đã bị ném lên trên đầu giường lúc thú tính nổi lên đêm qua, nhanh chóng mặc vào, sau đó cất bước đi tới hướng cửa lớn.

Thân thể cao lớn như một ngọn núi nhỏ, ở trước cửa lớn bỗng đứng lại. Hấn bạnh quai hàm, vươn ra hai tay, định phá hủy cánh cửa kia, rồi đột nhiên ngừng lại. Lệ Nhận quay đầu, nhìn Diễm Diễm trên giường, phát ra tiếng gầm thét bất mãn. “Nhanh một chút che thân thể ngươi lại!”

Nàng nhìn nhìn bên trái, nhìn nhìn bên phải, xác nhận mặc dù da thịt lỏa lồ, nhưng tình trạng hiện tại “ba điểm nên che” đều không bị lộ đã là tốt lắm rồi. (có ai ko biết “ba điểm nên che” là 3 điểm nào ko đây *che miệng cười gian*)

“Chỗ cần che, ta đều đã che rồi.” Nàng báo cáo.

“Chưa đủ!” Hấn rống giận. “Ngươi cần bản là không mặc gì.”

Nàng thở dài một hơi. “Ngươi muốn ta dùng cái gì mà mặc?”

“Y phục!”

“Ngươi nói cái này sao?” Nàng cầm lên mảnh xiêm y màu trắng rách tung toé bên giường. “Nhớ được không? Là ngươi đích thân xé nát, cho dù ta bây giờ có mặc vào, không thể che được chỗ nào hết a.”

“Đáng chết!” Lệ Nhận tức giận thấp giọng nguyên rủa một tiếng, bàn tay to cào lên mái tóc xốc xếch.

Tính tình hấn táo bạo, giống như là một con sư tử đầu đàn dã man, chỉ cần hơi chút không hài lòng, sẽ chọn trúng ai đó mà cắn.

Hấn nắm lên cái váy cưới, đi đến gần giường.

“Uy uy uy, ngươi đừng muốn trói ta nữa!” Diễm Diễm cảnh cáo, vừa nghĩ tới sẽ lại bị cái váy cưới kia trói lại, nàng ngay cả xương cũng bắt đầu cảm thấy đau đớn.

Lệ Nhận cắn răng. “Ta không có muốn trói ngươi.”

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Nàng giống như là ‘tiểu hồng mao gặp phải đại dã lang’*, tính cảnh giác rất cao.

(*cô bé quảng khăn đỏ gặp phải chó sói to lớn)

Hấn không kiên nhẫn nheo lại mắt, gầm nhẹ. “Lại đây.”

“Không được!”

“Nữ nhân, đừng thử thách tính nhẫn nại của ta!”

“Ngươi đừng nói lại muốn... A... Ta cũng không muốn! Oa a!” Nàng kêu ra tiếng, mắt cá chân đã lọt vào bên trong bàn tay to của hấn, bết bết hơn chính là, hấn còn kiên quyết kéo cả người nàng tới bên thành giường.

“Ngươi cái tên dã man này, buông, buông ra!” Nàng cố gắng giãy dụa, bất đắc dĩ vẫn là bị bắt được, ngay cả trên giường đầu cũng lưu lại vết ngón tay bầu vú của nàng.

Ô a, đáng ghét, hấn lại muốn trói nàng! Hấn trói lại, so với dây xích sắt còn chặt hơn, trói đến mức nàng khó có thể hô hấp, lại còn toàn thân phát đau... .

Đi?

Xiêm y bao vây thân thể mềm mại, nhưng không có như dự liệu của Diễm Diễm, không phải một lần nữa buộc chặt, mà là ấm áp ôm trọn thân thể trần truồng của nàng.

Lớp vải mềm mại, cảm giác cực kỳ dễ chịu.

Hấn không phải là đang trói nàng, mà là đang giúp nàng mặc quần áo. Đôi bàn tay to lớn kia, chẳng những thô lỗ mà lại còn vụng về, cho thấy hấn không kiên nhẫn đến cỡ nào, hơn nữa lại còn cho thấy, hấn chưa bao giờ từng giúp bất kỳ kẻ nào mặc quần áo. Ngay cả chuyện đem tay nàng nhét vào ống tay áo đơn giản như vậy, hấn cũng phải tiêu tốn không ít thời gian.

Mặc dù thô lỗ, nhưng mà không giống như lúc trước, lần này hấn từ đầu tới đuôi, thậm chí ngay cả lúc giúp nàng thắt lại dây thắt lưng thêu hoa, cũng không có làm đau nàng.

Cuối cùng, hấn nheo tròn mắt đen, nhìn một cái, vẫn cảm thấy không hài lòng, lại đem vạt áo của nàng hơi thắt chặt lại một chút, che đậy chỗ đang lộ ra chút da thịt.

Động tác này không tiếng động, lại làm cho đôi môi đỏ mọng của nàng nhin không được khẽ nhếch lên. Nhất cử nhất động của hấn, giống như là một tiểu hài tử sau khi trộm mở lễ vật, phát hiện ra lễ vật cực kỳ trân quý, quyết tâm giấu riêng cho mình, lúc gói lại cất giấu đi cực kỳ cẩn thận.

Diễm Diễm tâm tình thật tốt, sau xuống giường, nhìn thấy Lệ Nhận lại đi tới cửa, nàng cũng huyênh hục chạy đuổi theo, chuẩn bị thừa dịp không khí vui

về, lại cùng hân chia sẻ tâm tư một phen.

Dù sao, tối hôm qua bọn họ quá “bận rộn”, hai nàng nói chỉ mới nói được một nửa, vẫn chưa thể giải thích rõ ràng!

“Lệ Nhận, người chờ một chút.” Nàng gọi, đuổi kịp đến bên cạnh hân, nhìn lên khuôn mặt hân. “Ta có lời muốn nói với người!”

“Ta không rảnh.”

“A?”

“Tránh ra một chút.” Hân cảnh cáo. Trong nháy mắt, hân dùng lực đẩy.

Phanh!

Cánh cửa gỗ khổng lồ mạ sắt, lên tiếng mở ra, cánh cửa nặng nề đụng vào tường đá dày hai bên.

Điềm Điềm nhìn bị cửa bị đẩy ra, khuôn mặt hoài nghi, không khỏi đi theo cước bộ của Lệ Nhận, đi ra khỏi tẩm cung.

“Kỳ quái, khóa đâu? Tối hôm qua ta nhớ rõ lúc ta đẩy cửa, rõ ràng chính là đã bị khóa lại a!” Là ai mở khóa? Trong lòng buồn bực cực kỳ.

Đáp án, đang đợi ở ngoài cửa.

Hon nữa còn là đang quý đợi.

Điềm Điềm mới bước ra khỏi tẩm cung một bước, cả người lập tức u mê.

Mẹ ơi, là người!

Trần đầy, đông nghịt người a!

Ngoài cửa tẩm cung, bên cạnh lão đầu Thái phó râu trắng, vây quanh còn có đám quần thần quan trọng của Lệ Nhận, cùng với quan viên văn võ được mời vào cung xem lễ cưới hôm qua, thậm chí còn có các cung nữ, tất cả đều cung kính quỳ xuống, cúi đầu không dám đứng dậy.

Này, này này này những người này, đã quý ở ngoài cửa bao lâu? Điềm Điềm cứng người lại, vừa nghĩ tới chuyện “tình hình chiến đấu” tối hôm qua, tất cả đều bị những người này nghe vào trong tai, nàng lập tức cảm thấy thẹn đến mức toàn thân nóng lên, quả thực không còn chỗ dung thân.

Vách tường kia mặc dù dày, nhưng về phần hiệu quả cách âm, chỉ sợ đó không phải là điểm quan trọng trong suy nghĩ của người kiến tạo. Bên trong đó đêm qua đầy tiếng rên yêu kiều, rồi lại cầu xin tha thứ, rồi liên tiếp hô “không được”, “a a um um”, “nửa đi”, “van cầu người”, “người thật cứng rắn”, “không được hôn chỗ đó”, rồi cả tiếng Lệ Nhận điên cuồng hét lên hoặc thấp giọng gầm gừ, phát ra hơi thở dục nồng đậm, cùng với thanh âm mãnh liệt đụng nhau giống như là muốn phá hỏng cái giường... Nhưng những người này vẫn cứ quý an tĩnh như vậy, lắng nghe nàng và hân say sưa chiến tranh nóng.

Không thể nào? Không được a... Có ai không, làm ơn tới đánh nàng bất tỉnh đi a!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điềm Điềm phát hồng, mắt cứ đến choáng váng đầu óc, hận muốn tìm một cái hố để chui vào, nhưng mà ở đây không có cái hố nào cả, nàng không thể làm gì khác hơn là thật nhanh núp ở phía sau Lệ Nhận, ảo não cắn quả đấm, nhin xuống tiếng thét chói tai đã muốn lên đến miệng.

Trời ạ! Nàng không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa!

Không giống như nàng đang xấu hổ muốn chết, Lệ Nhận hip mắt cắn răng, đối mặt với đám quần thần, ác thanh hỏi. “Là ai bỏ thuốc?”

“Là cự thần.” Thái phó dẫn đầu tự thú, cúi đầu dập đầu, cái trán đụng mạnh trên mặt đất, bang bang rung động. “Thần, cả gan bỏ thuốc, là vì muốn cho Vương cùng Vương hậu, mau mau sinh hạ người kế thừa. Song, thần vẫn tự biết, bỏ thuốc với Vương cùng Vương hậu, là tội đáng chết vạn lần, xin Vương ban tội.”

Lệ Nhận siết chặt quả đấm, khắc chế ý nghĩ muốn nắm cái bộ râu dê của lão Thái phó lên, từng cọng từng cọng nhổ sạch. Cái lão gia hỏa này, khẳng định từ lúc hân gặt đầu đồng ý thành thân nhưng tuyên bố sẽ không đụng đến nữ nhân này, đã bắt đầu trù tính đi tìm xuân dược.

Cái đám quần thần này, đối với hôn sự của hân rồi cả chuyện phòng the của hân, cũng lo lắng đến độ ăn cũng ăn không vô, ngủ cũng ngủ không được, tất cả đều bị lời tuyên bố của hân đè nặng trong lòng, nên làm như thế nào mới có thể làm cho hân trong thời gian ngắn nhất, sinh ra một người kế thừa.

Mất thấy Thái phó tình huống nguy cấp, các vị đại thần cũng vội mở miệng.

“Không, Vương, đây là lỗi của hạ thần!” Một vị đại thần muốn gánh tội thay.

“Vương đại nhân, người nghĩ kẻ chính là ta, cứ để cho Đại vương chém đầu lão phu đi!” Thái phó nước mắt tung hoành trên mặt, nhưng thái độ kiên quyết, quyết tâm lấy lưng như ‘Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn, Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn’*.

(*câu thơ khi Kinh Kha từ giã mọi người để đi hành thích Tần Thủy Hoàng, bên bờ sông Dịch, biên giới nước Triệu:

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh lùng,

Kẻ tráng sĩ ra đi không trở về.)

“Nhưng mà, hạ thân tán thành, cũng là cùng một tội chết!”

“Đúng nha!”

“Đúng nha!”

“Thái phó, ta và ngài cùng chết!”

“Này cũng đều là vì Thương Lãng quốc!” Quân thần tranh nhau nhận tội, không có một câu nhượng bộ, ngay cả các cung nữ cũng xen vào.

“Người đích thân bỏ thuốc chính là nô tỳ, nô tỳ mới là tội đáng chết vạn lần.” Lật Nhi khóc đến lê hoa đới vũ*, khiến người ta nhìn thấy cũng muốn mềm lòng. “Các vị đại nhân đều là trụ cột của quốc gia, còn nô tỳ có chết cũng không đáng tiếc.”

(*lê hoa đới vũ: mưa rơi trên cánh hoa lê)

“Đại vương, xin giết hết bọn nô tỳ đi!” Các cung nữ cũng kêu lên, mọi người khóc đến mức hốc mắt hồng hồng, kiên định chủ ý, muốn cùng Lật Nhi đồng sinh cộng tử.

“Đại vương, xin giết hết bọn nô tỳ đi!” Các cung nữ cũng kêu lên, mọi người khóc đến mức hốc mắt hồng hồng, kiên định chủ ý, muốn cùng Lật Nhi đồng sinh cộng tử.

Bên ngoài tầm cung, những người này toàn bộ đều cứ quỳ như vậy, bên trái một câu xin tử tội, bên phải một câu khẩn cầu ban tội, các đại thần chuẩn bị lừng lẩy xả thân, các cung nữ vội vã khăng khải giành phần hy sinh, khóc kêu khóc gọi thành đoàn, lại còn càng khóc càng lớn.

Mặc dù vẫn là đang rất lúng túng xấu hổ, nhưng mắt thấy tình huống càng ngày càng khoa trương cường điệu, Diễm Diễm không nhịn được tò mò nhỏ đầu ra, nhìn bọn họ khóc lóc, ôm nhau dỗ dành, nàng trong lúc nhất thời có chút không đành lòng, kéo kéo ống tay áo của hắn, nhỏ giọng hỏi. “Uy, người thật muốn chém bọn họ?” Thật nếu phải chém hết đám người này, quan viên của quốc gia sợ rằng chỉ còn sót lại hai, ba con mèo nhỏ.

“Giết đại thần, không ai phụ tá, giết cung nữ, không ai nấu cơm.” Nàng hào tâm nhắc nhở.

Lệ Nhận ngoan cố tròn mắt nhìn nàng một cái, cũng không thể nhịn được nữa, tức giận gầm thét. “Ầm ỉ chết đi được!”

Tiếng rống giận này, lập tức làm cho mọi người sợ hãi. Mọi người vốn là đang lôi kéo, dắt díu, la hét, khóc lóc, toàn bộ đều tĩnh lặng lại, ai ai cũng giống như là tượng đá, yên lặng đến mức hô hấp cũng không nghe thấy.

“Ta không giết các ngươi.” Hắn hai mắt bén nhọn, quét nhìn qua mỗi gương mặt. “Toàn bộ mọi người, đều tùy Hình Bộ luận tội.”

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức từ dưới vực sâu buồn bã thê lương, bò lên thiên đường vui sướng. Lần lượt từng khuôn mặt đau khổ, vội vàng trở nên hơn hờ.

“Tạ ơn Vương!”

“Vương anh minh!”

“Trời phù hộ Thương Lãng quốc.”

“Cảm tạ Vương khai ân không giết, thần nhất định đem hết tâm lực, vì Vương, vì Thương Lãng mà máu chảy đầu rơi!”

Hắn cũng nghe không nổi nữa.

“Đủ rồi!” Lệ Nhận vùng mạnh tay lên. “Toàn bộ rút ra ngoài cho ta!”

Nói xong, hắn bỏ lại những vị trọng thần đang dập đầu tạ ơn, cũng không quay đầu nhìn lại, phẩy tay áo bỏ đi.

Về phần Diễm Diễm, là cầm chặt lấy áo bào của hắn, đuổi theo bước chân của hắn, dọc theo đường đi cố gắng dùng thân thể cao lớn của hắn, che giấu đi sự tồn tại của nàng, trong lòng than thở. Aiz, để lại những tên “nhân chứng” này, nàng sau này làm sao dám đối mặt với bọn họ a?

Điềm Điềm cảm xúc như đưa đám, cho đến khi các cung nữ đem những đĩa thức ăn nóng hổi thơm ngào ngạt bày đầy trên cái bàn làm bằng gỗ đàn viên vàng viền bạc, nàng cuối cùng mới khôi phục lại như cũ.

Nghề nghiệp của nàng là cứu hộ, thể lực tốt không thể chê được, ngay cả sức ăn cũng không nhỏ. Trong quá khứ, lo ngại cho tình trạng kinh tế của cô nhi viện, nàng căn bản không dám “phát huy toàn lực”, mỗi lần dùng cơm đều tận lực kiềm chế, lúc này nhìn thấy đầy bàn toàn là món ăn ngon, tâm tình của nàng thật tốt, không chút nghĩ ngợi bắt đầu ăn.

Cho dù chỉ là bữa ăn sáng, đầu bếp nấu cơm cũng cực kỳ nghiêm túc.

Cơm gạo tẻ trắng tinh mềm dẻo, chứa bên trong một cái tô bằng vàng, trái cây mới vừa hái xuống không lâu, xếp chồng lên giống như là một tòa núi nhỏ, tươi mát còn đọng nước, đùi thịt dê thịt bò mềm non béo ngậy, chỉ có muối ăn làm gia vị, nhưng ngon đến mức nàng có ăn ngay cả đến mấy khối cũng không thấy ngán, còn có bánh ngọt đủ loại kiểu dáng, ngọt ngọt ngon miệng thập phần. Nàng lo ăn đến mức quên mình, chiếc đĩa thủy chung không dùng lại được.

Khi nàng đứng dậy, lấy đến chén cơm trắng thứ ba, Lệ Nhận cuối cùng mở miệng.

“Nào có nữ nhân nào ăn nhiều giống như ngươi vậy?” Nữ nhân này chẳng lẽ là quý đối đầu thai sao?

“Ta ăn đâu có nhiều?” Nàng không quan tâm, cầm lên một trái táo, răng rắc răng rắc cắn. “Mà cũng nói, là ta đói bụng chứ bộ!” A, trái táo thật ngọt!

“Ngươi tối hôm qua ăn rất nhiều rồi.”

“Cũng đã tiêu hết sạch.” Nàng oán trách. “Đều tại ngươi tối hôm qua dùng sức hành hạ ta như vậy.” Nàng mệt muốn chết rồi, dĩ nhiên muốn có một bữa cơm no đủ. Cho nên phải khôi phục khí lực thật tốt.

“Nữ nhân, ngươi chẳng lẽ không biết cái gì gọi là cảm thấy thẹn sao?” Hắn chưa từng nghe qua có nữ nhân nào, sẽ đem chuyện giường gối treo ở khoe miệng mà đàm luận.

Nàng trừng mắt nhìn, ngây ngốc một chút, sau đó lộ ra vẻ mặt bùng tình ngộ, ba lần cắn đã gặm hết trái táo trong tay, tò mò nhìn hắn hỏi. “Ý của ngươi là, chuyện kia chỉ có thể làm, chứ không thể nói?”

Nhìn “biểu hiện” tối hôm qua của hắn, nàng còn tưởng rằng hắn là mãnh nam thú tính, không ngờ tới hành động hắn tuy lớn mật, nhưng tư tưởng lại bảo thủ như vậy.

“Đó chỉ là bởi vì xuân dược.” Hắn nhìn thẳng nàng, trông mắt đen u ám.

Ánh mắt kia khiến nàng giật mình trong lòng.

“Đương, đương nhiên là bởi vì xuân dược... Bằng không ta cũng sẽ không...”

Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng đỏ lên. Từ trước đến giờ tự cho mình là đầy dũng khí, nhưng khi hắn nhìn soi mói, toàn bộ đều hóa thành ngượng ngùng.

Đáng chết, nàng mặc dù không phải là loại người vừa nhắc tới đề tài tình yêu, sẽ mặt đỏ lên tới mang tai, nhưng mà ánh mắt của Lệ Nhận, lại làm cho mặt nàng hồng nóng, tim đập rộn lên, một lần nữa nhớ tới hành động đêm qua của hắn đối với nàng...

Có phải là hiệu quả của xuân dược vẫn còn chưa hoàn toàn biến mất hay không a? Nếu không, hắn tại sao lại nhìn nàng như vậy? Đường như đang muốn một ngụm nuốt nàng vào trong bụng?

Không khí quá mức lúng túng, Điềm Điềm vội vàng thay đổi đề tài, dời đi sự chú ý.

“Đúng rồi, đây là cái gì?” Nàng chỉ vào bức tường rộng lớn phía sau hắn.

Nàng nhìn lướt qua, mặt tường này ít nhất cũng rộng mười lăm mét, cao năm mét, so với một mô hình hồ bơi thu nhỏ cũng không khác biệt cho lắm. Trên tường vẽ những đường màu đen độ dày khác nhau, kích thước khác nhau, bên cạnh những đường vẽ, đều ghi rõ những ký tự mà nàng đọc không hiểu.

“Bản đồ.”

“Bản đồ nơi nào?” Nàng hỏi tiếp.

Sự nóng rực trong mắt Lệ Nhận quả nhiên bị dập tắt. Hắn chậm rãi nheo lại mắt, dùng khẩu khí nhẩn nại cực độ, chậm chạp hỏi. “Ngươi chẳng những là một người điên, còn là một kẻ ngu ngốc sao?”

Nếu không phải nhìn thấy trên bàn bày quá nhiều món ăn quá ngon, Điềm Điềm nhất định sẽ lật bàn ngay tại chỗ.

“Ta đều không biết, mới muốn hỏi ngươi nha!” Nàng không thể lật bàn, chỉ có thể trở mặt đáp lại, người này lại dám nói nàng là kẻ ngu ngốc?

Vừa lúc đó, một giọng nói ôn nhu nam tính vang lên, làm dịu bầu không khí đang bốc lửa.

“Vương hậu, về trên bản đồ chính là địa hình vị thế tam quốc trung thổ.”

Nàng giật mình, vội vã quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra, tuần mỗ nam tử mấy ngày hôm trước ở bên cạnh bờ sông chứng kiến mọi chuyện, đang đứng ở hạ điện chấp tay hành lễ, cũng không biết đã đứng ở nơi đó bao lâu.

“Người đến đây từ lúc nào?” Nàng kinh ngạc hỏi, cho đến lúc này mới nhìn thấy hạ điện có người.

Nam nhân so với nữ nhân còn đẹp hơn kia, thản nhiên mỉm cười.

“Ninh Tuế vẫn chờ ở chỗ này.” Thanh âm của y dễ nghe, có lẽ phép mà còn cung kính. “Ninh Tuế là bảo đệ của Lệ vương, sáng nay đặc biệt tới thỉnh an huynh trưởng và tẩu tẩu, thấy hai vị đang dùng bữa, cho nên không dám quấy nhiễu.”

Thì ra là như vậy. Nàng mới vừa rồi chỉ lo ăn, căn bản không có chú ý tới chuyện khác.

Bất quá, nói trở lại, nàng không chú ý tới, cũng không có nghĩa là Lệ Nhận cũng không phát hiện ra. Nhưng hắn nghe đệ đệ thỉnh an, ngay cả ngẩng đầu lên cũng không, làm nàng không khỏi suy đoán, người này đối với tình cảm huynh đệ tựa hồ không có hòa thuận.

“Ninh Tuế nguyên ý vì tẩu tẩu giải thích bức bản đồ này.” Ninh Tuế lại nói, thái độ ân cần, tạo thành một sự đối lập mạnh mẽ so với tính cách của Lệ Nhận, lúc nào cũng mang vẻ người khác.

Nếu người ta đã nguyên ý giải thích, nàng dĩ nhiên vui vẻ lắng nghe.

“Vậy thì đã làm phiền người.” Nàng mỉm cười.

“Người trong nhà cần gì khách khứa?” Ninh Tuế cười, bước lên bậc cầu thang, chéo áo thêu hoa tinh xảo, nhẹ nhàng phủ lên những bậc thang bằng đá. Y tới bên cạnh bàn, thông dong hành lễ. “Huynh trưởng, thỉnh an sáng sớm.”

“Không cần đa lễ.” Lệ Nhận đáp, giọng nói vẫn rất lãnh đạm.

“Dạ.” Ninh Tuế cười yếu ớt. “Đệ sẽ thay tẩu tẩu giải thích.”

Y đi tới phía trước bản đồ, vươn ra tay ngọc thon dài trắng muốt, nhẹ nhàng khoa tay múa chân. “Tam quốc trung thổ, lưỡng giang bách hồ*, do sông Thương Lãng và sông Cúc Nguyệt ngăn cách, tam quốc giăng co lẫn nhau. Mà nơi hai dòng sông giao nhau, có một bãi cát cửa sông, hình dạng giống như một con vệt, cho nên được gọi là Anh Vũ Châu**.”

(*lưỡng giang bách hồ: 2 con sông lớn, hàng trăm hồ nước)

(**Anh Vũ: con vệt, Châu: bãi cù lao)

Điềm Điềm ăn cũng đã no, lại bị lòng hiếu kỳ câu dẫn, không nhịn được đi lên phía trước.

“Thương Lãng quốc ở chỗ nào?”

Ninh Tuế vẻ mặt không biến sắc, giống như là một vị thầy ôn nhu, tận tâm chỉ dạy.

“Ở phía nam sông Thương Lãng.” Y chỉ một khối quốc thổ* phía dưới bản đồ, rồi chỉ vào cửa sông nằm bên rìa thành.

(*quốc thổ: lãnh thổ quốc gia)

“Còn đây chính là Bàn Long thành, chính là vị trí của chúng ta.” Nói như vậy, nơi nàng và Lệ Nhận gặp nhau, chính là trong dòng sông Thương Lãng. Nàng nhớ lại, ngẩng đầu nhìn kỹ, nhìn thấy bức bản đồ chỉ chút kia, vẽ khắp núi non sông suối, thành trì thôn xóm, ánh mắt của nàng đều muốn hoa lên.

“Như vậy, hai nước khác đâu?”

“Là Phong Quốc và Kỳ quốc.” Ninh Tuế chỉ lên hai khối quốc thổ phía trên, bị sông Cúc Nguyệt ngăn cách. Kích thước đất đai tam quốc, xê xích nhau không xa. “Bạch Ngọc thành cùng với Yên Kinh, là kinh đô của hai nước.”

Nàng lại nhìn kỹ, rốt cục cũng hiểu ra được một chút, rồi lại phát giác ra một điểm bất đồng giữa ba thành trì. “Bên ngoài hai thành trì kia, cái đường lồi lõm lõm có nghĩa là gì?”

“Là tường thành.”

“Vậy Bàn Long thành tại sao không có tường thành?”

“Là huynh trưởng ba năm trước hạ lệnh, để tiện cho các tiểu thương* của các quốc gia, ngày đêm đều có thể vào thành giao dịch, mới phá bỏ tường thành của Bàn Long thành.”

(*tiểu thương: thương nhân nhỏ)

Điềm Điềm quay đầu, kinh ngạc nhìn Lệ Nhận.

Không có tường thành, đúng là tiện lợi cho công việc thương mại (buôn bán và trao đổi), nhưng mà ngược lại, cũng bất lợi khi chiến đấu thủ thành. Hẳn nhất định là một người rất lớn mật hoặc là một tên hữu dũng vô mưu mới có thể quyết định dỡ bỏ tường thành.

Nhớ tới ba quốc gia bất đồng này, một dự cảm không rõ lẽ lẽ khuấy động trong lòng Điềm Điềm. Nàng siết chặt quả đấm, liên tiếp hít sâu, sau đó mới có dũng khí hỏi thêm lần nữa. “Ta xin hỏi, quốc vương của hai nước kia là ai?”

“Kỳ quốc là Thú vương, Phong Quốc là Kiều vương.”

Đáng chết! Quả nhiên là như vậy.

“Các cô đến làm cho ba vị Vương bắt tay giảng hòa.”

“Vương? Cái gì Vương?”

“Kiều vương, Thú vương, Lệ vương.”

Nàng nhớ tới lời nói của thiên sứ, trái tim muốn rơi xuống vực.

Vương của ba quốc gia này, chính là người cần các nàng cố gắng thúc đẩy bọn họ bắt tay giảng hòa.

Nói không chừng ba quốc gia này, trong lúc kế nhiệm chức Đại vương, nhìn thấy đối phương là đã khó chịu.

Mà cũng có thể tình huống sẽ không tệ hại đến mức như vậy. Nàng ôm trong ngực một tia hy vọng, hỏi tiếp. “Vậy mọi người bình thường làm sao qua lại với nhau?”

Vấn đề này lại làm cho Ninh Tuế lộ ra vẻ mặt lúng túng, Y dùng tay khăn tinh xảo, lau đi mồ hôi trên trán bởi vì quá căng thẳng mà chảy ra.

“Ách, tâu tâu, tam quốc đoạn tuyệt tới lui, thời gian đã trên trăm năm.”

“Cái gì? Không qua lại?!” Nàng ngạc nhiên, xoay người lại nhìn Lệ Nhận kêu lên. “Các người tam quốc ở cùng một chỗ, chỉ là cách vách nhau, tại sao có thể không qua lại?”

Lệ Nhận nhìn nàng chằm chằm, vẻ mặt khó chịu. “Tại sao không được?”

“Người ta nói, bà con xa không bằng láng giềng gần, bình thường dĩ nhiên sẽ muốn cùng hàng xóm có quan hệ tốt, chiếu cố lẫn nhau a!” Huống chi, chuyện này còn liên lụy tới cái mạng nhỏ của nàng a. Nàng xoay người lại, hỏi Ninh Tuế. “Ta nói có đúng hay không?”

“Cái này...” Ninh Tuế mặt trắng bệch ra vì căng thẳng, y nhìn huynh trưởng một cái, mới tiếp tục nói. “Tam quốc chỉ cách nhau một con sông, vì lợi nhuận to lớn đến từ các thuyền trao đổi hàng hóa, vì muốn tranh giành cơ hội, từng phát sinh vô số lần chiến tranh, những năm gần đây mặc dù chiến sự hơi trì hoãn, nhưng mà...”

Trời ạ, còn từng xảy ra chiến tranh?

“Nói như vậy, tam quốc các người thủy chung luôn trong trạng thái đối địch?” Nàng bật thốt lên cắt đứt lời y, trơ mắt nhìn người đang tái nhợt kia.

“Ách, đúng vậy.”

“Không có cách nào xoay chuyển?” Ngữ khí của nàng tràn đầy tuyệt vọng.

“Trước mắt xem ra, không có khả năng.” Ninh Tuế nói.

Nàng choáng váng nhìn hấn, trong đầu không ngừng quanh quẩn câu nói kia “không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng...”

Chuyện đả kích to lớn này, làm cho nàng mặt xám như tro tàn. Nhìn bức bản đồ khổng lồ, nhất thời á khẩu không trả lời được. Trong một giây ngắn ngủi, thật sự muốn nắm tay hướng lên trời la hét, thật không công bằng.

Tại sao a? Ba người các nàng chẳng qua là tiểu nữ mồ côi thân thế thê lương mà thôi, phải làm như thế nào để cho ba vị Vương của ba nước này nắm tay giảng hòa a? Nhiệm vụ sống lại này không nghĩ cũng thấy quá khó khăn. Rõ ràng đây không phải là lỗi của các nàng a!

Thật quá đáng mà!

Chương 4

Con gió ầm áp thổi tới, dựa vào lan can, nhìn giang sơn vô hạn. Điem Điem đứng ở sân cao nhất của cung điện, ngắm nhìn cảnh sắc chung quanh Bàn Long thành. Từ nơi cao nhất của tòa thành, có thể quan sát tất cả đường phố lớn nhỏ bên trong thành, còn có thể nhìn thấy sông ngòi tỏa đi khắp bốn phương tám hướng. Nhờ có Ninh Tuế giải thích, cùng với việc tới đây quan sát, nàng đã sơ lược hiểu rõ địa hình Bàn Long thành.

Thương Lăng quốc, Kỳ quốc và Phong Quốc, tam quốc trung thổ, có hai dòng sông giao nhau, đường thủy, đường bộ liên kết với nhau khắp một vùng rộng lớn, cho nên thủy chung không chế nắm giữ hết tất cả lợi ích từ thương mại.

Tam quốc bởi vì lợi ích từ thương mại mà cao hứng, nhưng cũng bởi vì lợi ích từ thương mại mà kết thù, vì muốn độc chiếm vùng ven sông mà các thương nhân từ nước khác mang đến lợi nhuận khổng lồ, tam quốc từng chiến tranh vô số lần, đến nay quan hệ vẫn rất căng thẳng.

Điem Điem có dự cảm, Tuyệt Quỷ cùng Ti Y tám phần đã được thiên sứ an bài đến hai quốc gia kia.

Từ nhỏ đến lớn, ba người các nàng chẳng bao giờ tách nhau ra quá lâu như vậy.

Không biết, các nàng sống có tốt hay không? Không biết, quốc gia mà các nàng đang sống, có bộ dạng như thế nào? Hai quốc gia kia, có giống như Thương Lăng quốc phồn vinh thịnh vượng như vậy hay không?

Kể từ khi biết được tin tức bất hạnh, nàng vất hết óc, cố gắng muốn tìm ra biện pháp, nhưng Lệ Nhận ngày thứ hai sau đêm tân hôn, đã dẫn đầu Phiêu Kỵ doanh*, mang theo mấy vị đại thần, theo đúng kế hoạch, đi biên cương dò xét, bỏ mặc nàng ở lại trong cung điện, hai nàng ngay cả muốn nói cũng không có cơ hội nói với hắn.

(*quân đoàn kỵ binh)

Hắn đem việc thống trị quốc gia đặt ở vị trí thứ nhất, bất luận là hôn lễ, hay là tân nương, cũng chỉ là vì muốn giữ được vương vị, hắn mới miễn cưỡng tiếp nhận “tặng phẩm” cho đến bây giờ.

Nàng còn chưa có nghĩ ra biện pháp nào tốt, nàng vốn cũng không phải là cái loại người suy nghĩ khôn khéo, phương thức duy nhất có thể nghĩ đến, chỉ là nói hết toàn bộ sự thật với Lệ Nhận.

Cảm giác vạn phần như đưa đám, nàng nặng nề thờ dài.

A, thật đáng ghét, không nghĩ nữa! Dù sao ‘thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng’!

Nàng chớp mắt, chỉ có thể hy vọng hai người kia vận khí so với nàng khá hơn một chút.

Nói trở lại, cũng nhờ có sự vắng vẻ của hắn, nàng mới có thời gian tự do, có thể thưởng thức thật kỹ cái quốc thổ xa lạ này. Bàn Long thành được xưng bách hồ chi thành*, nhánh sông Thương bố trí ở trên khắp các đồng cỏ nghìn dặm phì nhiêu, chẳng những có lợi cho nghề nông, còn có tác dụng điều tiết lũ lụt. Nhánh sông sau khi vào thành, chia thành nghìn khúc trăm kênh, tạo thành hệ thống sông ngòi phức tạp, sau đó ở cửa sông lại hợp vào sông Thương Lăng.

(*bách hồ chi thành: có trăm hồ nước trong thành)

Nàng có Lật Nhi làm bạn, còn có hơn trăm tên hộ vệ đi cùng, qua bến cảng gần đó, đi bộ cả ngày.

Bến cảng kích thước rất to, thuyền lớn thuyền nhỏ, mũi thuyền lại nối tiếp đuôi thuyền, từng chiếc từng chiếc chạt ních bên trong cảng, không khí bận rộn, cho dù là nàng từng nhìn thấy thương cảng ở hiện đại, so ra cũng khó mà bằng được.

Mà bến cảng này, thương nhân như cây trong rừng, vô số hàng hóa cũng ở đây dờ xuồng buôn bán.

Ở đây quy hoạch mấy vạn thương gia, đều lấy mua bán mà sống. Hàng hóa bốn phương cũng tập hợp ở chỗ này rồi phân phát ra. Bất luận là lương thực, muối, bông vải, trà, dầu, giấy hay dược liệu, hàng hóa đều là mua bán số lượng lớn, mọi việc giao dịch đều không tách khỏi bến cảng.

Nàng tuy đã nhìn thấy tận mắt mọi người bận rộn buôn bán giao dịch, nhưng Lật Nhi vẫn không quên tỉ mỉ nói cho nàng biết, phân biệt từng loại hàng hóa, ví dụ như cây bông, vải vóc, tơ lụa, da lông dê bò, mộc nhĩ, sơn sọng, dầu tung*, dược liệu, đồ sứ, trái cây và văn phòng tứ bảo**.

(*dầu tung: một loại dầu chiết xuất từ quả cây Tung ở Trung Quốc)

(**văn phòng tứ bảo: bốn vật dụng thiết yếu của người học thư pháp, bao gồm: Bút, Nghiên, Giấy và Mực)

Cho đến lúc này, Diễm Diễm mới hiểu rõ, tại sao Lệ Nhận lại muốn phá hủy tường thành.

Thuyền buôn đến cảng chẳng phân biệt ngày đêm, nếu như có tường thành, đến ban đêm thành sẽ đóng kín cửa, thương nhân ngoại lai không cách nào vào thành làm ăn, thương nhân địa phương cũng không cách nào ra khỏi thành mua đồ. Trong chuyện mua bán coi trọng nhất chính là nhanh chóng, chỉ cần chênh lệch một đêm, từ lợi nhuận kinh người, đã có thể biến thành lỗ nặng. Sau khi phá hủy tường thành, là có thể chẳng cần phân biệt ngày đêm, thương phẩm cứ đem đến mà bán, giành được nhiều cơ hội hơn.

Quyết định của Lệ Nhận, đúng là khiến cho Bàn Long thành tăng thêm không ít lợi nhuận từ thương nhân, trong việc cạnh tranh của tam quốc, lại càng có thêm ưu thế.

Thì ra, hần là một nam nhân quyết đoán như vậy.

* * *

Tính từng ngày trôi qua, nàng đã hơn nửa tháng không nhìn thấy thân ảnh Lệ Nhận.

Không biết tại sao, nàng lại cứ nghĩ đến hần. Nhớ khuôn mặt tuấn tú của hần, nhớ thân hình cường kiện của hần, nhớ vẻ mặt nghiêm khắc của hần, hai bàn tay to lớn, cái ôm chặt mạnh mẽ, nụ hôn nóng bỏng cùng với lúc hần chạy nước rút, vùi đầu vào trong cổ nàng thỏa mãn gặm nhấm, cùng những giọt mồ hôi tí tách rơi xuống trên ngực nàng...

Đáng ghét!

Chẳng lẽ, chỉ với thời gian một đêm đó, nàng đã biến thành nữ sắc tình cuồng rồi sao?

Mỗi đêm, nàng luôn là ngủ một mình. Có khi, nàng cảm thấy may mắn không cần phải cùng Lệ Nhận chung giường chung gối, nhưng rồi cảm xúc tiếc nuối lại lặng lẽ dấy lên trong lòng.

Liên tục chừng mấy ngày trong giấc ngủ, nàng thậm chí mơ thấy, Lệ Nhận đối với nàng...

Diễm Diễm hít sâu một hơi, dùng sức lắc đầu, cố gắng đem những suy nghĩ khiến người ta đỏ mặt kia, tất cả đều hất ra khỏi đầu.

“Vương hậu, người không thoải mái sao?” Lật Nhi thủy chung vẫn đứng một bên, nhẹ giọng hỏi.

“Không có không có, ta không sao.” Nàng xấu hổ vội vàng khoát tay phủ nhận.

“Vậy sao?” Lật Nhi tỉ mỉ lo lắng. “Hay là, vương hậu đói bụng?” Lật Nhi đối với sức ăn của Vương hậu, vẫn luôn bội phục sát đất.

“Ta không biết.” Nàng buổi trưa đã ăn no lắm rồi. “Nói không chừng, ta là ăn no rồi việc, nên mới có thể cả ngày suy nghĩ lung tung.” Nàng có lời khó nói ra.

Từ trước đến giờ, nàng luôn có thói quen vận động, nhưng mà hơn nửa tháng nay, nàng cứ bữa ăn bữa ăn liên tục, nhưng khổ nỗi không có cơ hội vận động.

Mỗi lần nàng ra khỏi cửa, cung nữ cùng bọn hộ vệ đều phải đi theo phía sau nàng, có lần nàng cố gắng chạy bộ, làm hại nhiều cung nữ vì đuổi theo nàng, chạy đến mức sắc mặt trắng bệch, rồi rít té xỉu.

Đang lúc phiền não, tầm mắt Diễm Diễm liếc thấy quảng trường phía trước cung điện tề tụ một đồng người, bất luận là nam nữ già trẻ, mỗi người đều đeo một bộ cung tên.

“Những người đó đang làm cái gì vậy?”

“Bẩm Vương hậu, bọn họ đang luyện cung.”

“Ngay cả đứa trẻ cũng luyện cung?” Nàng thật kinh ngạc.

“Lệ Vương có lệnh, vì thủ thành, cả nước trên dưới đều cần tập cung.” Lật Nhi giải thích. “Vì muốn khích lệ nhân dân tập bắn cung, Lệ Vương hạ lệnh, hồng tâm* dùng một lượng bạc làm phần thưởng, người nào có thể bắn trúng hồng tâm, là có thể lấy đi phần thưởng.”

(*hồng tâm: điểm tròn màu đỏ ở giữa cái bia để bắn cung)

“Ô? Có thật không?” Diễm Diễm ánh mắt cũng sáng lên.

Là bạc nha! Chuyện này so với chuyện bán khí cầu trong chợ đêm, có thể lấy được phần thưởng hấp dẫn hơn a!

Lật Nhi tâm tư tế nhị, nhìn thấy Diễm Diễm vẻ mặt động tâm, chủ động đề nghị. “Vương hậu, không bằng thay đổi xiêm y trước, sau đó cũng đi thử một chút đi?” Vào lúc bắn tên, người người đều mặc trang phục khi đi săn.

“Được!” Lòng ham chơi của Diễm Diễm nổi lên, dùng tốc độ nhanh nhất, thay ra xiêm y tinh xảo nhưng nặng nề vương vীu kia, đổi lại thành y phục săn

bắn cùng với giày da, kích động chạy vọt về phía quảng trường bắn tên.

Nhưng mà, ngay từ lúc nàng thay y phục, đã có cung nữ chạy tới thông báo, khi nàng vừa mới bước một bước vào trong khu bắn tên, tiếng động lớn xôn xao vui vẻ lúc trước đã biến mất, mọi người nam nữ già trẻ toàn bộ đều quỳ trên mặt đất.

“Cung nghênh Vương hậu!” Mọi người đồng thanh kêu lên, thanh âm cực kỳ vang dội.

Điềm Điềm đảo cặp mắt, nàng cho đến bây giờ vẫn không thể quen với việc bắt luận đi tới chỗ nào, cũng sẽ có người quỳ xuống đất thỉnh an.

“Miễn lễ, tất cả đứng lên đi!” Nếu nàng không nói những lời này, bọn họ nhất định sẽ quỳ đến khi nàng rời khỏi nơi này mới thôi.

Mọi người rồi rít đứng dậy, nhưng vẫn cúi đầu như cũ, không dám hé mắt nhìn nàng.

“Mọi người đừng câu nệ, ta cũng là tới đây luyện cung.” Nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm trong chốc lát, rồi đi đến trước mặt một cô bé con chừng tám tuổi. Nàng ngồi chồm hổm xuống, cười mị mị nói. “Tỷ tỷ không mang cung tên, muội có thể cho tỷ mượn hay không?”

Cô bé mắt mở to, vừa hưng phấn vừa xấu hổ, gương mặt khả ái đỏ rực. Bàn tay nhỏ bé trắng nõn mũm mĩm, rút rè đưa ra cây trường cung và túi đựng vũ tiễn còn cao hơn đầu.

“Cám ơn muội.” Điềm Điềm mỉm cười, sờ sờ đầu cô bé.

Cô bé mặt càng đỏ, xoay người nhào vào trong ngực phụ thân đứng phía sau, trong đám người vang lên một trận cười, nhìn về mặt của Điềm Điềm, bọn họ cũng từ cung kính nghiêm túc, dần dần chuyển thành nhu hòa.

Điềm Điềm lấy được cung tên, đi tới giữa sân bắn tên, thử giương cung. Dây cung tinh tế, bởi vì nàng dùng lực, từ từ căng lên.

Nàng nhìn sang những người bên cạnh, nhìn loại trường cung dành cho người trưởng thành, xem ra vừa lớn vừa nặng, nàng khẳng định có kéo cũng không nhúc nhích. Cũng may cung của cô bé này cũng không chặt, nàng có thể dễ dàng kéo ra.

“Bạc, chờ ta a!” Nàng lẩm bẩm tự nói, rút ra mũi tên, đặt lên dây cung, nhắm lại một con mắt nhắm mục tiêu, sau đó bắn tên!

Huru!

Mũi tên bay thẳng tắp cắm vào trong đất bùn chỉ cách nàng mấy bước chân. Trong đám người truyền đến tiếng cười trộm.

Nàng quay đầu lại, muốn nhìn xem người nào đáng ghét như vậy dám cười nhạo người mới như nàng, nhưng chỉ nhìn thấy lần lượt từng khuôn mặt đứng đắn, giống như là tiếng cười mới vừa rồi kia chẳng qua là do nàng nghe nhầm.

Tìm không được “phạm nhân”, nàng lại rút ra một mũi tên, không ngừng cố gắng nhắm mục tiêu.

Lần này, mũi tên mặc dù bắn ra xa hơn một chút, nhưng lại lệch khỏi quỹ đạo hồng tâm, cắm vào mục tiêu phía sau do đồng rom rạ xếp thành.

Ai, đừng nói là bạc, thành tích kiểu này thì ngay cả phần thưởng khuyến khích cũng không lấy được!

“Ta không tin!” Nàng rút ra một mũi tên nữa, đặt lên trên dây cung.

Đột nhiên, một thân thể cao to cường tráng từ phía sau sát lại gần. Hai bàn tay to vòng lên, một tay giúp nàng cầm cung một tay giúp nàng lắp tên, thay nàng điều chỉnh lực đạo cùng góc độ cho chính xác.

Huru!

Vũ tiễn phá không, cắm vào ngay giữa hồng tâm.

Vũ tiễn phá không, cắm vào ngay giữa hồng tâm.

“Trúng rồi trúng rồi!” Điềm Điềm cao hứng nhảy cẫng lên, quay đầu lại nhìn, thấy Lê Nhận ra tay giúp đỡ, nàng lại càng khó nén được sự vui vẻ.

“Chàng rốt cục đã trở về!” Nụ cười sáng lạn kia, không có chút nào che giấu, chỉ tràn đầy sự mừng rỡ. Tựa như ánh nắng mặt trời, đột ngột rọi vào góc u ám nhất trong lòng hắn, cái cảm giác ấm áp này, hắn chẳng bao giờ trải nghiệm qua.

Vương tộc tranh đấu, quỷ quyệt xảo trá, từ nhỏ hắn đã chứng kiến đến nụ cười cũng là giả dối. Sau khi hắn trở thành vua một nước, mọi người tôn kính hắn, sợ hắn, cho dù có cười, cũng là mang vẻ sợ sệt.

Chỉ có nụ cười của nàng, mới rực rỡ như thế, mới thân nhiên như thế, khiến hắn trong lòng ấm áp không kịp giương nanh giương vuốt đề phòng.

“Cám ơn chàng đã giúp ta bắn trúng hồng tâm.” Nàng cười nói cám ơn. Không chỉ là cao hứng có thể kiếm được một lượng bạc, càng cao hứng vì có thể nhìn thấy hắn.

Sắc thái bên trong cặp mắt đen, có chút ôn nhu lại, nhưng mà chỉ trong khoảnh khắc, dường như là muốn phòng bị cái gì đó, lập tức khôi phục về lãnh đạm.

“Kỹ thuật của ngươi quá tệ.” Trong giọng nói của hắn mang theo ý trách cứ.

Điềm Điềm chu đôi môi đỏ mọng.

“Ta chỉ thiếu luyện tập thôi.” Nàng chỉ thường ở chợ đêm chơi bắn bong bóng, còn bắn tên vẫn là lần đầu tiên a! “Không bằng chàng dạy ta đi.”

“Ta còn có chuyện khác phải làm.”

“Hẹn hò.” Nàng lẩm bẩm.

“Ngươi nói gì?”

“Không có.” Nàng phủ nhận, lại lộ ra nụ cười vô định. “Năm ni chàng, chẳng qua là dạy ta một lát, cũng sẽ không tốn của chàng bao nhiêu thời gian.”

Lệ Nhận nhíu mày rậm, trầm mặc một hồi lâu, mới miễn cưỡng đồng ý.

“Ngươi nên đổi lại mục tiêu.” Hắn vung tay, lập tức có người tiến lên, thay một cái bia tập bắn mới.

Nàng nghiêng đầu nhìn kỹ, so sánh sự khác nhau giữa hai cái bia. “Tại sao hồng tâm này lại lớn như vậy?”

“Dễ dàng cho người mới luyện tập.”

“Vậy, hồng tâm lớn hơn, phần thưởng bạc cũng nhiều hơn sao?” Nàng hỏi tới.

“Vẫn là một lượng bạc.” Đây là kế hoạch của hắn, hồng tâm càng ngày càng thu nhỏ lại, kỹ thuật bắn tên của mọi người, mới có thể càng lúc càng tiến bộ.

“Ồ.” Thật thất vọng.

Không để ý tới sự thất vọng của nàng, Lệ Nhận đứng phía sau lưng nàng, một lần nữa dạy nàng làm như thế nào để nhắm trúng.

“Tay trái vươn thẳng, ánh mắt, mũi tên cùng với hồng tâm thành một đường thẳng.”

“Như vậy phải không?” Nàng y dạng họa hồ lô*.

(*y dạng họa hồ lô: người chỉ biết bắt chước một cách máy móc, dập y theo khuôn khổ của người khác)

“Tay trái vươn thẳng!”

“Như vậy?”

“Vuốt thẳng!”

“Đã rất thẳng nha!” Nàng kêu lên.

Lệ Nhận thấp giọng nguyên rủa một tiếng, cũng không thể nhịn được nữa, thân thể rắn chắc dán sát lên thân thể xin xắn của nàng. Hắn cầm tay trái của nàng, điều chỉnh đến vị trí thích hợp.

“Nhắm cho kỹ.” Hơi nóng từ trên người hắn lan sang trên người nàng, không biết tại sao, nàng không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

“Nhắm kỹ chỗ nào?” Nàng mờ mịt hỏi.

Tiếng không khí bị hít vào một cách tức giận, rõ ràng ở sau ót nàng vang lên. Ngón trỏ to lớn thô bạo, bọc bội dùng sức chọc chọc vào chỗ mũi tên và trường cung chạm nhau có một khối nho nhỏ lồi lên.

“Chỗ này!” Thanh âm của hắn gần như gầm gừ. “Nhắm vào hồng tâm.”

“Biết rồi.” Nàng oán trách. “Đừng la nữa, tai ta sắp điếc rồi.” Nàng hít sâu một hơi, bắn ra mũi tên.

Vũ tiễn rời cung, không có bắn trúng hồng tâm, nhưng cách hồng tâm cũng không xa.

Nhưng không bắn trúng hồng tâm, cũng sẽ không có ngân lượng. Nàng thèm thuồng phần thưởng bạc, vội vàng xoay người, hỏi ý nam nhân phía sau. (tỷ oi tỷ là Vương hậu đấy, muốn bao nhiêu bạc mà chẳng có =.=)

“Vẫn chưa được mà, chàng dạy lại đi!”

Nàng bỗng mờ lén mắt. Thân thể hai người, trong lúc vô tình dán lại gần hơn. Cách một lớp vải, nàng rõ ràng phát hiện ra hân vừa trở nên “kích động”, bộ phận trắng kiêu cường ngạnh, đang cách lớp quần áo chạm vào bụng của nàng. Nàng đỏ mặt lên, nhẹ hít vào một hơi, bản năng muốn thối lui, nhưng hân đột nhiên vươn tay, nhốt lại eo nàng, ôm chặt trong lồng ngực, bắt buộc nàng càng dán chặt lên người hân.

“Chàng đang làm cái gì vậy?” Trái tim nàng nhảy lên mãnh liệt, bởi vì cảm nhận được dục vọng của hân, toàn thân cũng mắc cỡ nóng đỏ lên.

Nàng chẳng bao giờ gặp qua chuyện như vậy, hơn nữa, là đang ở trước mặt mọi người.

Lệ Nhận nhìn thẳng vào mắt nàng, mâu quang phát sáng.

“Người làm cho ta tức giận.”

“Chàng lúc tức giận, đều sẽ... đều sẽ... Như vậy sao?” Đằm Đằm mặt đỏ tới mang tai, lắp bắp hỏi. Nàng là lần đầu tiên nghe nói, tức giận có thể dẫn tới phát sinh loại phản ứng sinh lý này.

“Không biết.” Hân nhún mày rậm, lộ ra vẻ mặt ảo não, thấp giọng mắng. “Nữ nhân, nàng đã làm gì với ta? Tại sao ta không quên được nàng?” Trải qua mấy ngày nay, hân mỗi ngày đều từ trong giấc mộng hương diễm* tỉnh lại, bởi vì không thể thỏa mãn mà đau đớn.

(*giấc mộng hương diễm mơ thấy chuyện ấy ấy...)

Hân không quên được nàng?

Nghe thấy hân thừa nhận, trái tim Đằm Đằm chợt đập cuồng loạn, không ả giấu được suy nghĩ trong lòng, nàng mắc cỡ đỏ mặt, bật thốt lên. “Ta cũng nhớ chàng.”

Mấy chữ đơn giản, nhưng khiến cho tròng mắt đen của Lệ Nhận dấy lên ngọn lửa dục vọng. Hân cúi đầu xuống, không chút nghĩ ngợi, muốn hôn lên đôi môi hồng nhuận đã bắt mất hồn hân.

Nàng vừa sợ vừa thẹn, vội vàng né tránh. “Tất cả mọi người đều đang nhìn nha!”

Bây giờ vẫn còn là ban ngày ban mặt, cũng đang ở trước mặt mọi người, nàng không thể quên, đám người kia vẫn còn đang nhìn nàng.

Lệ Nhận không kiên nhẫn ngẩng đầu, liếc mắt đảo qua.

Cho dù hân không mở miệng, nhưng mà chỉ cần liếc một cái, đã khiến đám người vây quanh sợ hãi, phốc một tiếng, cả đám người vội vàng quay đầu đi, cũng không dám nhìn ngó hai người nữa.

“Bọn họ không nhìn thấy.” Hân tuyên bố.

Nàng có chút há hốc mồm, nhưng vẫn là lúng túng không chịu chấp nhận, nắm vạt áo của hân, tiến tới bên tai hân nhỏ giọng nói. “Nhưng mà, bọn họ còn nghe thấy mà!”

“Vậy thì bắt bọn họ bịt lỗ tai lại.” Hân đã hết kiên nhẫn.

Đằm Đằm cắn cắn môi, quần bách đến mức mãnh liệt dậm chân. “Chàng rốt cuộc muốn thế nào nha?” Nàng thật muốn chạy trốn khỏi đây quá, nhưng mà nàng cũng biết, Lệ Nhận sẽ không buông tha nàng.

Bàn tay to ngăm đen, cách lớp quần áo thật mỏng, trực tiếp ôm lấy nơi đầy đà ôn hương nhuyễn ngọc của nàng. Nàng một lần nữa hít sâu, thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng, vội vàng cắn đôi môi đỏ mọng. Nàng run rẩy muốn lui về phía sau, nhưng phía sau cũng là lồng ngực kiên cố nóng ấm của hân. Hân hoàn toàn không cố kỵ, càn rỡ xoa nắn. Dùng phương thức khó có thể chống cự nhất trong trí nhớ của hân, to gan trêu chọc ham muốn của nàng.

Đáng ghét, tại sao có thể như vậy?

Bây giờ là ban ngày, bên cạnh còn có người, nàng cư nhiên đối với hân có phản ứng?

Nàng thờ hân hân, cắn chặt môi mềm, chịu đựng rên rỉ, nếu không phải tựa vào trên người hân, nàng ngay cả đứng cũng đứng không vững.

“Có lẽ, chúng ta nên thử một lần nữa.” Thanh âm của hân phá lệ khàn khàn.

Nàng bị bàn tay của hân làm cho chẳng những thân thể mềm nhũn, ngay cả đầu óc cũng không còn cách nào suy nghĩ.

“Cái gì?” Nàng hỏi mà không hề suy nghĩ, mềm mại ngã vào trong ngực của hân, tùy ý hân càn rỡ, đã không còn rõ, đây là thực tế, hay là mộng xuân mà nàng hằng đêm nhớ đến.

“Chỉ có thử một lần nữa, mới có thể chứng minh đêm hôm đó tất cả mọi việc đều là bởi vì tác động của xuân dục.” Hân trầm giọng nói nhỏ. Đêm hôm đó quá mức tốt đẹp, làm hân khó có thể tin, ngày đêm nhớ mãi không quên. Từ lúc chào đời tới nay, hân chưa bao giờ trầm mê một chuyện hoặc một người quá mức như thế...

Một nữ nhân vừa điên vừa ngốc, nhưng ngọt ngào đến mức khó có thể tưởng tượng được!

“Ừ, chúng ta thử một lần nữa.” Nàng mê muội đồng ý, Lệ Nhận cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nóng đỏ, sau đó không chút do dự, bế Diễm Diễm đang chìm trong ánh mắt mê ly lên, sải bước đi về hướng tẩm cung.

Nhìn chăm chú khuôn mặt tuần tú, bị hấn trên chọc kích thích, nàng một lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là ‘dục hóa phần thân’*. Trước mắt, chỉ cần có thể ‘nhúng chìm’ hấn một lần nữa nữa, nàng nguyện ý đồng ý bất cứ chuyện gì.

(*dục hóa phần thân: thân thể bị dục vọng thiêu đốt)

Ánh mặt trời, từ cửa sổ rơi xuống. Trong tẩm cung nhiệt độ hợp lòng người, ấm áp đến mức làm cho người ta muốn ngủ. Nhưng mà Diễm Diễm một chút buồn ngủ cũng không có.

Sau khi bước vào tẩm cung, Lệ Nhận đặt nàng xuống giường, sau đó ở trước mắt nàng, dùng tốc độ nhanh nhất cởi quần áo, ngọc bội, thanh đao, trong nháy mắt toàn thân trần truồng.

Ánh mặt trời rơi lên da thịt ngăm đen, cường tráng, ở dưới cơ bắp bóng loáng có một thứ sức mạnh đang di động, làm cho mỗi động tác của hấn, đều tràn đầy sự mạnh mẽ.

Nàng nhìn chăm chú vào hấn, không cách nào dời tầm mắt, ngượng ngùng rồi lại khát vọng, đôi mắt to sáng sủa nhìn chăm chú vào hai bả vai rộng rãi, lồng ngực cường tráng, lồng ngực màu đen một đường dọc theo người đến bụng của hấn, rồi sau đó bộ lông trở nên dày đặc, vòng vòng quanh nơi cường ngạnh đã ngẩng cao đầu của hấn. Đây quả thực so với nam model đứng đầu thế giới hiện đại còn đẹp mắt hơn! Diễm Diễm hít hít lỗ mũi, chỉ sợ cảnh tượng tuyệt hảo này, sẽ làm hại nàng quá kích động ngay cả máu mũi cũng chảy ra. (bái phục tỷ... quá mức sắc nữ rồi...)

Lệ Nhận ngẩng đầu lên, phát hiện nàng còn ngồi yên ở đó, cũng không nhúc nhích, sắc mặt lập tức trở nên không vui.

“Nhanh lên một chút.” Hấn thúc giục.

Nàng khuôn mặt nghi ngờ. “Nhanh cái gì?”

“Cởi y phục.” Hấn đã muốn ‘khởi động’, nhưng nàng vẫn còn mặc xiêm y.

Giọng nói không kiên nhẫn kia, khiến cho trái tim Diễm Diễm mãnh liệt nhảy lên, hai gò má ửng đỏ.

Thật sự nàng cũng muốn hấn, nhưng trực tiếp thúc giục như vậy, lại làm cho nàng tâm hoảng ý loạn, ngay cả bàn tay nhỏ bé đang cởi áo, cũng liên tiếp run rẩy, một cái nút áo loay hoay hồi lâu, vẫn là không mở được.

“Nàng còn muốn ta đợi bao lâu?” Lệ Nhận chất vấn, cũng không chờ nữa, bàn tay to vươn tới, cũng không còn tính nhẫn nại cởi từng nút từng nút nữa, chỉ dùng sức xé một cái, tất cả nút áo đều lập tức đứt ra, rớt xuống đầy đất.

Nàng còn muốn ta đợi bao lâu?” Lệ Nhận chất vấn, cũng không chờ nữa, bàn tay to vươn tới, cũng không còn tính nhẫn nại cởi từng nút từng nút nữa, chỉ dùng sức xé một cái, tất cả nút áo đều lập tức đứt ra, rớt xuống đầy đất.

“A!” Nàng không còn kịp trách cứ hấn nóng nảy thô lỗ, hấn đã dùng hai tay phủ lên bộ ngực đầy đặn của nàng, còn cúi đầu đem mặt chôn vào đó, tham lam hít sâu. Bàn tay to thô ráp, cùng với râu ria trên mặt hấn, mang đến kích thích lớn lao trên da thịt trơn mềm, Diễm Diễm run rẩy, khó nhịn cúi đầu rên rỉ, nụ hoa hồng nhuận, cũng ngượng ngùng đứng thẳng, chạm vào lòng bàn tay của hấn. Lệ Nhận dời bàn tay to, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú vào nụ hoa mỹ lệ. Hấn chậm rãi cúi đầu, dùng đầu lưỡi đẩy lửa nhiệt, nhẹ nhàng liếm láp.

“Ta không quên được cái này.” Giọng nói khàn khàn, tràn đầy dục vọng.

Màu da của nàng, xúc cảm của nàng, hình dáng của nàng, tiếng rên rỉ của nàng, giống như là lời nguyện rửa của yêu nữ, ngày đêm đều dây dưa trong tâm trí hấn.

Đầu lưỡi linh xảo, công kích chung quanh, mút lấy, thương thức nụ hoa sắp nở trắng mềm. Bàn tay to lớn, xoa nắn bộ ngực mềm mại mà đầy đặn, cho đến khi nàng yếu kiêu không còn chút sức lực.

“Sờ ta.” Hấn ở bên tai nàng nói nhỏ, cực kỳ khát vọng.

Diễm Diễm thở gấp, dùng bàn tay nhỏ bé xoa lồng ngực cường tráng của hấn. Nàng lưu luyến vỗ về thân thể cường tráng kia, âm thầm hài lòng hấn cường tráng cao lớn lại tràn đầy sức mạnh, mặc dù dục hóa phần thân, cũng không hề bá đạo làm đau nàng.

Loại ôn nhu cẩn thận trong thô bạo này, là hấn trong lúc vô tình mới lộ ra. Mà hấn ôn nhu, so với dục vọng mãnh liệt lại càng làm nàng mê muội không dứt.

Bàn tay nhỏ bé non mềm, trong lúc vô tình đụng tới đầu ngực màu nâu trước ngực hấn.

Lệ Nhận ở trên người nàng, đột nhiên toàn thân cứng đờ, lập tức hít vào một hơi.

Phản ứng của hắn khiến nàng mê muội. Nàng cúi đầu nếm thử, dùng phương thức mà hắn thương thức nàng, dùng đầu lưỡi mềm mại non nớt, liếm qua đầu ngực hắn.

Mỗi một lần, mỗi một nơi đầu lưỡi nàng chạm qua, thân thể không lồ liền mơ hồ run rẩy.

“Chàng có thích không?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Lệ Nhận trả lời bằng một tiếng gầm nhẹ. Hắn lật người, áp thân thể xinh xắn của nàng vào dưới giường đệm, không cho phép nàng muốn làm gì thì làm nữa.

Giống như là muốn trả thù nàng, hắn bắt đầu hôn mút mỗi một tác da thịt của nàng, khi nàng cố gắng phản kháng, hắn vờn vờn chỉ dùng một tay, đã chế trụ được hai cổ tay nàng, ép buộc nàng giờ tay cao khỏi đầu, thân thể mềm mại mê người chỉ có thể như một nữ nô lệ, bất lực lơ lửng để cho hắn nhìn soi mói.

Miệng lưỡi của Lệ Nhận, hôn lên da thịt nóng hổi của nàng.

“Không được... Ừm...” Nàng không cách nào né tránh, yêu kiều run rẩy cầu xin tha thứ, nhìn nụ hôn của hắn, lướt qua bụng của nàng, một đường đi xuống.

Cuối cùng, hắn tách hai chân của nàng ra, dùng hơi thở dốc so với lửa còn nóng hơn, trêu chọc nơi hồng nộn giữa hai chân nàng.

“Lệ Nhận...” Nàng cực thẹn rên rỉ, vọng tưởng muốn né tránh.

“Đừng động đây.” Mặt của hắn tới thật gần. Gần đến mức nơi non mềm nhất của nàng đã có thể cảm nhận được hơi thở rối loạn của hắn, nàng run rẩy, ướt át... Mong đợi... Ngón tay to thô ráp, tách ra cánh hoa hồng nhuận, hắn đến gần hơn, khẽ liếm lấy tiểu hạch mị hoặc như một viên trân châu, mút lấy sự ngọt ngào của nàng.

Luân phiên liếm mút, khiến cho nàng khóc nức nở. Nàng khó nhịn giãy dụa, nhưng vẫn là chỉ có thể ở dưới lưỡi của hắn run rẩy, chấp nhận sự cướp đoạt liếm mút của hắn, cho đến khi nàng ướt át đến mức nhuộm ướt giường đệm, cũng đã nhuộm ướt hắn.

Cuối cùng, hắn rút cục đứng dậy, trở lại trên người nàng, hai tròng mắt nàng đã mờ lung, hơi thở không dứt, mềm yếu e rằng không cách nào phản kháng.

Thân thể nam tính nặng nề, tựa vào trên người nàng, giữa hai người không có nửa điểm khe hở.

Chậm rãi, nàng cảm giác được vật cứng rắn của hắn, để ở nơi mềm mại nhất của nàng, khó khăn xâm nhập vào chỗ khít chặt nóng ướt của nàng, đẩy vào đến chỗ sâu nhất.

Điềm Đềm run rẩy, bất lực than nhẹ.

Hắn lập tức ngừng lại. “Có đau không?” Hắn không muốn làm đau nàng.

Nàng cắn răng lắc đầu, cố gắng thích ứng vật khổng lồ của hắn lấp đầy chỗ sâu nhất của nàng.

“Chàng thật nóng...” Nàng nói nhỏ, thuận theo bản năng dục vọng, dùng sự mềm mại ôm chặt sự cứng rắn của hắn. Lệ Nhận gầm nhẹ một tiếng, cũng không còn cách nào kiềm chế được nữa. Hắn xâm nhập càng sâu, càng mạnh mà lại càng có lực, tiết tấu lập đi lập lại làm hai người cũng cuồng loạn, cho đến khi nàng chỉ còn có thể ở trong lồng ngực của hắn, yêu kiều mê man rên khóc, bị hắn càng ngày càng mãnh liệt đụng chạm, đưa nhau lên đỉnh tình ái.

Vui sướng vô tận, giống như cơn nước xoáy, hoàn toàn cuốn bọn họ vào, quên hết toàn bộ mọi thứ khác.

Hôm đó, bọn họ từ sau giờ Ngọ, triền miên cho đến đêm khuya.

Sự thật chứng minh, cho dù không có xuân dược “trợ hưng”, bọn họ vẫn xác xác thật thật khát vọng lẫn nhau.

* * *

Trời sáng! Tiếng chim hót tiếng côn trùng kêu vang, kim quang lóng lánh, nàng sáng sớm tỉnh lại, cảm giác được bên cạnh có một nam nhân ấm áp còn đang ôm lấy nàng, làm cho nàng trong nháy mắt nhớ tới hoan ái triền miên ngày hôm qua, cả người xấu hổ đến tận tận đỉnh.

A, trời ạ, nàng rốt cuộc là tại sao? Cư nhiên ban ngày lại cùng hắn lăn lộn trên giường, rồi từ ban ngày quay cuồng cho đến đêm khuya, lại từ đêm khuya quay cuồng đến buổi sáng?

Lần này, cũng không có xuân dược để viện cớ nha! Nàng mắc cỡ không dám mở mắt, nín thở phát hiện ra hắn cũng đã sớm tỉnh, bàn tay to thô ráp, chậm rãi mon trón mảnh lưng trần của nàng, từ phần gáy, theo xương sống đi xuống, từ từ chạy tới thắt lưng, sau đó lại nhẹ nhàng mon trón trở lên.

Hắn đang nhìn nàng, nàng biết, nàng có thể cảm giác được ánh mắt đốt người kia.

Không tự chủ được, Diễm Diễm đỏ mặt, nhưng bởi vì quá xấu hổ, còn chưa nghĩ ra làm như thế nào đối mặt hẳn, chỉ có thể cố gắng không chế hô hấp của mình, tiếp tục giả vờ ngủ.

Hắn vuốt ve rất nhẹ nhàng, thậm chí có thể gọi là ôn nhu, cũng không có mang theo quá nhiều dục vọng.

Cảm giác này, thật thoải mái.

Lệ Nhận khẽ vuốt vuốt da thịt nhẵn nhụi tựa như đồ sứ.

Tất cả thuộc về nàng, đều khiến hắn trầm mê không dứt.

Trong quá khứ, cho dù nữ nhân xinh đẹp đi nữa, hắn cũng cảm thấy các nàng tà ác xảo quyệt, ngay cả máu cũng trở thành màu đen nhánh, nhưng mà nàng trước mắt hắn, đều là xinh đẹp ngây thơ, đơn thuần đến mức làm cho sự đề phòng cứng rắn như vách tường đá của hắn, từng khe từng khe hở ra.

Quốc gia đại sự, xã tắc hưng vong, giờ này khắc này hắn đều không hề để tâm đến.

Hắn từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên trầm mê trong khoảnh khắc khó tả nhưng lại khiến người ta chìm đắm. Trong lòng hắn, trong mắt hắn, chỉ có nàng.

Bàn tay to thô ráp, không tiếng động rời khỏi mảnh lưng trần non mịn. Trái tim của Diễm Diễm thỉnh thoảng nhảy loạn, cơ hồ định không biết xấu hổ chui vào trong lồng ngực cạo mình lên cánh tay hắn, đòi thêm chút ít ôn nhu khẽ vuốt ve nữa, nhưng trong nháy mắt, phát hiện ra bàn tay của hắn đi tới trên khuôn mặt nàng. Lệ Nhận dùng đầu ngón tay, chặn chờ, khẽ vuốt xuống mũi của nàng.

Chặn chờ?

Nàng sững sốt, nam nhân này luôn luôn thô lỗ nóng nảy ăn to nói lớn, như thế nào lại chặn chờ? Nhưng trong khoảnh khắc này, nàng thật sự cảm thấy hắn vuốt ve có chút ngập ngừng, giống như là không dám xác định.

Len lén, nàng mở ra một khe hở trên mắt.

Ánh sáng rọi xuống, nam nhân đẹp trai tuấn mỹ kia đang ngắm nhìn nàng, vẻ mặt không phải là lạnh như băng như thường ngày hay là nổi giận, ngược lại lộ ra chút tâm tình phức tạp, mang theo sự bối rối, nhu tình, tiếc nuối, và... Khát vọng?

Khát vọng, không phải là dục vọng.

Trong giây phút này, nàng trong lòng căng thẳng, bất giác quên ý định tiếp tục giả vờ ngủ, hoàn toàn mở mắt.

Tầm mắt của hắn cùng nàng nhìn thẳng nhau, cuốn lấy nhau giữa không trung.

Nàng tim muốn ngừng đập, không khỏi mê muội.

Cơ hồ chỉ một giây sau, hắn rút bàn tay về, khôi phục vẻ mặt nguội lạnh, thô lỗ mở miệng.

“Ngươi ngủ quá muộn, nhanh rời giường một chút!”

“A?” Mới vừa rồi, ánh mắt nhu tình còn có thương tiếc, sự ôn nhu cùng với sự chặn chờ hiếm thấy của hắn, so với vàng bạc châu báu còn trân quý hơn, đâu rồi?

Thái độ của hắn thay đổi cực nhanh, làm cho nàng ứng phó không kịp, suýt chút nữa còn cho là, sự ôn nhu ngắn ngủi mới vừa rồi, chẳng qua là do nàng chưa tỉnh mộng.

Nhưng mà, nàng rõ ràng nhớ được sự khát vọng trong mắt hắn.

Cảm xúc sâu sắc kia, giống như là đã sớm giấu thật sâu ở trong mắt hắn, chẳng qua là vốn bị sự nguội lạnh bao trùm, làm cho bất luận kẻ nào cũng không biết đến, khát vọng trong lòng hắn, giống như một người đi trong sa mạc khát vọng nguồn nước.

Cảm xúc chân chính của hắn, thì ra là bị giấu sâu như vậy, chỉ có khi không có người nào nhìn đến, mới nguyện ý lộ ra một chút.

Diễm Diễm nhìn bóng lưng Lệ Nhận, trong lòng khê đau.

Là cô đơn như thế nào, là trải qua quá khứ như thế nào, mới khiến hắn tôi luyện thành một người phải luôn dùng sự tức giận, dùng sự lạnh lùng che dấu tâm tình chân thật. Hắn không thể cười ảm ỉ, không thể khóc tự do, mỗi thời thời khắc khắc đều phải nghiêm khắc khống chế bản thân.

Mà hắn, lúc nàng chưa mở mắt, lại đối với nàng lộ ra vẻ mặt ôn nhu như vậy.

Diễm Diễm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cắn đôi môi hồng nộn, mặc dù đã cảm xiêm y lên, nhưng trong lòng vẫn còn băn khoăn đến sự đụng chạm lúc này, về mặt lúc này, ánh mắt lúc này của Lệ Nhận.

“Động tác nhanh lên!” Thanh âm không chờ được, vang lên ở sau lưng nàng.

“Ta tới ngay mà!” Nàng thay xong y phục, đi tới bên cạnh cái bàn lớn, nhìn nam nhân tắm dưới ánh mặt trời, ngạo nghễ như một thiên thần.

“Ngươi tốc độ quá chậm” Hấn oán trách.

“Chỉ chậm một chút xíu thôi mà.” Tâm tình của nàng quá tốt, căn bản không muốn cùng nam nhân mới vừa tiết lộ nội tâm, tiết lộ nhược điểm lớn nhất này gây lộn. “Mà cũng nói, đồ ăn sáng cũng còn chưa có đem tới mà.”

Giống như là nghe thấy được lời nói của nàng, trên cánh cửa lớn của tẩm cung, đầu tiên là truyền đến tiếng gõ nhẹ theo quy luật, sau đó Lật Nhi từ bên ngoài mở ra, mùi thơm thức ăn cùng lúc cũng nhẹ nhàng bay tới.

“Vương cùng Vương hậu, nô tỳ thỉnh an sáng sớm.” Lật Nhi nhẹ nhàng nói. “Đây là đồ ăn sáng hôm nay, xin Vương cùng Vương hậu dùng chung.” Mỗi người trong cung, đều đã nghe nói chuyện Lệ Vương ở khu bắn tên đem Vương hậu về tẩm cung, các cung nữ nghe tới, tất cả đều đỏ mặt tim đập nhanh.

“Bưng lên.” Lệ Nhận phát tay.

“Dạ.” Từng món ăn ngon rất nhanh được dọn lên bàn, Lệ Nhận không chút do dự triển khai công kích thức ăn. Nhưng mà Đềm Đềm lại khác thường, không hề ra tay chém giết, nàng chỉ là ngồi ở một bên, nhìn hấn mỉm cười.

“Ngươi cười cái gì?” Hấn nhìn nàng chằm chằm. Nàng cắn môi, cố nén nụ cười ở khóe miệng.

“Không có gì.” Nàng không muốn nói cho hấn biết, hấn vô tình tiết lộ sự ôn nhu, làm cho nàng thật là cao hứng, thật là cao hứng a.

“Ngươi nếu không đói bụng, thì lập tức cắt sang một bên, đừng cản trở ta ăn cơm.” Lệ Nhận giọng nói nguội lạnh, không chút lưu tình.

“Đừng hòng độc chiếm cái bàn thức ăn này.” Đềm Đềm cãi lại, hoả tốc cầm lấy bát đĩa, lại thêm một chén cơm lớn. “Ai nói ta không đói bụng, ta đây rất muốn ăn!” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong chén cơm, dùng chiếc thìa dài, linh xảo mà nhanh chóng đem cơm lùa vào trong miệng.

Chẳng qua là, Lệ Nhận cũng không biết.

Gương mặt xinh đẹp đang chôn ở trong chén cơm kia, thủy chung vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào như mật.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Không nghi ngờ chút nào, bọn họ ở trên giường “chung đụng” rất khá.

Nhưng mà, một khi đã bước xuống giường, ra khỏi tẩm cung, tình huống có thể hoàn toàn khác đi. Lệ Nhận là vua một nước, phải xử lý mọi chuyện, công việc so với sao trên trời còn nhiều hơn. Mỗi sáng sớm, mặt trời còn chưa ló dạng, hấn đã tỉnh lại, chuẩn bị rời tẩm cung, đi lo bận rộn quốc gia đại sự của hấn.

Ngược lại, thời gian rảnh rỗi mà bọn họ cùng sở hữu, thật sự rất ít ỏi.

Ban đêm hoan ái, vốn hao tổn của nàng không ít thể lực, cái ôm ấm áp của hấn, khiến cho nàng ngủ vừa mê vừa say, khi nàng ngủ đủ giấc tỉnh lại, trên mặt giường lớn xóc xếch thường chỉ còn lại có một mình nàng cô đơn.

Hoan ái, đúng là khiến người ta nghiện.

Nhưng mà trừ lần đó ra, còn có tâm tình nào đó, lặng lẽ nảy sinh, níu lấy lòng nàng.

Nàng không quên được buổi sáng hôm đó, hấn ở dưới ánh mặt trời ngắm nhìn từng đường nét trên mặt nàng.

Chuyện này làm cho nàng đột nhiên tim đập mạnh, tuyệt đối không phải tình cò, hấn chẳng qua là đem nó giấu dưới đáy lòng mà thôi. Hiện tại, nàng thấy rõ ràng, hấn cũng không phải là người lãnh đạm bạc tình, nếu không hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho những tên cự thần bỏ thuốc hấn.

Hấn chiếu cố dân chúng không phân biệt nam nữ già trẻ, hấn hủy đi tường thành, tích cực phát triển thương mại mậu dịch, lại còn lấy bạc làm phần thưởng, khích lệ người người tập võ tự vệ, làm cho cả quốc gia tiến về cánh cửa mở ra sự tự do cường thịnh.

Có đôi khi, hẳn thật sự quá mức lộng quyền, nhưng nàng phát hiện ra, hẳn rất được lòng dân.

Dân của hẳn, đối với hẳn vừa kính mà vừa sợ, tuy nhiên cũng vô cùng thích hẳn, bởi vì hẳn đem quốc gia đến phú cường Khang Lạc*, làm cho người người được an cư lạc nghiệp.

(*phú cường Khang Lạc: giàu có và hạnh phúc)

Hẳn thật sự không phải là người không hiểu chuyện, nàng chỉ cần có thể tìm được cơ hội, cùng hẳn giải thích thật rõ về vấn đề cái mạng nhỏ của nàng, nàng tin tưởng, hẳn nhất định sẽ thật tình suy nghĩ chuyện cùng nước láng giềng hòa đàm*.

(*đàm phán hòa bình)

Không sai, đợi buổi tối sẽ tìm cơ hội nói chuyện cùng hẳn, chỉ cần nàng không có bị hẳn áp đảo nữa, là có thể duy trì đầu óc bình tĩnh.

Nghĩ đến đây, mặt của nàng lại đỏ lên.

Những ngày gần đây, nàng luôn là nghĩ tới Lệ Nhận, thích từng vẻ mặt của hẳn, thích cách hẳn câu hỏi nói chuyện, thích lúc nằm trước ngực hẳn, dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đường nét khắc sâu trên người hẳn, thậm chí thừa dịp hẳn nhắm hai mắt nghỉ ngơi, cẩn thận đếm xem hẳn có mấy cọng lông mi. Nàng thật giống như... Đối với bất kỳ thứ gì thuộc về hẳn đều cảm thấy nghiện! Bây giờ, ngay cả ban ngày, nàng cũng muốn theo đuổi hẳn chạy khắp nơi.

Bất quá liên tục mấy lần, Lệ Nhận vừa nhìn thấy nàng, gương mặt lập tức lạnh lùng, rõ ràng không hoan nghênh nàng tùy tiện xuất hiện.

Chẳng qua là, ngăn trở nho nhỏ này, căn bản không thể làm khó Diễm Diễm.

* * *

Hôm đó, khí trời nóng bức, người người mồ hôi rơi như mưa.

Ý nghĩ trong đầu muốn gặp Lệ Nhận cũng nóng nảy như vậy, làm cho nàng khó có thể chịu được. Nàng ở trong tấm cung, dạo bước đi tới, đi lui, không tới một lát, đã nóng đến mức mồ hôi ứa ra, cả áo váy đều ướt đầm.

Lật Nhi đứng một bên, vội vàng đưa lên trà lạnh.

“Vương hậu, uống chút trà lạnh, sẽ thoải mái chút ít.” Nàng đưa lên chén trà làm bằng ngọc lưu ly, còn có khăn tay lụa thấm nước lạnh.

Diễm Diễm nhận lấy chén trà, ừng ực đem trà lạnh rót vào trong miệng, nhiệt độ lãnh thấu kia, làm cho nàng có chút kinh ngạc.

“Ồ, đây là băng?” Nơi này không phải là có tủ lạnh đó chứ?

“Vâng.” Lật Nhi mỉm cười. “Bên dưới cung điện xây có hầm băng, mùa đông dự trữ băng, cung cấp cho mùa hè sử dụng. Vương hậu nếu muốn uống chút ít nước băng ngọt, đều có thể tùy ý ra lệnh.”

“Hmm, băng ngọt sao?” Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời khiến người ta choáng váng chói mắt, đột nhiên địa linh quang chợt lóe lên. “Người đi giúp ta bảo ra hai chén đá bào, chuẩn bị một chút mật ong nữa, nếu như có mứt hoa quả, vậy thì càng tốt hơn.”

“Trong phòng bếp có thu thập tất cả các loại phẩm ngọt.” Cung nữ nói.

“Thật tốt quá, mấy cái đó cũng được.” Nàng hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói.

“Vâng.” Lật Nhi vén áo thi lễ, chuẩn bị định đích thân xuống hầm băng lấy đá bào, Diễm Diễm lại gọi.

“Còn nữa, giúp ta chuẩn bị y phục khác.” Trời rất nóng, nàng thật sự mặc không nổi bộ nữ trang hoa lệ nặng nề nóng bức này.

“Vương hậu có phải là đổi trang phục đi săn hay không?”

“Được.” Diễm Diễm đáp một tiếng, nhưng mà nghĩ đến, trang phục đi săn áo có ống tay quần dài, mặc dù tiện lợi, nhưng cũng không thể mát hơn chỗ nào, nhưng ngay sau đó thay đổi chủ ý. “Thuận tiện cầm một cái kéo cho ta.”

Kéo? Lật Nhi trong lòng nghi hoặc, nhưng mà thật sự không dám có bất cứ ý kiến gì đối với yêu cầu của chủ tử, chỉ đành phải trước hết dâng lên bộ trang phục đi săn, sau đó tìm kiếm một cây kéo nhỏ bằng bạc tinh khiết, cẩn thận đưa lên.

“Vương hậu muốn cắt bỏ cái gì?” Lật Nhi sợ hãi hỏi.

Diễm Diễm ở trên bàn trải ra bộ trang phục, mỉm cười trả lời. “Y phục a.”

Lật Nhi sững sờ, lại nói. “Ách, nô tỳ có thể làm thay.”

“Không cần, không cần, loại chuyện nhỏ nhặt này, ta tự mình làm là được.” Diễm Diễm nhận lấy kéo, ngồi xuống bên cạnh bàn, vừa cười vừa phát tay với Lật Nhi. “Người nhanh đi xuống hầm băng lấy đá bảo.”

“Vâng.” Lật Nhi cung kính hành lễ, biết điều một chút lui ra ngoài, trước khi rời đi tầm cung, cảnh tượng cuối cùng nhìn thấy, chính là Diễm Diễm nắm kéo, xoàn xoạt cắt đi hai ống tay áo.

Hồi lâu sau, khi Lật Nhi bùng hai chén đá bảo trở lại tầm cung, tất cả cung nữ đã sớm bị hù dọa xanh mặt. Nhìn thấy Lật Nhi trở lại, các cung nữ liền vội vàng chen chúc chạy tới, mọi người vẻ mặt kinh hoàng, giống như là vừa nhìn thấy hình ảnh gì đáng sợ.

“Lật Nhi tỷ tỷ, không xong rồi, Vương hậu... Vương hậu...”

“Vương hậu làm sao?”

“Người... Người...” Cung nữ bị dọa cho sợ đến mức nói không ra lời.

Lật Nhi lòng như lửa đốt, vội vàng chạy vào trong tầm cung, nghĩ rằng Vương hậu không cẩn thận bị kéo làm cho bị thương. Chẳng qua là, vừa xông vào tầm cung, ngênh đón Lật Nhi, không phải là hình ảnh máu chảy như rót nước.

Nhưng mà, hình ảnh trước mắt so với hình ảnh máu tươi phun loạn khắp nơi còn khiến Lật Nhi hoảng sợ hơn.

Trời ạ, Vương hậu lại mặc... Mặc... Lật Nhi á khẩu không nói ra lời, không biết phải hình dung cái thứ Vương hậu đang mặc trên người như thế nào.

“A, trở lại vừa đúng lúc!” Diễm Diễm tươi cười rạng rỡ, nhẹ nhàng tiêu sái tiến lên, từ trong cánh tay đang phát run của Lật Nhi nhận lấy hai chén đá bảo, sau đó vừa huyt sáo, vừa rút dây mật ong lên trên lớp băng, quét lên trên một chút mứt hoa quả nữa.

Hắc hắc, thêm nhiều hương vị phong phú phối hợp lại như vậy, hai chén đá bảo này nhìn cực kỳ ngon miệng!

Cuối cùng, khi các cung nữ còn đang kinh hoàng nhìn soi mói, nàng bùng lên hai chén đá bảo đầy như ngọn núi nhỏ, xoay người muốn đi ra ngoài.

Cho đến lúc này, Lật Nhi mới từ trong khiếp sợ đột nhiên tỉnh lại.

“Vương hậu, người muốn đi đâu?” Lật Nhi vội vã đuổi theo, thất kinh hỏi.

“Đến đại điện nghị sự.” Diễm Diễm tươi cười, cước bộ không ngừng, chỉ nói “Khí trời nóng như vậy, ta đem đá bảo đến cho hần ăn, để cho hần bớt nóng.”

Lật Nhi cơ hồ muốn té xỉu. “Vương hậu, người không thể mặc như vậy đi ra ngoài a!”

“Tại sao?” Nàng nghi hoặc mãnh liệt chớp mắt, nhìn xuống bản thân rồi xoay một vòng, đối với “sáng tác” của mình, cảm thấy có chút hài lòng. “Mặc như vậy thật mát mẻ nha.”

“Nhưng là... Nhưng là...” Lật Nhi còn chưa có “nhưng là” cho hết câu, Diễm Diễm đã vòng qua các cung nữ tay chân nhũn ra, đi thẳng ra bên ngoài. Dọc theo đường đi, các cung nữ nhìn thấy nàng, tất cả đều bị dọa cho sợ đến há hốc mồm.

Về phần thị vệ bên trong cung điện, từng người nhìn thấy, đều rói rít nhắm mắt không dám nhìn thêm, các đại nam nhân mặc khôi giáp ngã trái ngã phải, lao đảo thành một đoàn.

“Tất cả phía trước, toàn bộ nhắm mắt lại!” Thân là thủ lĩnh thị vệ, biết là sự việc nghiêm trọng, mặc dù chưa không dám bỏ dấy, nhưng cũng vội vã lên tiếng hạ lệnh.

Không giống như bốn phía hỗn loạn, Diễm Diễm hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nàng cước bộ nhẹ nhàng, cũng không có hứng thú đi tìm hiểu rõ ràng xem các cung nữ và bọn thị vệ là vì cái gì mà bối rối. Nàng toàn tâm toàn ý chỉ là vội vàng muốn trước khi đá bảo bị tan chảy, mau mau đưa đến trước mắt Lệ Nhận, để cho hần cũng được nếm thử vị mát lạnh này.

Trong đại điện nghị sự, đại thần tề tụ, đang bẩm tấu quốc sự.

Càng đến gần, thanh âm trong đại điện truyền đến càng rõ ràng.

“Hồi bẩm Vương, thương thuyền* ở Anh Vũ Châu, những ngày gần đây có khuynh hướng tăng nhanh, nhưng không giống với trước kia, thương thuyền chỉ là ngừng lại một khoảng ngắn ngủi, sau đó lại tiếp tục đi về thượng nguồn sông Thương Lãng.”

(*thuyền đi buôn hàng)

“Có biết những món hàng trên thương thuyền vận tải là gì không?” Lệ Nhận thanh âm phá lệ trầm thấp.

“Căn cứ theo lời thương gia nói. Chỉ là chút ít cây cỏ, dược liệu.”

“Lời thương gia nói, không nhất định có thể tin tưởng.”

“Lão phu cho là, thương thuyền cứ đi về hướng thượng nguồn như vậy, nghĩa là ở thượng nguồn giá bán cao hơn.” Thanh âm già nua khàn khàn kia chính là Lão thái phó. “Tham Lang quốc ở thượng nguồn, kể từ khi nữ vương lên ngôi, bắt đầu chuyên cần luyện binh mã, dùng một lượng tiền lớn thu thập vũ khí số lượng lớn, thật sự cần phải chú ý.”

“Dò xét biên giới, đúng là cũng bắt được mấy tên thám tử Tham Lang.” Lệ Nhận nói. “Vậy thì phái người đi dò thám động tĩnh của Tham Lang đi.”

“Như vậy, thương thuyền ở Anh Vũ Châu, Vương cho là nên xử trí như thế nào?”

“Trong vài ngày nữa phải điều tra cho ra.”

“Tuân lệnh.” Mới thảo luận thêm một vài câu, một thân ảnh xinh xắn, từ bên trái cửa đại điện nghị sự đột nhiên xông ra.

“Lệ Nhận, ta tới...” Lệ Nhận ngồi trên ngai vương trước hết quay đầu lại, khi hắn vừa nhìn thấy y phục trên người nàng, sắc mặt nhất thời chuyển thành xanh mét, một đôi con ngươi thiếu chút nữa muốn lặn ra ngoài.

Điềm Điềm khuôn mặt tươi cười, bụng hai chén đá bảo, mới vừa bước vào đại điện một bước, một trận cuồng phong lập tức quét tới, một sức mạnh cường đại giữ chặt lấy hông của nàng, đem nàng ra ngoài cung điện, thân ảnh xinh xắn trong nháy mắt không còn bóng dáng.

Đợi cho gió ngừng thổi, quần thần bị cuồng phong thổi trúng hai mắt thấy đau, mới mờ mờ nhìn sang người đối diện.

“Mới vừa rời ngoài điện có ai không?”

“Có sao?”

“Ta rõ ràng nghe thấy, hình như là thanh âm của nữ nhân.”

“Không có.”

“Có phải Thái phó nghe lầm hay không?” Mọi người nghi hoặc thảo luận, có người quay đầu nhìn về ngai vương. “A, không thấy Vương.”

Mọi người sau đó mới ngạc nhiên phát hiện ra, chỉ trong thời gian chớp mắt một cái, trên ngai vương đã không còn một bóng người.

Điềm Điềm bị bắt vào chỗ sâu nhất trong vườn hoa bên hông cung điện. Trong vườn hoa khắp nơi âm áp, ánh mặt trời chói mắt được bóng râm xanh che bớt mất nề hơn rất nhiều, cộng thêm nơi này tương đối vắng vẻ, các cung nữ cùng đám nô tài, sẽ không đi đến đây. Nàng đang cảm trước ngực hai chén đá bảo, may mắn là Lệ Nhận khinh công rất cao, mặc dù đi chuyển một khoảng cách lớn như vậy, đá bảo trong chén vẫn còn trên đây, một giọt cũng không rớt. Nàng ngẩng đầu lên, đang muốn khích lệ hắn, nhưng nghênh đón nàng, lại là vẻ giận dữ kinh người.

“Làm sao ngươi lại ăn mặc thành như vậy?” Hắn lần đầu tiên nhìn thấy, thậm chí còn cho là nàng không có mặc xiêm y.

Trên thực tế, nàng hiện tại so với không có mặc xiêm y cũng không khác nhau cho lắm.

Vốn là trang phục đi săn ống tay dài, quần dài, bị nàng vung đao một phát cắt bỏ, thành tay ngắn cùng quần lửng, tay chân nàng mỹ lệ thon dài, tất cả đều lộ ra bên ngoài. Quả đáng hơn nữa chính là, cả cô áo nàng cũng đem cắt, cái cổ trắng nõn cùng da thịt trước vạt áo tất cả đều bị nhìn thấy không sót cái gì.

Hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy, dọc theo bờ vai trắng nõn, còn có vết đỏ nhợt nhạt mà đêm qua lúc hắn điên cuồng đã lưu lại.

Đối với sự tức giận của Lệ Nhận, Điềm Điềm vẫn là vẻ mặt vô tội.

“Ta rất nóng mà!” Mặc nhiều váy áo như vậy, nàng đã sắp bị cảm nắng đến nơi.

“Ngươi này, này, này...” Lý trí của hắn đều bị sự ghen tỵ gặm cắn. “Ngươi ăn mặc như vậy, từ tắm cung đi tới đây?” Vẻ đẹp chỉ thuộc về hắn, đã để cho mọi người đều nhìn thấy? Thật đáng chết!

“Ngươi này, này, này...” Lý trí của hắn đều bị sự ghen tỵ gặm cắn. “Ngươi ăn mặc như vậy, từ tắm cung đi tới đây?” Vẻ đẹp chỉ thuộc về hắn, đã để cho mọi người đều nhìn thấy? Thật đáng chết!

Hắn càng nghĩ tới ánh mắt của bọn họ, hắn lại càng muốn đem nàng đặt lên giường, hung hăng đánh lên mông nàng vài cái. Để khôi phục tinh táo, Lệ Nhận xoay người sang một bên, liên tục hít sâu, sau khi quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy Điềm Điềm nửa điếm cũng không biết suy nghĩ lại, lại còn kéo vạt áo ra, vùng bàn tay nhỏ bé phẩy phẩy chút gió.

Bên dưới cổ áo, lộ ra một phần bộ ngực trắng như tuyết.

“Dừng tay!” Hắn rống giận.

Bàn tay nhỏ bé ngừng phe phẩy, nàng không hiểu liền chớp chớp mắt, không rõ tại sao ánh mắt của hắn lại lâm vào cảnh giới màu đỏ đầy tức giận.

“A?” Nàng ngậy ngốc nhìn hấn, không hiểu hấn đang giận cái gì.

“Mau che cổ áo nguoi lại!” Trên đầu của hấn cơ hồ đã muốn bốc khói.

“Ồ.” Đằm Đằm biết điều một chút kéo lại vạt áo.

“Nguoi không có nửa điểm cảm thấy xấu hổ sao?” Hấn chỉ trích, thanh âm lớn đến mức ngay cả cây cối bốn phía cũng muốn phát run. “Nguoi nhìn xem, đây là cái gì? Vải rách sao? Thân dân nếu như nhìn thấy, còn tưởng rằng ta nghèo đến mức xiêm y cũng không có để cho nguoi mặc!”

Nàng bĩu bĩu môi, có chút ủy khuất. “Chính là sợ chàng mất hứng, ta mới không tiếp tục cất nữa.” Nàng vén cái áo lên, lộ ra hơn nửa cái eo nhỏ khiến người ta chỉ muốn cắn một ngụm. “Ta vốn còn muốn cất bỏ lên tới đây.” Nàng chỉ vào hai bên ngang hông.

Lệ Nhận kinh thiên động địa gằm thét. “Tuyệt đối không được!”

“Được rồi được rồi, không được thì không được.” Nàng nhún vai chẳng hề để ý, từng ngụm lại từng ngụm, múc lấy đá bào mật ngọt cho vào miệng.

“Lập tức trở về, đổi lại y phục bình thường, đem những thứ vải rách này vứt bỏ!”

“Đừng nóng vội, chờ một chút ta sẽ đi đổi lại.” Nàng nói cho có lệ.

“Đi ngay bây giờ.” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi. “Đừng thử thách tính nhẫn nại của ta, ta căn bản không có loại kiên nhẫn này. Ta lệnh cho nguoi, lập tức...”

Đằm Đằm kêu to, cắt đứt lời oán trách tức giận của hấn.

“Lệ Nhận.”

“Cái gì?”

“Chàng không ăn đá bào sao?” Nàng nháy nháy cặp mắt to đen nhánh hỏi, nhắc nhở hấn. “Nếu không ăn, băng sẽ bị hòa tan.”

Tiếng không khí bị hít vào một cách giận dữ, cực kỳ vang dội. “Những lời ta mới vừa nói, nguoi cũng không nghe thấy sao?” Hấn mãnh liệt kiểm chế bản thân không túm lấy bả vai của nàng dùng sức lay động.

“Có a!” Nhìn bộ dạng hấn tức sùi bọt mép, nàng không nhịn được nhỏ giọng nói. “Ta chỉ cảm thấy, chàng thoát nhìn đang rất nóng nha.”

Lệ Nhận gân xanh trên trán, mồ hôi giọt giọt. Đầu chỉ nóng, hấn giận đến mức đã sắp phun ra lửa.

“Vứt đi!” Hấn gằm thét, âm thanh như tiếng sấm. “Ta không ăn cái thứ quỷ quái này!”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt tái đi.

Mặc dù cặp mắt rũ xuống rất nhanh, cũng không có mở miệng nói gì, nhưng nụ cười trên khóe môi đột nhiên biến mất không còn thấy nữa, khuôn mặt nhỏ bé ỹ lệ tràn đầy ủy khuất và khổ sở, nàng cúi đầu, một chút lại một chút, nhìn cái chén đá bào ngọt mà nàng tự tay làm, còn cẩn thận bung đến đại diện, muốn cùng hấn chia sẻ.

Mặc dù chỉ trong khoảnh khắc, hấn nhìn cặp mắt đang rũ xuống kia, thấy trong mắt nàng hiện lên ánh lệ ủy khuất, ánh lệ kia giống như một con dao, đâm vào tim hấn.

Sự trầm mặc lan tỏa giữa hai người, bốn phía chỉ còn tiếng gió thổi qua ngọn cây lay động xào xạc.

Vụn băng trong chén, dần dần hòa tan.

Lệ Nhận trừng mắt nhìn cái đầu nhỏ đang ủ rũ cúi xuống trước mặt mình. Về mặt nàng thất vọng, khiến cho hấn từ lúc chào đời tới nay, lần đầu cảm thấy bản thân mình trăm phần trăm là một kẻ bại hoại không ra gì. Đáng giận! Cảm xúc khó tả, níu thật chặt lấy lồng ngực của hấn, so với quả đấm đau nhất mà hấn từng chịu, còn có lực sát thương mạnh hơn. Hấn không phân biệt được, cái loại cảm xúc đánh vào tim hấn này đến tột cùng nên gọi là cái gì, chỉ biết là một cái nhần mảy hay một nụ cười của nàng, đối với hấn đều có sức ảnh hưởng rất lớn.

Như có gì đó thôi thúc, hấn vươn ra bàn tay to, trong ánh nhìn kinh ngạc của nàng, đoạt lấy chén đá bào đã tan hết một nửa, ngửa đầu một hơi nuốt trọn.

Về mặt trên gương mặt tuấn tú, rất nhanh chuyển từ nộ khí đằng đằng, trở nên cổ quái vạn phần.

“Đây là cái gì?”

“Tứ quả băng*.” Nàng sợ hết hồn, nhưng vẫn trả lời thật, mặc dù không rõ hấn tại sao lại thay đổi chủ ý. Nhưng mà sự thất vọng và lo lắng trong lòng, bởi vì hành động của hấn, toàn bộ đều bị quét sạch.

(*đá bào có mút của 4 loại trái cây)

“Quá ngọt.” Lệ Nhận oán trách.

“Từ quả băng vốn chính là ngọt.” Nàng trong lòng ám áp ngọt ngào, vọng động cầm bàn tay to của hắn, bày ra nụ cười chói lọi. “VẬY, lần sau ta sẽ điều chế lại bớt ngọt một chút, có được hay không?” Nụ cười chói mắt kia, khiến cho người có tâm địa sắt đá nhất cũng không cách nào cự tuyệt.

Nhìn nàng vui vẻ nở nụ cười, đá bào cùng mút hoa quả quá ngọt kia, cũng trở nên không khó nuốt như vậy nữa. Lệ Nhận cố gắng gật đầu, nắm lấy lòng bàn tay non mềm nhỏ bé, vô cùng nhẫn nại nuốt xuống vị ngọt ngấy đầy miệng.

“Có ngon không?” Nàng chờ đợi hỏi tới.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, một lát sau, mới từ trong kẽ răng phun ra vài chữ.

“Cũng được.” Trên thực tế, hắn bây giờ chỉ muốn phóng đi tìm nước uống, xóa sạch vị ngọt ngấy trong miệng.

Điềm Điềm lại hiểu lầm ý nghĩa chân chính trong lời nói của hắn. “A, ta biết rồi, chàng nhất định là thấy không đủ mút hoa quả.” Nàng cười vỗ vỗ bộ ngực, vẻ mặt đứng đắn bảo đảm. “Chàng yên tâm, lần sau, ta nhất định thay chàng bỏ thêm vào nhiều hơn một chút.”

Mặc dù Lệ Nhận là vua một nước dũng mãnh thiện chiến, uy mãnh vô địch, nghe thấy nàng bảo đảm như thế, thân thể cao to cường tráng, cũng nhịn không được lâm vào một trận run rẩy.

“Người nhanh đi thay y phục khác.” Hắn không muốn tiếp tục cái chủ đề đáng sợ này.

Nàng vẫn còn có yêu cầu.

“Chờ ta thay lại trang phục đi sẵn, chàng có thể theo ta đi lặn không?” Mặc ống tay áo và quần dài đi dạo chơi bơi lội mặc dù sẽ có chút gánh nặng, nhưng mà có hắn làm bạn là đã đủ đền bù tất cả.

Hắn cự tuyệt như đinh chém sắt. “Không được.”

Nàng cong miệng, “Bỏ đi, vậy ta tự đi một mình.”

“Không được.”

“Tại sao?” Nàng vừa hỏi ra miệng, mới bùng tỉnh ngộ. “Ô, xin lỗi xin lỗi, ta quên mất, chàng không biết bơi.”

“Ta dĩ nhiên biết.” Hắn trả lời rất nhanh. “Thương Lăng quốc sông ngòi ngàn dặm, bên trong biên giới lại có hơn ngàn nhánh sông, người người đều biết bơi.” Hắn là Vương, có thể nào không biết bơi được.

“Vậy lần đó tại sao chàng có thể bị chìm?” Câu hỏi của nàng, nhất châm kiến huyết*.

(*nhất châm kiến huyết: như một cây kim châm vào vết thương ứa máu)

“Đó là chuyện ngoài ý muốn.” Hắn vẻ mặt cứng ngắc, nói một cách cứng rắn.

“Mới là lạ, phản ứng của chàng không lừa được ta.” Nàng giống như là đồ tiểu hài tử, còn đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, nghiêm túc an ủi. “Ai da, không biết bơi cũng không sao mà, chuyện này cũng không phải là chuyện gì mất mặt, ta sẽ dạy chàng bơi lội nha!”

Câu nói này, vừa vọt chạm đến ký ức hắc ám nhất sâu trong nội tâm của hắn. Chuyện cũ xông lên đầu, cặp mắt đen phát sáng, bỗng dưng bị bao phủ lên một tầng sương mù u ám.

“Có một nữ nhân, đã từng muốn dạy ta bơi lội.” Lệ Nhận trầm giọng nói, ngữ điệu lạnh như băng.

“Ô?” Nàng tò mò. “Vậy chàng học tới đâu rồi?”

Hắn cười mỉa mai. “Sẽ không chết chìm.”

Hắn chỉ học đến đây. Nhớ lại, ký ức rõ mồn một trước mắt.

“Nàng ấy đem ta ngâm ở trong chum nước đúc bằng sắt, lại lấy nắp sắt đập lên, một lần rồi lại một lần đem ta chìm vào trong nước.” Đáy nước lạnh như băng, đưa tay lên không thấy được năm ngón, hắn ho khan, giãy dụa, cái nắp sắt vừa to vừa nặng, thủy chung không hề nhấc lên.

“Cái gì?” Điềm Điềm sùng sốt, không thể tin được.

Phương thức hoang đường như vậy, làm nàng vừa nghe thấy đã nổi cơn giận dữ, giận đến mức muốn đánh người.

“Đây là cái loại phương pháp gì? Nàng ấy ở đâu? Nhanh gọi nàng ấy ra đây một chút, ta muốn dạy dỗ lại nàng ấy thật tốt!” Điềm Điềm giận đến độ nhảy về phía trước, khuỷu tay chân không dứt. Đáng chết, nhất định là loại phương thức ác liệt này tạo thành bóng ma trong lòng hắn, mới hại hắn

không học xong bơi lội.

“Nàng ta không ở đây.” Khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười, nhưng trong mắt lạnh như hàn băng. “Nàng ta đã chết, đã được chôn ở trong lăng mộ Vương gia.”

Điềm Điềm cũng hít vào một hơi.

Nói như vậy... Nữ nhân kia phải.. Phải.. Một suy đoán hiện lên trong đầu, thực sự quá kinh khủng, kinh khủng đến mức nàng không có dũng khí mở miệng hỏi hắn chứng thực.

Lệ Nhận vẫn nhìn thẳng nàng, thừa nhận không kiêng kỵ. “Nàng ấy là mẹ ruột của ta.” Hắn cười lạnh, đến nay vẫn không cách nào quên. “Ta đã quên nàng ta từng bao nhiêu lần thử đem ta chìm vào trong chum nước chết tiết kia.”

Cũng bởi vì Thương Lăng quốc người người đều biết bơi, hắn từ nhỏ đối với nước sợ hãi, trở thành ẩn kỵ sỉ nhục của hắn, đã trở thành bí mật chỉ có cận thần mới biết được. Đây quả thực là khuất nhục, không cần nghĩ ngợi, chắc chắn tổn hại đến uy nghi vương giả của hắn. Hơn nữa, Ninh Tuế đệ đệ cùng cha khác mẹ thủy chung đối với vương vị của hắn vẫn giương giương mắt hổ, hắn không thể không đề phòng.

Chẳng qua là, ngay cả hắn cũng không hiểu, tại sao đối với nàng hắn lại không muốn có chút nào che giấu, toàn bộ đều kể ra.

Đây là bí mật hắn muốn cất giấu nhất.

Mà hắn, không muốn giấu diếm nàng.

Điềm Điềm nhìn hắn chăm chú, thân thể xinh xắn nhẹ nhàng run rẩy. Mấy câu nói ngắn gọn kia, đã để lộ ra, quá khứ hắn trải nghiệm qua đáng sợ đến cỡ nào.

Hắn cao lớn cường tráng như vậy, đủ để phản kháng bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì. Điều này cũng nói rõ, trải nghiệm kinh khủng chính là phát sinh khi hắn còn nhỏ.

Nghĩ đến Lệ Nhận lúc còn tằm bé, một lần rồi lại một lần, bị chìm trong chum nước đúc bằng sắt, rồi lại bởi vì ngâm nước, mà vất vưởng ở bên bờ tử vong, lòng của nàng giống như là bị một đao chém xuống, đau nhói đến cơ hồ rỉ máu.

Hắn lúc đó vẫn còn là con nít, là dũng cảm đến cỡ nào, mới có thể chịu đựng nỗi sợ hãi hành hạ khiến người ta sợ hãi kia? Hơi nước ẩm ướt, tràn ngập hai mắt Điềm Điềm, một giọt nước mắt lăn xuống, nàng mới phát hiện mình đã khóc.

Bàn tay to ngăm đen, nhẹ lau đi giọt lệ.

“Nàng tại sao phải khóc?” Hắn hỏi, tăng sương lạnh trong mắt, bởi vì sự nóng ấm của giọt nước mắt kia, từng chút từng chút dần dần tan ra.

Nàng cắn môi, đau lòng rơi lệ.

Nước mắt trong suốt, như muốn xuyên thấu tâm địa sắt đá của hắn, sự đề phòng trong lòng hắn, bởi vì giọt lệ nóng của nàng, dần dần sụp đổ. Giọt nước mắt này, ở trong lòng hắn lưu lại một dấu vết thật sâu.

“Nàng quan tâm ư?” Hắn hỏi, thanh âm khàn khàn. “Nàng tại sao lại quan tâm?” Những giọt nước mắt này toàn bộ đều là vì hắn sao?

Điềm Điềm trái tim như bị thắt chặt.

“Ta không biết.” Nàng thấp giọng trả lời, buột ra khỏi miệng cũng là một tiếng nấc, nàng biết tại sao mình khóc, hơn nữa còn biết tại sao mình quan tâm hắn... Nàng thích Lệ Nhận, thật sâu, không cách nào kềm chế bản thân thích hắn.

Hắn thô bạo, hắn cậy mạnh, hắn không nói đạo lý, hắn trong lúc vô tình toát ra vẻ ôn nhu, tất cả của hắn, nàng đều thích.

Giọt nước mắt ẩm ướt, khiến cho Lệ Nhận không biết làm sao. Hắn lại lau đi giọt nước mắt trên má phẫn, nhưng lại càng làm cho nàng khóc nức nở hơn.

“Đừng khóc.” Hắn gầm nhẹ. Nước mắt của nàng, khiến cho trái tim hắn rối loạn.

Nàng gạt đầu, nước mắt lại rơi xuống một giọt.

Lệ Nhận thất bại rên rỉ một tiếng, bàn tay to bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nước mắt kia, dùng phương pháp nguyên thủy nhất, nuốt lấy nước mắt và thương tâm của nàng.

Hắn hôn nàng.

Nụ hôn dài này, cuồng loạn vô hạn, nhưng cũng ôn nhu vô hạn.

Chương 6

Khí hậu nóng bức, cho dù là trong đại điện nghị sự, quần thần cũng mồ hôi rơi như mưa. Nhưng đối mặt với trên Lê Nhận ngồi trên ngai vương, bọn họ cho dù là có nóng, cũng không dám tùy ý lau mồ hôi, chỉ sợ bất kỳ động tác bất kính nào cũng sẽ mạo phạm tới vị Vương trẻ tuổi nhưng nghiêm khắc này.

Nhưng mà, các quần thần cũng mơ hồ cảm giác được, những ngày gần đây, cảm xúc của Vương tựa hồ có thay đổi.

Hắn không còn dễ dàng tức giận nữa, ngay cả tính nhẫn nại cũng có tiến bộ kinh người, hiện tại cho dù có thảo luận đến đề tài mà hắn cảm thấy không hứng thú, hắn cũng nguyên ý cẩn thận lắng nghe, ngay cả lão Thái phó đối với sự thay đổi của hắn, cũng cảm động đến khóc rống chảy nước mắt.

Điều càng làm các quần thần kinh ngạc chính là, khi trời nóng bức, mọi người cũng nóng đến sắp té xỉu, Lê Vương lại còn ra lệnh các cung nữ bưng đá bào ngọt đến cho quần thần giải nhiệt.

Nghe nói, đây là do đích thân Vương hậu điều chế, gọi là Tứ quả băng.

Cử chỉ thân thiết như vậy, lập tức trở thành giai thoại, đám quần thần sau khi về nhà, cũng căn dặn các đầu bếp, bắt chước theo tư vị trong cung mà điều chế. Món đá bào ngọt đơn giản ngon miệng này, trong thời gian thật ngắn, đã càn quét cả kinh đô. Đám quần thần trong lòng biết rõ, Lê Vương thay đổi, toàn bộ đều là bởi vì Vương hậu. Vương hậu xinh đẹp động lòng người, dùng nụ cười sáng lạn, làm cho sự tức giận và băng lãnh của Lê Vương dần dần tan rã.

Ngay cả Lê Vương cũng không che dấu sự coi trọng đối với Vương hậu nữa, mỗi ngày sau khi nghị sự kết thúc, lúc quần thần cáo lui, tất cả đều nghe thấy câu đầu tiên mà Lê Vương mở miệng hỏi tới là Vương hậu đang ở chỗ nào, sau đó dùng bộ dạng rõ ràng rất muốn chạy đi, nhưng lại lo giữ thể diện nên phải đi từ từ, rồi khỏi đại điện nghị sự.

Ngày hôm đó, sau khi bãi triều, Lê Nhận lại hỏi tới hành tung của Diễm Diễm.

“Vương hậu đâu?”

Không giống với thường ngày, lần này thị vệ sắc mặt trắng nhợt, thân thể run rẩy không dứt.

“Ách...”

Lê Nhận mày rậm nhíu lại một cái. “Người không biết?”

Ho khan một tiếng, thị vệ mặc chiến giáp, vội vàng quỳ xuống.

“Thuộc hạ biết.”

“Vậy tại sao không nói?”

“Bởi vì... Bởi vì...”

“Nói.” Thị vệ hít sâu một hơi, biết tính tình của Lê Vương, mặc dù không còn quá nghiêm nghị máu lạnh nữa, nhưng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc thị vệ biết sự thật mà không báo. Vì muốn bảo vệ tánh mạng, thị vệ đành phải cố gắng bình tĩnh nói thật kẻ thật.

“Vương hậu tập hợp trăm tên thị vệ, đến trước điện quảng trường, người đang... Đang... Đang...”

Lê Nhận chân mày lại càng nhíu chặt hơn, biết rõ tiêu đề từ thích nổi loạn, không biết lẽ nghi là cái gì, khẳng định lại có hành động kinh người.

Hắn nhẫn nại hỏi. “Nàng đang làm cái gì?”

Thị vệ trắng bệch nghiêm mặt, liều chết trả lời. “Vương hậu người... Người... Người chỉ giáo những thị vệ đó làm sao hôn...”

* * *

Trong quảng trường rộng trước cung điện đầy áp người. Hơn trăm tên thị vệ trẻ tuổi lực lưỡng cường tráng, cứ hai người chia thành một tổ, một nắm, một quỳ, theo chỉ thị của Vương hậu, cứ một khẩu lệnh, là một động tác phải học tập.

Bọn thị vệ và các cung nữ vây xem xung quanh, trong ánh mắt tràn đầy tia tò mò, còn có sự đồng cảm vô hạn... Bọn họ đang ở trong nhóm người chỉ

phải đứng xem, còn tên thị vệ “may mắn” cùng tỏ vói Vương hậu, đang nằm ở trước mặt Vương hậu, sắc mặt trắng bệch, lạnh người run rẩy, mặc niệm thật sâu.

“Lại đây, nhìn động tác của ta.” Điem Điem phẩy tay. “Lúc cứu người bị chết đuối lên, trước hết phải quan sát nhịp tim đập và hô hấp của hân.” Nàng trước tiên cúi đầu xuống, vành tai trắng nõn cùng gò má tròn trịa, dán sát vào bộ ngực “nạn nhân”, làm ra động tác như đang nghe tiếng tim đập.

Bốn phía vang lên tiếng không khí bị hít vào bển nhọn, có mấy cung nữ còn thờ dãi che mặt, không dám nhìn xuống nữa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tên gia hỏa không may kia chắc chắn sẽ chịu tội chết!

Lệ Vương coi trọng Vương hậu như thế, tuyệt đối sẽ không cho phép Vương hậu đi đụng vào thân thể một nam nhân nào khác, đừng nói chỉ là gục ở trước ngực nam nhân kia. Chuyện này một khi để cho Lệ Vương biết, tên kia cho dù có chín cái đầu, khẳng định cũng đều sẽ bị vạt xuống hết.

Nghe thấy tiếng tim đập, nhìn qua hô hấp, Điem Điem nghi hoặc ngẩng đầu lên, quan tâm hỏi. “Ngươi có chỗ nào không thoải mái sao?”

Quái lạ, tiếng tim đập và hô hấp của người này đều nhanh như thể vừa chạy thi mấy trăm mét.

Tên thị vệ nằm trên mặt đất, mặt trắng bệch, răng môi lập cập, trên trán đổ mồ hôi lạnh mãnh liệt. Mặc dù, trong lòng hân tràn đầy ý nghĩ muốn chạy trốn, nhưng mà lại không muốn làm cho Vương hậu đau lòng, việc đã đến nước này, hân cho dù có chạy trốn cũng không phải là chuyện tể tử, chỉ có thể nằm nguyên tại chỗ, chờ hy sinh lấy lòng. (chịu hết nổi =))

“Tạ, tạ Vương hậu quan tâm, thuộc hạ, thuộc hạ không sao.” Hân quay đầu đi chỗ khác, len lén lau nước mắt. A, thật là quá cảm động!

Thị vệ cùng các cung nữ đồng thanh thờ dãi.

Điem Điem nghi hoặc ngẩng đầu lên, thấy mọi người cũng không nhúc nhích, chỉ lo vây xem, cũng quên mất nên làm động tác gì, nàng không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Sững sờ cái gì? Các ngươi mau làm theo đi!” Nàng diễn lại.

“Quan sát tim đập, còn có hô hấp.”

“Dạ.” Mọi người cùng đồng thanh kêu lên, vì không muốn để cho đồng đội đáng thương hy sinh vô ích, tất cả mọi người đều hàm chứa nước mắt, biết điều một chút làm theo động tác Vương hậu vừa ra lệnh.

Điem Điem thanh âm thanh thúy, vang vọng trong quảng trường trước cung điện.

“Sau khi xác định người chết đuối tim không còn đập, hô hấp cũng dừng lại...”

“Vương hậu, tim hân còn đập.” Có người giơ tay.

“Đúng vậy, Vương hậu, tên này cũng vẫn còn hô hấp!” Một người khác lại hô lên.

Nàng đảo cặp mắt trắng dã. Năng lực ứng biến của bọn thị vệ này, so với trong tưởng tượng nàng còn kém hơn, bất luận nàng làm động tác gì, bọn họ tất cả đều kinh hoàng, rất giống như chuyện nàng dạy bọn họ, sẽ khiến bọn họ mắc phải tội chết vậy. (thì đúng là tội chết mà =.)

“Đã giả thiết từ trước, là tìm bọn họ ngừng đập, hô hấp cũng không còn. Là giả thiết, hiểu không?” Nàng lúc trước từng dạy học sinh tiểu học nên cũng rèn được tính nhẫn nại, rốt cục bây giờ cũng phát huy công dụng.

“Dạ!” Bọn thị vệ đồng thanh trả lời.

“Rất tốt.” Điem Điem khích lệ cười, gật đầu.

“Sau đó, chú ý nhìn đi, việc kế tiếp ta muốn làm mẫu chính là, hành động cứu viện người bị ngâm nước không còn hô hấp và tim đập, gọi là miệng đối miệng hô hấp nhân tạo.”

Miệng đối miệng?

Ở trước mặt mọi người?

Này, này này này này này... Bọn thị vệ sắc mặt trắng bệch, có mấy cung nữ, còn ôm lấy ngực, bởi vì chịu không nổi kích thích quá độ này, lập tức té xỉu tại chỗ.

“Lại đây, coi cho kỹ, động tác này, trước tiên phải nâng cổ của người bị ngâm nước lên, cổ và khí quản thành đường thẳng.”

Điem Điem mở mắt trừng trừng nhìn mọi người, cẩn thận truyền dạy.

“Sau đó bóp mũi của hân, thổi hơi vào trong miệng của hân.”

Nàng cúi xuống, kiên trì tự mình làm mẫu. Người người cũng nín thở ngưng mắt nhìn, ngay cả chớp mắt mà cũng không dám chớp, nhìn đôi môi hồng nhuận của Vương hậu, khoảng cách với miệng “nạn nhân” càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần. . .

Phút chốc, một tiếng rống dữ dội vang lên.

“Nàng đang làm cái gì vậy?!” Lệ Nhận sắc mặt xanh mét, từ cửa đại điện đảo mắt một cái đã chạy vội tới giữa quảng trường, bàn tay to quơ một cái, lập tức nhắc lên thê tử xinh xắn, hướng về phía khuôn mặt nhỏ bé tức giận chất vấn. Hắn nổi giận đến mức gân xanh trên trán cơ hồ muốn nứt ra.

Hắn chỉ cần đến chậm một chút nữa thôi! Chỉ một chút nữa thôi, hắn suýt nữa phải tận mắt nhìn thấy, nàng cúi đầu hôn một nam nhân khác. Đôi môi hồng nhuận chỉ thuộc về hắn, suýt chút nữa đã bị người khác nếm thử rồi!

Điềm Điềm bị xách lên giữa không trung, mũi chân không chạm đất, cũng đã sớm quen với bộ dạng nổi giận đùng đùng của hắn, đối với cử chỉ “không tuân thủ nữ tắc” của bản thân, hoàn toàn không có nửa điểm áy náy, vẫn là vẻ mặt cười mỉa mỉ.

“A, Lệ Nhận!” Vừa nhìn thấy hắn, trong lòng nàng giống như là có ngàn vạn đóa hoa cùng lúc nở rộ. “Chàng tới thật đúng lúc, ta đang dạy bọn họ hô hấp nhân tạo nha!” Nàng khoái trá báo cáo.

“Nàng dạy bọn họ cái gì?” Hắn cắn răng, híp mắt hỏi.

Thật ra thì, hắn đã tức giận đến mức muốn hung hăng đánh bẹp cái mông tròn khả ái trắng nõn của nàng, nhưng mà khi nàng cười khanh khách nhìn hắn chăm chú, hắn cho dù có tức giận nhiều hơn nữa, cũng không có cách nào động thủ với nàng. Nụ cười của nàng, có ma lực khó tả. Bàn tay nhỏ bé non mềm, xoa xoa khuôn mặt cứng ngắc của Lệ Nhận.

“Hô hấp nhân tạo đó nha!” Nàng thân nhiên nói, lại còn thần bí nghiêng người ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ. “Ta nghĩ, dạy những người này biết cách, cứ như vậy, chàng lần sau nếu bị chìm nữa, những người khác cũng có thể cứu chàng.” Nàng chính là toàn tâm toàn ý đều suy nghĩ cho hắn!

Nghe qua quá khứ của Lệ Nhận, trong lòng nàng hiểu rõ, muốn dạy hắn bơi lội, cần phải tốn không ít thời gian. Mà bên trong Thương Lăng quốc có hơn trăm nhánh sông lớn nhỏ, nàng thực lo lắng, ngày nào đó hắn lại không cẩn thận ngã vào nước sông cuộn cuộn, bốn phía lại không có người cứu, hắn khẳng định sẽ phải đi trình diện Diêm Vương.

Trừ chuyện đó ra, nàng cũng nghĩ tới, việc huấn luyện cứu viện này đối với nhân dân Thương Lăng quốc mà nói, là có lợi mà không có hại, sông Thương Lăng vừa dài vừa sâu, mặc dù phần lớn mọi người đều biết bơi, nhưng mà vẫn khó đảm bảo bị kích sẽ không phát sinh, học xong cách phục hồi tim phổi, nói không chừng có thể cứu vãn được vài mạng người.

Chỉ tiếc, ý tốt của nàng không khiến Lệ Nhận tán dương, ngược lại còn làm cho sắc mặt của hắn trở nên càng thêm khó coi.

Chuyện hắn bị chìm trong nước, vốn chính là chuyện cận thần đều phải giữ bí mật, lại là sự khuất nhục mà hắn không muốn nhắc tới. Mà quan trọng hơn chính là, muốn hắn trở mặt nhìn nàng đi hôn nam nhân khác, không bằng bắt hắn trực tiếp moi con người ra ngoài đi.

“Không cho phép dạy, trở về.” Hắn ôm lấy nàng, xoay người muốn bỏ đi.

“A, tại sao?” Diềm Điềm trừng lớn hai mắt, ở trong bàn tay to vội vàng giãy dụa. “Không được không được, ta phải dạy bọn họ mới được!” Lần này bỏ đi, không phải là ‘kiếm cùi ba năm thiêu một giò’ sao?

Hắn xách nàng đến trước mặt.

“Ta nói, không cho phép chính là không cho phép.”

“Tại sao không cho phép?”

Nàng lại còn dám hỏi tiếp! Lệ Nhận nổi trận lôi đình.

“Không cho phép nàng hôn bọn họ.” Thân là thê tử của hắn, nàng lại còn muốn đi hôn những người khác?

“Ồ.” Con người của nàng đảo đảo, không biết tại sao, trong ngón ngọt lòng ấm áp, không nhận được nghiêng người đến bên tai hắn, lạnh lẽo cười hỏi. “Chàng ghen sao?”

Hắn gân xanh trên trán lại nổi lên, nhanh chóng phủ nhận.

“Đĩ nhiên không phải!” Hắn là Vương tử đại của Thương Lăng quốc, dĩ nhiên sẽ không có cái loại cảm xúc nhỏ nhen này!

Chẳng qua là, Diềm Điềm cũng đã từ khuôn mặt tuần tú lông mày nhú chặt, thần sắc tức giận ghen tỵ, nhận ra được tâm tư mà ngay cả bản thân hắn cũng chưa từng hiểu rõ. Lệ Nhận nha! Hắn vì nàng mà ghen nha! Cái sự thật không thể nói toạc ra này, khiến cho Diềm Điềm vui vẻ, trong lòng như hoa nở, nếu không phải ngại bốn phía có mấy trăm con mắt, toàn bộ đều nhìn nàng và hắn chăm chăm, nàng thật muốn thật muốn nhào vào trong lòng ngực của hắn, nâng khuôn mặt đang nguội lạnh đến mức đàn thối ra của hắn, mà thưởng cho hắn mười mấy cái hôn nhẹ để khen ngợi.

Nhìn Diềm Điềm nhếch môi nhưng vẫn chịu khó nhịn cười, Lệ Nhận trong lòng lại càng tức giận.

“Nàng cười cái gì?” Hấn nhìn nàng chăm chăm. Nụ cười của nàng, giống như là nhìn thấy bí mật trọng đại gì vậy.

“Không có gì.” Nàng không dám nói nữa, cầm lấy bàn tay to của hấn, quay lại vấn đề huấn luyện cấp cứu vừa bị xao nhãng lúc nãy. “Như vậy, chàng nói xem, ta có thể hôn người nào?”

“Không có gì.” Nàng không dám nói nữa, cầm lấy bàn tay to của hấn, quay lại vấn đề huấn luyện cấp cứu vừa bị xao nhãng lúc nãy. “Như vậy, chàng nói xem, ta có thể hôn người nào?”

“Ta.” Hấn quả quyết trả lời.

“Cung nữ cũng không được?” Nàng thử dò xét.

“Không được!”

“Hmm, vậy cũng được! Chàng tới đi.” Nàng chỉ có thể nhượng bộ.

“Ta tới?” Hấn nhúu lại mày rậm.

Điềm Điềm gật đầu, nhẹ nhàng nhảy xuống, thông dong trả lời.

“Vậy chàng đóng giả thành cấp cứu Annie*, lại đây, nằm xuống.” Nàng bỗng nhiên nhìn tới tên thị vệ từ khi Lê Nhận xuất hiện, liền bị dọa cho sợ đến mức nghiêng đầu một cái, bất tỉnh ngay tại chỗ, hiện tại còn đang nằm trên mặt đất. “Phiền người nào đem hấn đi chăm sóc cho khỏe?”

(Rescue Annie/CPR Annie: tên của người nộm dùng để thực tập hô hấp nhân tạo)

Bọn thị vệ bước lên phía trước, cứu giúp một đồng đội vừa tránh được một kiếp nạn, cẩn thận phui cát bụi trên người hấn.

Lê Nhận bị kiêu thế định đoạt, không thể làm gì hơn là nằm xuống tại chỗ, trong lòng mắt đen có chữ sự nghi ngờ nồng đậm.

“An Ny? Là ai vậy?” Hấn chưa từng nghe qua cái tên này.

Điềm Điềm lại không giải đáp cho hấn.

“Annie không nói chuyện. Xuyt, ngoan một chút, chàng đóng giả làm người nộm, không thể nói chuyện.” Nàng chỉ là đưa tay vỗ vỗ gương mặt của hấn, khiến sắc mặt hấn càng lúc càng khó coi.

Sau đó, nàng ngồi thẳng lên, ngoắc ngoắc đám thị vệ và cung nữ đang ở góc đối diện chen chúc đứng chung một chỗ, sợ hãi như con chim cút phát run lập cập.

“Lại đây, toàn bộ vây lại đây.” Nàng vỗ vỗ tay, thuận tay cầm lên nhánh cây, tiếp tục giảng giải. “Mục đích của miệng đối miệng hô hấp nhân tạo chính là đẩy không khí vào.” Nàng cúi đầu xuống, vốn định muốn làm mẫu, nhưng lại đột nhiên cảm thấy như vậy không thể vừa làm vừa nói rõ, cho nên thay đổi chủ ý, quyết định tìm người “đóng thế”.

“Được rồi, người tới đây thử một chút.” Nàng chỉ vào một gã thị vệ cao lớn anh tuấn.

Về mặt của người nọ, rất giống như bị sét đánh.

“Thuộc hạ?”

“Đứng lại đây, quỳ trước mặt Annie.” Nàng chỉ thị, chuyện này rất dễ dàng. Người nọ phịch một tiếng quỳ xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Nâng đầu của hấn lên.” Nàng từ bên cạnh chỉ đạo, thái độ nghiêm túc. “Quan trọng nhất là, miệng đối miệng, bảo đảm không khí được đẩy vào trong cơ thể người ngâm nước.”

Tên thị vệ xui xẻo bị “điểm danh”, toàn thân cứng ngắc, bởi vì quá sợ hãi mà không cách nào nhúc nhích. Hấn khó khăn nuốt nước miếng, còn “Annie” không lộ nằm trên mặt đất, đang dùng ánh mắt bén nhọn nhìn hấn chăm chăm.

Miệng đối miệng?

Hấn thật hoài nghi, nếu như thật sự hôn xuống, Lê Vương có thể nhảy dựng lên một đao đánh chết hấn ngay tại chỗ hay không.

Điềm Điềm đứng một bên, còn lên tiếng gọi. “Đứng rồi, Annie.”

Gương mặt lạnh lùng, cũng không nhúc nhích.

“Annie!” Nàng dùng mũi chân đá đá Lê Nhận.

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, thay cho câu trả lời.

“Chàng nếu cảm giác được không khí đẩy vào trong miệng, nhớ phát sáng đèn xanh*.”

(*chỗ này nghĩa là, hình nộm Annie dùng để thực tập hô hấp nhân tạo, khi người sử dụng thổi không khí vào và ấn đúng lực, trên người hình nộm sẽ phát ra đèn xanh)

“Cái gì?!” Lệ Nhận rống lên.

Ánh sáng xanh? Mọi người tất cả đều cắn môi, không dám đặt câu hỏi. Lời nói của Vương hậu thật là không thể tưởng tượng nổi, Lệ Vương cũng không phải là con đom đóm, làm sao có thể tỏa sáng đây?

Nhận ra mọi người nghi hoặc nhưng không nói gì, Điềm Điềm búng tình ngô, vươn ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn, dùng sức vỗ một cái trán mình.

“Ách, ừ ha, chàng sẽ không phát sáng. Như vậy đi, cảm giác được không khí đẩy vào trong miệng, vẫy vẫy tay là được.” Nàng le lưỡi, giả làm mặt quỷ, nhưng lại xinh đẹp khó tả.

“Bây giờ, chính thức bắt đầu đi!” Nàng chỉ thị.

Thị vệ quý gối Lệ Nhận bên cạnh, thân thể cao lớn cường tráng, đột nhiên ngã huych xuống đất.

“Chuyện gì vậy?” Nàng kinh ngạc hỏi.

Có người gan dạ, cung kính tiến lên kiểm tra. “Vương hậu, hần, hần té xỉu.” Thật đúng là không may mắn mà!

Nàng thở dài một hơi. “Vậy thì đổi người khác đi!”

Lời này vừa nói ra, mọi người chân mềm nhũn. Chỉ sợ vận khí không tốt, sẽ bị Vương hậu chỉ trỏ, chuyện này so với lên trước pháp trường đặt đầu bên dưới đại đao còn đáng sợ hơn.

May mà, Lệ Nhận cũng hiểu khó khăn của mọi người. Hắn chợt đưa tay, kéo Điềm Điềm đang nhìn quanh, tìm kiếm nạn nhân vô tội.

“Không cần tìm người, nàng làm là được rồi.” Ngoại trừ nàng ra, hắn cũng không muốn để bất luận kẻ nào hôn hắn.

“Ách, nhưng mà...” Phần cuối của câu nói, biến mất trong làn môi mỏng.

Đó là một nụ hôn vô cùng nồng đậm, nàng thật sâu chìm vào trong đôi môi ma lực của hắn, thân thể xinh xắn như nhũn ra, chỉ có thể dựa vào trước ngực hắn. Khi đôi môi mỏng của hắn rời khỏi đôi môi bị hôn đến sưng đỏ lên của nàng, nàng đã thở dốc không dứt.

“Chàng như vậy, là phạm quy.” Đáng ghét, nàng đâu phải là muốn dạy cái này đâu!

Lệ Nhận nhìn nàng chăm chú.

“Ta không nhịn được.” Hắn thừa nhận.

Nàng nũng nịu kháng nghị. “Nhưng mà...” Cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn, một lần nữa bị đôi môi mỏng giam giữ lại. Dưới nụ hôn nóng bỏng của hắn, cái gì hô hấp nhân tạo, huấn luyện cứu viện, tất cả đều bay ra ngoài chín tầng mây, nàng chỉ có thể quên hết mọi chuyện mà đáp lại.

Thị vệ cùng các cung nữ đứng ở bốn phía, đã sớm trước khi Lệ Nhận “động thủ”, lập tức toàn bộ hoá tốc xoay người đi, không dám nhìn nữa, để cho Vương cùng Vương hậu làm việc riêng. Đồng thời, trong lòng bọn họ, cũng thật sâu cảm tạ hành động anh minh của Lệ Nhận. Vương đã cứu bọn họ, giúp mọi người có thể thoát khỏi cảnh bị Vương hậu điểm danh trong sự sợ hãi, cảm động đến rơi nước mắt.

Tất cả mọi người hốc mắt rung rung, a, Lệ Vương thật sự là quá anh minh rồi!

Đại vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế... (*phi cười*... thật sự thích các nhân vật phụ của Điện Tâm a...)

* * *

Ngày qua ngày, cuộc sống của Điềm Điềm trôi qua hết sức vui vẻ. Có người hầu hạ, không lo chuyện ăn mặc, cuộc sống thật sự tốt đẹp khiến người ta chìm đắm. Bất luận ngày đêm, nàng đều khát vọng muốn ở bên cạnh Lệ Nhận, trái tim của nàng, đều bị hình bóng của hắn lấp đầy, nàng mỗi ngày bám dính lấy hắn, cơ hồ là như hình với bóng, chỉ có khi hắn xử lý quốc sự, mới không tình nguyện lưu luyến rời đi.

Vì vậy, khi Lệ Nhận nói cho nàng biết, muốn rời cung điện mấy ngày, đi biên giới dò xét, nàng lập tức biến thành bạch tuộc tám vòi, nhảy lên trên người hắn, liều mạng ôm chặt, cự tuyệt tách khỏi hắn.

Lệ Nhận cơ hồ phải dùng hết cách bóc tám cái vòi của nàng ra, thật vất vả mới làm cho hai chân của nàng trở lại mặt đất.

Hai tay của nàng níu cánh tay cường tráng của hắn, đau khổ cầu khẩn, muốn đi theo hắn, nhưng hắn thủy chung không chịu đáp ứng. Đến cuối cùng, Lệ

Nhận bị nàng khẩn cầu đến mức lỗ tai chịu hết nổi, đành phải xuất ra tuyết chiêu ôm nàng lên giường, kịch liệt hoan ái, cho đến khi nàng kiệt sức, ngủ mê mết.

Ngày hôm sau, khi Diễm Diễm tỉnh lại, Lệ Nhận đã rời đi.

Từ sau đó, nàng giống như là mất hồn, mỗi ngày đều đứng bên cạnh cửa sổ, chờ Lệ Nhận trở lại. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, cũng không còn nhìn thấy nụ cười nữa, khiến cho bất luận kẻ nào nhìn thấy, đều sẽ sinh lòng thương xót.

Bởi vì quá mức nhớ nhung, Diễm Diễm ngay cả cơm cũng ăn ít đi vài chén, gây sợ hãi cho đông đảo cung nữ. Lật Nhi là lo lắng nhất, đành phải tốn hao tâm tư, ngày ngày làm chút điểm tâm tinh xảo ngon miệng, mỗi bữa ăn đều phải dụ dỗ nàng ăn nhiều một chút.

Khi nàng vừa ăn xong bữa trưa, Lật Nhi bưng tới một chén canh ngọt mùi thơm tỏa ra tứ phía, cung kính dâng đến trước mặt Diễm Diễm, nhẹ giọng khuyên.

“Vương hậu, uống thêm một chén canh ngọt đi?” Mùi thơm thanh nhã, dụ dỗ được khẩu vị không tốt của Diễm Diễm, cũng không nhịn được nữa, đưa tay nhận lấy chén canh bằng ngọc lưu ly, hít sâu một hơi.

“Thơm quá.” Bên trong chén canh ngọt còn có mấy cánh hoa nhỏ, mùi thơm ngào ngạt.

“Đây là dùng hoa quế mới nở làm canh hạt sen.” Lật Nhi tỉ mỉ giải thích.

Diễm Diễm có chút sững sờ. “Hoa quế?”

“Đúng vậy, cây quế trong ngự hoa viên, hai ngày nay đã nở rộ.”

Nàng nhớ rõ, hoa quế nở rộ vào cuối mùa thu, mùa thu hàng năm, bên trong cô nhi viện đều có thể nghe thấy được hương vị mùi hoa quế ngọt ngào, trong phòng bếp, còn có làm chút ít bánh quế hoa cao cho bọn trẻ nhỏ trong viện ăn, nàng mỗi lần đều được ăn nhiều nhất.

Thì ra là, đã tới mùa thu.

Nói như vậy, nàng tới Thương Lăng quốc cũng đã sắp tròn ba tháng...

Hồng bét!

Diễm Diễm quá sợ hãi, chợt đứng phắt dậy, chén canh ngọt trong tay, nhất thời đổ ra ngoài một nửa.

Trời ạ, bản thân nàng lại quên hết toàn bộ mục đích đi tới nơi này!

Kỳ hạn mà thiên sứ cho nàng, trong nháy mắt đã qua một nửa, nhưng nàng chuyện gì cũng chưa làm, chỉ lo chìm trong cuộc sống tân hôn tốt đẹp.

Đây cũng không phải là nói giỡn nha, nếu kỳ hạn sáu tháng vừa đến, Vương của tam quốc còn không chịu hòa hảo, nàng cùng các tỷ muội tốt chắc chắn sẽ phải chết thêm một lần, mà hơn nữa nàng sẽ bị buộc phải vĩnh viễn rời khỏi Lệ Nhận.

Nàng tâm hoảng ý loạn, lo lắng đến mức không thể suy nghĩ, chỉ có thể đi vòng vòng tại chỗ.

Không biết Tuyết Quý cùng Ti Ý mấy ngày nay trải qua cuộc sống thế nào. Nàng có thể đoán được, các nàng khẳng định cũng bị đưa đến bên cạnh hai vị Vương kia, nhưng lại không cách nào xác định, bọn họ có giống như nàng “hành sự bất lực” hay không, chỉ biết ăn cơm rồi “ngủ”, lại còn suốt ngày nói chuyện yêu đương.

Nàng đang ảo não, đột nhiên nghe thấy Lật Nhi cùng các cung nữ liên tục phát ra tiếng kinh hô.

“Vương hậu!”

“A, không xong!”

“Ánh sáng kia là chuyện gì xảy ra?”

Một nguồn sáng kim quang chói lọi đột nhiên bao vây lấy Diễm Diễm, bên trong nguồn sáng có một loại ám áp giống như đã từng quen biết. Diễm Diễm lập tức liên tưởng lại, nhớ đến cái tên thiên sứ lúc đầu ở trong không gian thần bí, nói cho các nàng biết mặc dù có thể sống lại, nhưng phải tuân thủ quy tắc.

Mất thấy các cung nữ thất kinh, bị dọa cho sợ đến mức vừa khóc vừa kêu, nàng tuy dần dần chìm vào trong nguồn sáng kim quang, vẫn không quên mở miệng an ủi.

“Các ngươi đừng lo lắng nữa, loại chuyện này ta lúc trước cũng gặp qua, đây chẳng qua chỉ là một...”

Ầm!

Một đợt sóng đánh tới, dội lên Điem Điem cả người ướt đầm lúng túng.

Kim quang biến mất, tấm cung hoa lệ, Lật Nhi đang lo lắng, các cung nữ đang khóc lóc, còn có chén canh hạt sen hoa quế trong tay, trong nháy mắt tất cả đều biến mất theo, thay vào đó chính là, trước mắt nàng trời nước mênh mông một màu xanh, cùng với thân người bị nước sông dội ướt đầm, theo gió thổi đến từng trận lạnh buốt.

Ồ, đây là nơi nào? Điem Điem thần thờ trong chốc lát.

Trước mắt chỉ thấy nước sông cuộn cuộn không bờ bến, mà nàng thì đang đứng ở chỗ nước khá cạn.

Được rồi, ít nhất lần này nàng không có bị ném vào trong nước, chỉ là ở bên bờ mà thôi.

Để tránh cho một lần nữa bị sóng đánh vào đầy người ẩm ướt, nàng xoay người muốn bước lên bờ cách mặt nước xa một chút, hai chân ở trong lớp cát mềm mại, bước một bước là lưu lại một dấu chân, nhưng ngay sau đó lại bị nước cuốn lên bao phủ, mỗi lần nhấc chân, đều phải cực kỳ dùng sức.

Nàng vừa đi, cũng không quên để ý bốn phía, mờ to mắt hết nhìn đông tới nhìn tây, không cách nào xác định bản thân đang ở chỗ nào.

Dõi mắt nhìn lại, chỉ thấy thuyền lớn thuyền nhỏ chen chúc tấp vào bờ, người người từ các quốc gia khác nhau, đang dùng tiếng nói bất đồng gào thét với nhau, ở trên bờ hoặc trên thuyền trực tiếp giao dịch, hàng hóa nhiều đến mức mắt nhìn không hết, so sánh với bến cảng ở Thương Lăng quốc, còn nhiều chủng loại hàng hóa hơn.

Nàng đi trong chốc lát, đang muốn tìm người tới hỏi, không ngờ lại phát hiện ra hai dung nhan mỹ lệ nhưng rất quen thuộc, xuất hiện ở phía trước cách đó không xa.

Nàng đi trong chốc lát, đang muốn tìm người tới hỏi, không ngờ lại phát hiện ra hai dung nhan mỹ lệ nhưng rất quen thuộc, xuất hiện ở phía trước cách đó không xa.

Trời a, đúng rồi!

“Tuyệt Quý, Ti Ý!” Điem Điem hét lên một tiếng, vừa mừng vừa sợ, không để tâm tới chỗ nước cạn khó đi, vội vàng dùng tốc độ nhanh hơn, chạy về hướng hai người bạn. Ba người vừa mới chạm mặt nhau, lập tức kích động vui vẻ nhảy lên.

“Thật sự là các cậu, mình rất nhớ các cậu nha!”

“Mình còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi.” Nàng nắm chặt tay bọn họ, nắm thật chặt không buông ra, chỉ sợ vừa buông ra hai người bạn tốt sẽ lập tức biến mất.

“Các cậu sống có tốt hay không?” Xa cách mới gặp lại, ba người đều có rất nhiều lời muốn nói, tất cả đều muốn đoạt lấy quyền lên tiếng, nhưng lại khiến cho mọi thứ trở nên hơn rối loạn, không thể nghe rõ đối phương đang nói cái gì.

Tuyệt Quý thông minh, trước hết kịp phản ứng, thần nhiên cười.

“Chúng ta là quá kích động. Lại đây, mình nói trước.” Tuyệt Quý liền mở miệng dẫn đầu. “Mình hiện tại ở trong hoàng cung Kỳ quốc, thân phận... rất khó nói rõ, mới vừa được sắc phong là quý phi. Bất quá, đó cũng không phải là mình nguyện ý... Aiz... Nội tình sau này mình sẽ giải thích. Đến lượt Ti Ý!”

“Mình là tiểu cung nữ trong hoàng cung Phong quốc, phải làm việc hầu hạ tên Kiêu vương kia, hắn luôn tìm mình làm phiền, rất đáng ghét!” Ti Ý hai tay cùng bập chân đều dính bùn, chán ghét khoát khoát tay.

“Tại sao vậy?” Tuyệt Quý hỏi.

Điem Điem sững sốt, cũng hỏi theo. “Hắn mù sao? Hay là hắn có bệnh tật?” Thật sự khó tin, cư nhiên có một nam nhân đối mặt với Ti Ý xinh đẹp tuyệt thế, mà có thể không động tâm chút nào, ngược lại còn khắp nơi tìm nàng làm phiền.

“Bởi vì hắn trời sanh chính là một tên quý biến thái!” Ti Ý nhăn nhó làm mặt quỷ.

Thì ra là như vậy. May quá may quá, Lệ Nhận không có bất kỳ “bệnh tật” gì. Điem Điem âm thầm thở phào.

“Điem Điem, đến lượt cậu nói đi!” Tuyệt Quý trong giọng nói tràn đầy tò mò cùng hâm mộ. “Đúng rồi. Tại sao cậu lại ăn mặc thành như vậy?”

Nàng lúc này mới phát hiện, Tuyệt Quý và Ti Ý đều mặc xiêm y hoa lệ tinh xảo, chỉ có nàng vì muốn cử động dễ dàng, đã sớm bỏ qua tất cả nữ trang, mỗi ngày đều mặc trang phục đi săn ống tay dài quần dài, tương tự như nam trang.

“Cậu đang ở quốc gia nào? Có khỏe không?” Hai người bạn tốt trăm miệng một lời cùng hỏi, vội vã muốn biết tình trạng của nàng gần đây.

Nàng lúng túng gãi gãi đầu, cười đến có chút xấu hổ. “Yên tâm đi! Mình đang ở Thương Lăng quốc, ách... Mình là Vương hậu...”

“Vương hậu?” Tuyệt Quý vô cùng kinh ngạc. “Trời ạ! Thương Lăng quốc phong thổ dân tình* thật khác người như vậy sao? Vương hậu mẫu nghi thiên

hạ, lại có thể ăn mặc như vậy, thật hâm mộ nha! “

(*phong thổ dân tình: thói quen và phong tục của người địa phương)

Ti Ý lại còn nắm tay nàng, liên tục hỏi tới. “Điềm Điềm, cậu làm sao lại lên làm Vương hậu? Cậu thích Lệ Vương sao? Hắn đối xử với cậu có tốt không?” Ba người lại một lần nữa lâm vào không khí ồn ào náo nhiệt, người một câu ta một câu, rối loạn cả lên.

Đột nhiên, nguồn sáng kim quang một lần nữa xuất hiện, bao quanh ba người các nàng.

“Đây là lời dặn dò nhỏ.” Thanh âm của thiên sứ, từ trong nguồn sáng truyền đến. “Tôi chỉ muốn nhắc nhở các cô, khoảng cách đến kỳ hạn hoàn thành nhiệm vụ, chỉ còn lại có ba tháng.” Nói xong, nguồn sáng dĩ nhiên cũng từ từ thu nhỏ lại.

“Uy uy uy, chờ một chút!” Điềm Điềm vội vàng hô lên, chỉ thiếu không có nhào tới, ôm lấy cái nguồn sáng kia giữ chặt vào trong lòng. “Anh đừng đi, mau nói rõ ràng!”

Nguồn sáng đầu tiên là dừng lại, rồi sau đó có chút không tình nguyện từ từ lan rộng ra, khôi phục kích thước ban đầu.

“Nhiệm vụ của các cô đã thành công sao?”

“Ách, không có.”

“Kiêu Vương, Thú Vương cùng Lệ Vương, đã có thể có nguyện ý hòa hảo sao?”

Ba người mặt đối mặt, cùng lúc bắt đầu dĩ nhún vai. “Uhm. Cũng không có...”

Bên trong nguồn sáng truyền đến tiếng thờ dài.

“Đừng quên, các cô chỉ còn lại có ba tháng. Nếu như nhiệm vụ của các cô không thành công, thời gian ba tháng vừa đến, chẳng những các cô sẽ chết, mà ngay cả nhân dân ba quốc gia này, cũng sẽ cùng chôn cất theo.”

Trên mặt ba người đồng thời lộ ra vẻ kinh hãi.

“Chuyện trọng yếu như vậy. Lúc trước anh tại sao không nói?” Tuyết Quỷ hồn hên hỏi.

“Ách, tôi sợ các cô sẽ có áp lực.”

“Đây không phải là vấn đề có áp lực hay không áp lực, ba quốc gia, chuyện này liên quan bao nhiêu tánh mạng đó nha!”

“Đúng vậy, anh mau nói chuyện cho rõ ràng.”

Nguồn sáng nhu hòa, bởi vì liên tục bị trách cứ nên hơi rút nhỏ lại một chút. Thanh âm của thiên sứ lại từ trong nguồn sáng truyền ra.

“Ở phía tây tam quốc Thương Lãng quốc, Kỳ quốc và Phong Quốc, Tham Lang quốc dùng mãnh hiệu chiến đang chinh quân kinh võ*, chuẩn bị xuất binh tấn công tam quốc trung thổ.”

(*chinh quân kinh võ: cải tiến quân đội, rèn luyện võ thuật)

“Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Một khi đã nổi lên chiến tranh, dân chúng tất sẽ sinh linh đồ thán. Nghĩ tới đây, Điềm Điềm lập tức nóng lòng.

“Tam quốc trung thổ thực lực tuy mạnh, nhưng vẫn không địch lại Tham Lang quốc, nếu như chia ra nghênh chiến, đều sẽ chiến bại. Biện pháp duy nhất, chính là tam quốc đồng tâm hiệp lực, tạo thành liên quân, mới có một cơ hội.”

“Đây chính là mục đích cuối cùng của anh?” Tuyết Quỷ hỏi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu diễm tràn đầy vẻ nghiêm túc.

“Đúng vậy.” Thiên sứ nói tiếp. “Đây là cơ hội duy nhất của tam quốc...”

“Nếu như... Tôi nói nếu như... Chúng tôi thất bại thì sao?” Điềm Điềm nhỏ giọng hỏi, căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, phía sau nhiệm vụ này, thật ra thì lại có một sứ mạng nặng nề như vậy.

“Như vậy, Tham Lang quốc sẽ dùng máu để tẩy sạch tam quốc trung thổ.” Thiên sứ ngữ khí nặng nề, từng chữ từng câu nói. “Đến lúc đó, ba thước* trở lên, bất luận nam nữ già trẻ, tất cả đều sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, ba thước trở xuống thì làm đầy tớ, cả đời đeo xiềng xích, ngày tiếp nối đêm làm việc cực nhọc, trở thành nô bộc ti tiện nhất.”

(*ba thước: 1 thước khoảng 40cm, 3 thước là cao từ 1m2 trở lên)

Cảnh tượng kinh khủng được miêu tả qua từng câu chữ, ba người nhìn nhau, bị dọa cho sợ đến trái tim cũng rơi xuống đáy vực.

Cuối cùng, Ti Ý mở miệng trước.

“Chỉ cần tam quốc có thể hợp tác, là có thể thay đổi vận mệnh quốc gia bị tiêu diệt, dân chúng chịu nhục sao?” Nàng hỏi, mày liễu cong cong nhũn chặt, tâm tư lại càng thiên hồi bách chuyển.

“Không sai.” Thiên sứ trả lời, tia sáng chuyển động, chiếu rọi trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của ba người. “Nhớ kỹ, các cô chỉ còn lại có ba tháng.” Nói xong, nguồn sáng chậm rãi thu nhỏ lại, sau đó biến mất không thấy gì nữa, để lại ba người đang lo sợ bất an.

Điềm Điềm trong lòng vẫn rung động không dứt.

Ba tháng này, nàng chẳng những đã yêu Lê Nhận, hơn nữa còn yêu Thương Lăng quốc. Nhân dân cũng kính yêu nàng, sùng bái nàng, bất luận nàng đi tới chỗ nào, mọi người cũng sẽ lộ ra nụ cười vừa e lệ vừa vinh hạnh với nàng, còn tranh nhau đưa lên lễ vật tự hào nhất. Những lễ vật kia giá tiền không cao, thường thường như là nước trái cây, bó hoa tươi, hoặc là mấy con cá hay con mèo mà bọn họ đích thân đi săn, nhưng những lễ vật kia tất cả đều biểu đạt tâm ý mọi người.

Nghĩ đến lời của thiên sứ, sau khi tam quốc chiến bại, nhân gian trở thành địa ngục, trái tim của nàng thật đau quá.

Ngay cả nhân dân cũng phải chìm trong kiếp nô lệ, như vậy Lê Nhận thân là vua một nước, sẽ gặp phải sự hành hạ đáng sợ khuaht nhục thế nào đây?

Điềm Điềm hít sâu một hơi, bắt buộc mình không được suy nghĩ tiếp nữa.

Nàng không được chìm đắm trong bi quan, nếu đã đến nước này, để cứu vớt nhân dân và Lê Nhận, nàng phải tỉnh táo lại, cố gắng đi thuyết phục Lê Nhận.

“Không nên lo lắng, chúng ta còn có thời gian.” Nàng an ủi hai người bạn tốt, cầm chặt tay bọn họ, cố gắng khích lệ. “Chúng ta nhất định sẽ thành công, thuyết phục ba nam nhân kia ngồi xuống, bình tâm hòa khí bàn kế hoạch hợp tác.”

“Đừng vậy, chúng ta nhất định có thể làm được!” Tuyết Quỳnh gạt đầu phụ họa.

“Có lẽ quá trình sẽ rất cực khổ. Dù sao người mà chúng ta muốn thuyết phục chính là ba vị quân vương cao cao tại thượng, bất quá chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó.” Ti Ý tin tưởng nói to.

Mặc dù tâm sự nặng nề, nhưng Điềm Điềm vẫn miễn cưỡng nặn ra nụ cười. “Đừng căng thẳng như vậy! Lại đây. Chúng ta ca hát ca hát đi!”

Ti Ý cùng Tuyết Quỳnh lập tức đồng ý, thân nhiên cười, vươn bàn tay nhỏ bé cầm thật chặt, hát lên ca khúc thuộc về các nàng. Mỗi khi các nàng gặp phải khó khăn, gặp phải thất bại, sẽ hát lên ca khúc chủ đề của phim hoạt hình Tiểu Điềm Điềm, giúp bản thân trấn tĩnh tinh thần, càng khó khăn thì càng dừng cảm

“Tự lập tự mình cố gắng có lòng tin, tiền đồ quang minh vừa rực rỡ...” Các nàng vui vẻ hát cười, trong lòng đồng thời dâng lên sự đau thương, tư vị phân ly rồi lại trùng phùng cũng quá mức tốt đẹp, trong vị ngọt thấm vị chua, khiến cổ họng các nàng không khỏi nghẹn ngào, mắt ứa lệ.

“Ô ô...” Tuyết Quỳnh đa sầu đa cảm nhất đã muốn rơi lệ, ôm chặt lấy hai người bạn. “Minh rất cảm động, không nghĩ tới còn có thể ở chung một chỗ với các cậu hát bài hát này.”

“Đừng khóc, cậu vừa khóc sẽ rất xấu, cẩn thận Thú vương không cần cậu nữa!” Ti Ý cố ý chọc ghẹo nàng, kéo ống tay áo sạch sẽ lau nước mắt cho tỷ muội tốt. “Đừng lo lắng, chỉ cần chúng ta vĩnh viễn ghi nhớ lẫn nhau, nhất định còn có rất nhiều cơ hội có thể gặp nhau.”

“Không sai.” Điềm Điềm dùng sức gạt đầu. “Bởi vì chúng ta là bạn tốt, bất kể là vui vẻ hay là bi thương, cũng muốn cùng nhau trải qua, cùng nhau chia sẻ. Trước mắt, sự uy hiếp từ Tham Lang quốc đã lừa sém lòng mày*, chúng ta phải nhanh trở về một chút, thuyết phục ba nam nhân kia vứt bỏ thành kiến, tiến hành hòa đàm.”

(*lừa sém lòng mày: thời khắc cuối cùng, sắp hết thời gian)

“Được!” Hai người trăm miệng một lời. Giống như là đáp ứng tâm tình khẩn cấp nóng lòng trở về của các nàng sau khi nhìn thấy ba người đã bàn xong, nguồn sáng kim quang âm áp một lần nữa xuất hiện, ba người đều sáng tỏ, lần gặp gỡ này đã đến lúc kết thúc. Ngay cả ba người đều lưu luyến, nhưng cũng nóng lòng trở về, muốn mau mau trở lại bên cạnh quân vương, thuyết phục bọn họ đừng cứng đầu nữa, bỏ qua thành kiến đối với nhau, cùng nhau chung sức hợp tác ngăn địch.

“Gặp lại sau, phải cố gắng lên đó! Cố gắng lên! Cố gắng lên!” Ba người lần cuối khích lệ lẫn nhau.

Nguồn sáng kim quang rực rỡ, vây quanh thật chặt ba người các nàng, đám thương nhân bốn phía đã sớm bị nguồn sáng hấp dẫn kéo tới, tất cả đều tập trung tinh thần quan sát kỳ cảnh xảy ra ở chỗ nước cạn.

Ở giữa nguồn sáng, thân ảnh Tuyết Quỳnh và Ti Ý từ rõ ràng biến thành mờ nhạt, từ từ biến mất, cuối cùng hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

Điềm Điềm nhắm mắt lại, chờ nguồn sáng chói mắt đem nàng về lại trong tấm cung Thương Lăng quốc. Nhưng mà, sau khi nguồn sáng biến mất, tiếng ầm ỹ bốn phía lại càng lúc càng rõ ràng, nàng lặng lẽ mở mắt ra, ngạc nhiên phát giác, bản thân vẫn còn đứng ở chỗ nước cạn.

Ồ, quái lạ, tại sao chỉ còn lại có một mình nàng là không được thiên sứ đưa trở về?

Chẳng lẽ là, cái tên thiên sứ ngu ngốc kia lại làm ra điều gì không may? Điem Điem nghi hoặc không dứt, đứng nguyên tại chỗ, đợi một lúc lâu, sau khi xác định nguồn sáng kia sẽ không xuất hiện lại nữa, nàng chỉ có thể tự cầu phúc, tìm phương pháp khác trở về cung điện Thương Lăng quốc.

Chẳng qua là, đang lúc nàng chuẩn bị xoay người, một bàn tay to mạnh mẽ có lực, chọt đặt lên bả vai của nàng.

“Oa!” Nàng giật mình.

Bàn tay to nắm đen cường tráng kia, dễ dàng nhắc nàng lên, giờ nàng đến độ quen thuộc nhất. Gương mặt tuấn tú của Lệ Nhận, đột nhiên ánh vào trong tầm mắt nàng, khiến nàng vừa mừng vừa sợ.

Không đếm xỉa đến sự hân hoan của nàng, Lệ Nhận trong mắt tràn đầy lửa giận cơ hồ đã muốn tóe ra. Hắn trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn.

“Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Bốn phía xung quanh chỗ nước cạn, mọi người tụ tập lại rất đông. Tất cả đều từ xa xa ngắm nhìn một nam một nữ đứng ở chỗ nước cạn, vẻ mặt nghi hoặc có, mờ mịt cũng có, còn có nhiều người kinh ngạc sợ hãi.

Nguồn sáng biến mất cùng với Tuyết Quỳnh và Ti Ý, còn Điem Điem bị lưu lại, lại bị nam nhân mà bản thân ngày nhớ đêm mong bắt gặp tận tay tận mắt.

“Chàng không phải đi biên giới sao?” Nàng vui mừng kêu to, trăm lần không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy Lệ Nhận. Thân thể xinh xắn, không lãng phí chút thời gian nào, lập tức nhào vào trong lồng ngực của hắn, ôm thật chặt.

“Mấy ngày qua, ta rất nhớ chàng.” Nàng vội vàng nói ra hết tình cảm tương tư ôm ấp trong lòng.

Không giống như lúc trước, Lệ Nhận không hề nhiệt tình tiếp đón nàng, không hề triển miên nhiệt liệt hôn nàng, hắn thậm chí không vờn tay, thân hình cao lớn cứng nhắc như tượng đá, tùy ý nàng ôm, không có nửa điểm phản ứng. Điem Điem hân hoan quá độ, còn nhốt lại cái cổ cường tráng của hắn, giống như con chim gỗ kiến, tóc tóc tóc tóc mảnh liệt hôn lên gương mặt tuấn tú. Nhưng mà, Lệ Nhận vẫn cứ lãnh đạm, tốc độ nàng dùng sức hôn cũng chậm chậm lại.

“Lệ Nhận, chàng làm sao vậy?” Nàng nghi hoặc hỏi, nụ cười kiều mỵ ngọt ngào cũng đã biến mất.

Hắn không nói một lời, vẻ mặt nghiêm khắc, thẳng tắp nhìn vào trong mắt nàng.

“Chàng tức giận?” Nàng nhận ra được lửa giận trong mắt hắn.

“Chàng tại sao tức giận?” Nàng không giải thích được, mơ hồ cảm nhận thấy cơn giận của hắn không hề bình thường.

Bên trong cặp mắt đen thâm trầm, chỉ có lửa giận thiêu đốt, không hề thừa ra tâm tình nào khác.

Điem Điem còn muốn hỏi nữa, nhưng bàn tay to khoan hậu, dùng sức níu lấy nàng, thô bạo kéo nàng lên bờ. Động tác của hắn không có chút tình cảm, lực đạo mạnh mẽ, quả thực giống như là đang kéo một cái túi vải rách.

“A, a! Đau quá!” Da thịt mềm mại bị ma sát trên mặt cát, đau đến mức nàng nhe răng trợn mắt, liên tục kêu thảm thiết. “Chàng làm đau ta! Mau thả... Ai a, đau quá... Đừng kéo nữa...” Tiếng kêu đau đớn thảm thiết, một đường từ bãi cát vàng đến trên bờ.

Nham thạch* trên đất liền, từ mấy trăm năm trước, đã được các thương nhân lữ khách đục đẽo, xây nên các thương phố và lữ điếm**, ngay cả đất đá vốn thô ráp cứng rắn, trăm năm qua cũng đã bị bao nhiêu thương nhân lữ khách bước qua, giẫm đạp đến mức trở nên bóng láng bằng phẳng. Bất quá, đất đá dù là bằng phẳng, hay là cứng cáp gồ ghề, nhưng lúc bị Lệ Nhận lôi xềnh xệch vào một gian lữ điếm bình dân, Điem Điem vẫn kêu đau không ngừng. Đáng ghét! Bị lôi kéo té lên té xuống như vậy, đến ngày mai, nàng nhất định cả người sẽ đầy vết bầm tím!

(*nham thạch: lớp đất đá được tạo thành từ dung nham núi lửa)

(**thương phố: cửa hàng buôn bán – lữ điếm: nhà trọ nhỏ)

Vào trong lữ điểm, Lê Nhận kéo nàng lên lầu hai, đi vào trong một gian phòng âm u, hung ác nhét nàng vào một góc tường.

“Đau quá!” Nàng kêu, giấy dựa ngồi dậy, vừa định muốn mở miệng ra mắng, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân huỳnh huỵch.

Hai nam nhân mặc xiêm y bằng vải thô, tranh nhau vọt đi vào, cao hứng phấn chấn báo cáo.

“Đại vương, các huynh đệ trà trộn vào những chiếc thương thuyền đi ngược dòng sông, đã đem tất cả hàng hóa trong khoang thuyền ra ngoài kiểm tra rõ ràng.”

“Đúng vậy, những chiếc thương thuyền kia, chỉ ghé lại Anh Vũ Châu bổ sung lương thực, nước uống, thời gian dừng lại cũng không quá một ngày.” Người bên cạnh cũng vội vàng nói. “Hàng hóa trên khoang nhất, mở ra đều là hàng hóa tầm thường, nhưng mà khi đào sâu xuống dưới, tất cả đều là binh khí và chiến giáp hoàn mỹ nhất, còn có một số loại vũ khí chúng ta thậm chí còn chưa từng nhìn thấy bao giờ!”

“Kiểm tra cả năm chiếc thuyền, năm chiếc đều như vậy.”

“Đúng vậy, Đại vương, có muốn trước hết niêm phong lại tất cả những chiếc thuyền này hay không? Đem tất cả những vũ khí cùng chiến giáp này để lại cho các huynh đệ dùng?”

Hai người một tung một hứng, lúc nói chuyện còn cực kỳ kích động quơ loạn hai tay. Chẳng qua là, kết quả tốt mà bọn họ đạt được lại không được tán thưởng, ngược lại nhìn thấy Lê Nhận sắc mặt khác thường, bọn họ cũng biết sát ngôn quan sắc*, vội cầm miệng không dám nói thêm gì nữa, đang định thối lui sang một bên, biết điều một chút đợi lúc thích hợp lại bấm báo tiếp, không ngờ lại phát hiện ra Điem Điem đang ngồi ở góc tường, xoa xoa toàn thân đau nhức.

(*sát ngôn quan sắc: xét lời nói và xem sắc mặt để biết được tâm ý của người khác)

“Vương hậu!”

“Hạ thân tham kiến Vương hậu!” Hai người vội vã quỳ xuống.

Cho đến lúc này, Điem Điem mới nhận ra, hai người kia chính là cận thần của Lê Nhận, một người trong lúc Lê Nhận suýt chết đuối từng la hét muốn tự vẫn theo chủ. Không giống như lúc ở Thương Lãng quốc, bọn họ cởi bỏ chiến giáp, mặc xiêm y bằng vải thô, khiến cho nàng nhất thời nhận không ra.

“Các người tại sao lại ở chỗ này?”

“Ách, hạ thân đi cùng Lê Vương tới Anh Vũ Châu cải trang dò xét.” Hắn càng nói càng nhỏ giọng, bởi vì sắc mặt của Lê Nhận càng lúc càng khó coi đến cực điểm.

Điem Điem cũng lộ ra vẻ mặt bình tĩnh ngộ.

Thì ra, nơi này là Anh Vũ Châu. Nàng rõ ràng nhớ, Anh Vũ Châu là nơi hai dòng sông hợp lại, bởi vì là nơi dừng chân đầu tiên của thương thuyền muốn tiến vào trung thổ tam quốc, cho nên trở thành vùng giao tranh của ba quốc gia. Do lợi nhuận thương mại to lớn, quyền sở hữu Anh Vũ Châu từng khiến cho tam quốc đại chiến, nhưng mà chiến tranh hao tiền tốn của, hơn nữa một khi đã khai chiến, thương thuyền từ ngoại quốc cũng không dám tới gần. Vì lợi nhuận lớn này, tam quốc miễn cưỡng làm một bản hiệp nghị, đem Anh Vũ Châu tấc đất tấc vàng thương cơ* vô hạn này, liệt vào vùng đất biên giới cùng nhau quản lý.

(*thương cơ: cơ hội thương mại)

Ở trên Anh Vũ Châu, tam quốc có thể lực riêng của mình, duy trì thế trận thăng bằng trong thái độ khủng bố.

Cũng khó trách ngay cả Lê Nhận khi đến nơi này cũng phải đổi thành xiêm y dân thường. Nếu như hắn lấy thân phận quốc vương của Thương Lãng, tiến vào vùng đất tam quốc cùng quản lý, chẳng những sẽ đá thảo kinh xà*, hơn nữa sẽ đem lại nhiều nguy hiểm không đáng có.

(*đá thảo kinh xà: đánh vào cỏ làm kinh động rắn, VN mình lại nói ngược lại là ‘đánh rắn động cỏ’)

“Thì ra là, chàng lấy cơ muốn dò xét biên giới, nhưng thật ra là đến đây.” Điem Điem ngẩng đầu lên, nhìn Lê Nhận thùy chung vẫn ngồi một bên, không hề mở miệng, giọng nói có chút oán giận. “Nếu như muốn lên thuyền, tại sao chàng không cho ta đi theo? Như vậy rất nguy hiểm, ta sẽ lo lắng...”

Thanh âm nghiêm nghị, cắt đứt lời nói của nàng.

“Đủ rồi, cầm miệng cho ta!” Về mặt của hắn, vừa hiểm ác vừa đáng sợ.

Nàng bị thanh âm tựa như tiếng sấm oanh tạc khiến cho bả vai run lên.

Trải qua mấy ngày nay, nàng từng nhiều lần nhìn thấy bộ dạng lúc phát giận của Lê Nhận, nhưng chưa từng thấy hắn tức giận dữ tợn đến như thế, tựa hồ muốn dùng ánh mắt sắc bén kia xé xuống từng mảnh thịt trên người nàng. Ánh mắt khi hắn nhìn nàng, không chỉ có tức giận, mà còn có cừu hận cực độ.

Điem Điem nghi hoặc cực kỳ. Nàng rốt cuộc là đã làm cái gì, khiến cho hắn thay đổi hẳn thái độ, dùng cái ánh mắt như thế nhìn nàng?

Hai nam nhân đứng một bên, căn bản không dám hỏi nhiều, chỉ có thể đứng tại nguyên chỗ, cúi rạp đầu, nhìn chăm chăm mũi bàn chân của bản thân. Cho đến Lệ Nhận phát tay, ý bảo bọn họ lui ra, hai người mới thở phào nhẹ nhõm, vội vã lui ra ngoài, cũng không quên đóng kín cửa.

Chẳng qua là, mặc dù cửa đã đóng lại, nhưng hai cái bóng người vẫn chưa chịu rời đi. Lốp vải áo lòi ra dưới khe cửa cũng tiết lộ sự thật bọn họ vẫn đang trốn ở ngoài nghe lén.

“Cút!” Lệ Nhận hét lớn.

Ngoài cửa lập tức truyền đến bang bang, thanh âm kia rất có quy luật, giống như là thân thể bị té xuống cầu thang, huých huých lăn xuống lầu. Điem Điem không khỏi hoài nghi, hai người muốn nghe lén rồi lại không có can đảm kia, có khi nào thật sự dùng phương thức lăn xuống cầu thang để rồi đi hay không?

Nàng hi hi cười trộm, quay đầu lại, nghênh đón nàng vẫn là cặp mắt đen so với đao kiếm còn sắc bén hơn của Lệ Nhận.

“Nói.” Hần nói.

Điem Điem không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Nói gì?”

“Là ai phái người tới?”

“A?” Nàng trừng mắt nhìn, trả lời hết sức thẳng thắn. “Thiên sứ.”

Lại một tiếng rống dữ dội. “Đừng có giả bộ nữa!” Lệ Nhận nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay lại nắm một quyền, bàn đá trước mặt nứt vỡ. “Người đừng nghĩ có thể giả điên, giả ngốc nữa, những mảnh khóc kia cũng đều vô dụng, ta đã biết người là gián điệp.”

Bị kết tội oan uổng, làm cho nàng chột nháy dựng lên, kịch liệt liều chết lắc đầu. “Ta không phải là gián điệp gì đó mà!”

Lệ Nhận cười giận dữ. “Ta tận mắt nhìn thấy, người cùng hai nữ nhân ngoại quốc nói chuyện với nhau.” Cảnh tượng ở chỗ nước cạn lúc nãy, khiến hần phần hận đến độ muốn đào cặp mắt của mình ra.

“Người không ngờ rằng ta cũng đi tới Anh Vũ Châu, cho nên mới hẹn các nàng kia ở chỗ này gặp mặt, đúng không?”

“Không phải như thế.” Nàng cuống quýt phủ nhận, đến lúc này mới hiểu ra chuyện này thật đúng là hiểu lầm lớn. “Các nàng ấy là bằng hữu của ta, chúng ta bị...”

Đáng chết, nàng nên giải thích thế nào đây?

Mới vừa rồi lúc gặp mặt nhau, Tuyết Quý và Ti Ý đều mặc xiêm y đắt tiền, đường nét hoa văn và chất liệu đặc biệt, rõ ràng không giống với Thương Lăng quốc. Tam quốc đối địch đã lâu, nhân dân ba nước rất ít qua lại. Đừng nói chỉ nàng bây giờ thân phận đang là Vương hậu của Thương Lăng quốc, lại bị bắt gặp! Bết bát hơn chính là, bị Lệ Nhận bắt gặp... Ba người các nàng nói chuyện với nhau, dĩ nhiên sẽ khiến hần hiểu lầm.

“Ta hỏi người một lần nữa, là ai phái người tới?” Lệ Nhận khí thế bức người, thần sắc âm trầm cực điểm. “Là Thú Vương? Kiêu Vương? Hay ba người các người căn bản chính là thù hạ của Nữ vương Tham Lang quốc?”

Tim của hần, đang đau đớn. Loại đau đớn này giống như là có người cầm ngọn đao đốt nóng đỏ rực đâm vào ngực hần.

Hần cũng không rõ, tại sao khi phát hiện ra nàng cùng địch nhân thông đồng, nàng bụng dạ khó lòng, lại làm cho hần đau lòng như thế. Sự thống khổ này, hần trước kia chưa bao giờ trải qua, cũng như, hần trước kia cũng chưa bao giờ quan tâm một nữ nhân quá nhiều như thế.

Nàng xinh đẹp động lòng người, mới gần gũi mấy tháng, chẳng những được thần dân kính yêu, thậm chí còn khắc sâu vào nội tâm của hần. Nụ cười của nàng khiến cho hần lơ là phòng bị, còn nước mắt của nàng, lại càng hữu hiệu đến chết tiệt, khiến cho tim hần rung động thật sâu sắc.

Song, những nụ cười kia, những giọt nước mắt kia, tất cả đều là giả dối!

Sự thực đã phơi bày trước mắt, nữ nhân này lại còn muốn tiếp tục giải thích gì nữa.

“Lệ Nhận, hãy nghe ta nói, chàng thật sự đã hiểu lầm.” Điem Điem lo lắng tiến lên, muốn chạm vào tay hần, lại bị hần lãnh khốc hất ra.

“Lệ Nhận, hãy nghe ta nói, chàng thật sự đã hiểu lầm.” Điem Điem lo lắng tiến lên, muốn chạm vào tay hần, lại bị hần lãnh khốc hất ra.

“Ba người chúng ta, đều không thuộc về bất kỳ quốc gia nào. Chàng còn nhớ không? Ta từng nói qua với chàng, ta là từ một nơi rất xa tới.”

Hần cười nhạt. Điem Điem cắn cắn môi, ngay cả khi bị đẩy ra, vẫn không chịu từ bỏ.

“Đúng rồi, nguồn sáng kia!” Nàng vội vàng vừa nói, vừa kéo lấy ống tay áo của hần. “Chàng cũng nhìn thấy nguồn sáng kia đúng không? Đó chính là

thiên sứ, là người đưa chúng ta tới đây, muốn chúng ta thúc đẩy tam quốc hợp tác, cùng nhau chống lại Tham Lang quốc.”

“Nguồn sáng kia cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Hân hoàn toàn không tin, thái độ lạnh lùng. “Ngươi cho rằng ta sẽ còn tin tưởng những lời ngươi nói?”

“Ta nói đều là sự thật!”

Hân lắc đầu, trong lòng đau đớn. “Ta sẽ không bị gạt nữa.”

Trái tim Diễm Diễm như trầm vào vực sâu tuyệt vọng. Nàng nhìn ra được, Lệ Nhận đã không muốn nghe cho dù nàng giải thích thế nào, hân nhận định nàng là gián điệp, hơn nữa còn nhận định những lời nói, hành động của nàng trước kia, tất cả đều là đóng kịch lừa gạt hân.

Nàng không muốn như vậy!

Nàng có thể không cần nhiệm vụ, không cần tánh mạng. Nhưng mà, nàng không muốn bị hân hiểu lầm tâm ý của nàng, toàn bộ đều là sự thật, không có nửa điểm giả dối.

Trong nháy mắt, Diễm Diễm cũng không chịu nổi nữa, nàng đứng ở giữa gian phòng, ngửa đầu lên trần nhà hô to.

“Bước ra đây!”

Nàng tức giận vừa kêu, vừa vung quyền.

“Anh xuất hiện cho tôi!” Chuyện cho tới nước này, chỉ có thể để cho cái tên thiên sứ ngu ngốc kia trực tiếp nói chuyện với Lệ Nhận, sự việc may ra mới có cơ hội thay đổi.

Giọng nói lo lắng vang vọng trong phòng.

Lệ Nhận thủy chung vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

“Tôi không muốn hân hiểu lầm tôi!” Diễm Diễm nắm tay lại dùng sức quá lớn, khoe mắt đã nóng lên. “Anh mau xuất hiện đi, cho dù có lấy lại mạng của tôi cũng không sao, nhưng mà anh bây giờ phải lập tức xuất hiện cho tôi, chứng minh cho hân biết lời tôi nói tất cả đều là thật!”

“Đừng đóng kịch nữa.” Thanh âm lạnh lẽo từ phía sau truyền đến.

Nàng vẫn không chịu buông tha. “Có nghe hay không? Bước ra đây!”

“Đừng phí sức, đừng nghĩ có thể gọi viện binh.” Hân cười lạnh. “Bên ngoài lầu điểm này toàn bộ đều là người của Thương Lăng quốc, viện binh của ngươi không xông vào được đâu.”

Diễm Diễm hít sâu một hơi, hung hăng dậm chân, rốt cục không nhịn được mắng lên tiếng. “Chết tiệt, anh, cái đồ thiên sứ hành sự bất lực, đầu tiên là hại tôi nổ chết, sau lại hại tôi thiếu chút nữa chết đuối, anh không có đầu, cho nên cũng không có não sao? Anh có nhìn thấy không, nếu như anh chịu không xuất hiện, tôi liền sẽ...”

Đột nhiên, nguồn sáng kim quang hiện ra. Giữa nguồn sáng thoát ra tia chớp màu lam loang loáng, đánh thẳng vào bên chân Diễm Diễm.

Tia chớp tới cực nhanh, nhưng Lệ Nhận động tác còn nhanh hơn, chớp mắt đã kéo nàng ra. Tia chớp đánh xuống mặt đất, khiến cho sàn nhà chắc chắn bị đốt thành một vệt nám đen lớn.

Cho dù bị hận ý che mắt, nhưng mà ở trong thời khắc nguy cấp nhất, Lệ Nhận vẫn xuất thủ không chút nghĩ ngợi, kéo nàng ra phía sau, dùng thân thể to lớn, thay nàng ngăn trở bất kỳ nguy hiểm nào.

“Trong số ba người, chỉ có cô là không có lễ phép nhất.” Bên trong nguồn sáng truyền đến tiếng oán trách bất mãn.

Cái đầu nhỏ của Diễm Diễm từ sau lưng Lệ Nhận lộ ra. “Ai bảo anh chậm quá, hô nửa ngày cũng không xuất hiện.” Nàng đáp trả, cho dù trên sàn nhà vẫn còn vệt khói nóng bốc lên, nàng vẫn là không hề khách khí. “Đây là nghĩa vụ của anh!”

“Nghĩa vụ?” Thanh âm bên trong nguồn sáng tỏ vẻ rất nghi hoặc. “Là sao?”

“Bởi vì anh đem Tuyết Quý và Tỉ Y trở về, lại bỏ tôi ở lại, còn bị hân nhìn thấy chúng tôi gặp nhau, hại hân hiểu lầm tôi.” Nàng nói một cách thản nhiên.

Bỗng một lưỡi đao sắc bén, phá vỡ không khí, bổ về phía nguồn sáng. Lại một tia chớp lóe lên. Lần này, tia chớp đánh thanh đao trong tay Lệ Nhận bay ra ngoài cửa sổ.

“Hắc.” Nguồn sáng cười cợt nói. “Người này, so với nữ nhân kia lại càng không lễ phép.”

“Ngươi rốt cuộc là cái quý gì?” Lệ Nhận nhìn chằm chằm nguồn sáng, sức mạnh cường đại mới vừa nãy đánh vào đao, đến giờ vẫn chấn động khiến hai tay hân vẫn còn tê dại.

“Ta không phải là quỷ.” Giọng nói bên trong nguồn sáng bất mãn kháng nghị. “Ta thích loài người gọi ta là thiên sứ, hoặc là thần thánh.”

Lệ Nhận neho mắt lại, hoài nghi còn lớn hơn khiếp sợ. “Cho nên, nhưng lời nàng nói cũng là lời nói thật?”

“Không sai.”

“Là người phái nàng tới?”

“Trên thực tế, ta chỉ “đưa” nàng tới, cũng kể với nàng một ít chuyện. Còn nàng ở chỗ này làm những gì, đều là suy nghĩ của nàng, ta không có liên quan.”

Lệ Nhận trầm mặc hồi lâu, thần sắc nghiêm nghị, không có nửa điểm muốn hòa hoãn.

“Tại sao ta phải tin tưởng người? Có lẽ thần thánh là do quốc gia khác dùng ảo thuật biến hóa ra, muốn tiếp tục lừa gạt ta.”

“Lá gan rất lớn!” Thanh âm bên trong nguồn sáng ngữ điệu vẫn rất thanh thoi. “Vậy chi bằng, ta đánh ra một tia chớp nữa trước ngực người, để người tự mình cảm nhận xem, đây đến cùng có phải ảo thuật hay không.” Giữa nguồn sáng, lại có ánh sáng màu lam nhạt lóe lên.

Điềm Điềm núp ở phía sau, vội vàng chạy ra, giống như là sư tử mẹ bảo vệ sư tử con, vội vàng ngăn chặn ở phía trước.

“Không cho anh thương tổn hần.” Nàng cảnh cáo.

“Chỉ là một đòn thôi.” Nguồn sáng đung đưa, vẻ vô cùng mong đợi. “Hần rất cường tráng, sẽ không chết, nhiều nhất chỉ là khiến cho hần nằm mấy tháng không thể cử động.”

“Không được!” Nàng kiên quyết lắc đầu.

Kim quang thờ dài một hơi. “Tôi thấy hần vừa mới mắng cô, cô cũng bị mắng sắp khóc đến nơi, cô lại còn khăng khăng một mực che chở hần như vậy?”

Điềm Điềm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên. “Ai cần anh lo!”

“Tốt, không cần thì thôi, tôi đi đây.” Nguồn sáng nhạt dần từ từ biến mất.

Nàng vội vàng kêu la. “Uy uy uy, anh vẫn không thể đi được!”

Nguồn sáng khôi phục độ sáng, bay vòng quanh Điềm Điềm và Lệ Nhận, lộ ra vẻ rất không kiên nhẫn.

“Cô còn muốn thế nào?”

“Anh phải làm chút ít chuyện, để cho hần tin tưởng, anh thật sự là thiên sứ.”

“Phiền toái như vậy.” Nguồn sáng lăm bằm oán trách. “Cô muốn tôi làm những thứ gì?” Aiz, nữ nhân này thật đáng ghét mà!

“Đem tôi và hần cùng nhau trở về cung điện Thương Lăng quốc.” Nàng ôm lấy Lệ Nhận, nói lên yêu cầu. “Nhanh một chút, bây giờ làm liền đi.”

“Biết rồi biết rồi.” Nguồn sáng bay vòng vòng quanh hai người. Càng lúc chuyển động càng nhanh, ánh sáng giống như bị sợi tơ vàng bị kéo ra, quay chung quanh bên cạnh hai người, sau đó, một tia sáng chột lóe lên. Tia sáng chiếu xa vạn trượng, chói mắt nhưng ấm áp, một chút cũng không hề nóng. Ánh sáng màu vàng như vô số sợi tơ trời hai người ở bên trong.

Nguồn sáng, Điềm Điềm và Lệ Nhận, trong nháy mắt biến mất không còn thấy gì nữa.

Rầm! Bọn họ cùng lúc ngã vào trong nước. Nước có chút lạnh, nhưng mà cũng không sâu, Điềm Điềm gầy dựa trong chốc lát, rất nhanh ngồi dậy.

Nàng ngẩng đầu nhìn chung quanh, phát hiện ra nàng cùng Lệ Nhận đã trở lại bên trong cung điện, hai người đang ngâm nước ở trong ao ngự hoa viên, ngâm đến mức toàn thân ướt đẫm.

Đáng giận! Cái tên thiên sứ nhỏ mọn kia nhất định là cố ý!

Nàng nhỏ giọng trộm mắng, quay đầu nhìn về Lệ Nhận bên cạnh, lại phát hiện ra hần đang nhìn bốn phía, vẻ mặt mờ mịt, giống như là mới vừa từ trong giấc mơ bị gọi dậy một cách thô lỗ.

“Lệ Nhận?” Không có phản ứng.

“Lệ Nhận!” Vẫn là không có phản ứng.

Điềm Điềm có chút luống cuống, vội vàng bò đến trước ngực hần, đưa tay vỗ nhẹ lên gương mặt tuấn tú.

“Chàng không sao chứ?” Nàng lo lắng hỏi. “Chàng đụng vào đâu sao? Đụng vào chỗ nào rồi? Có đau hay không? Mau cho ta xem.”

Lệ Nhận mở trừng hai mắt, thật vất vả mới hồi phục tinh thần lại.

Đây là cung điện hắc tử nhỏ đã lớn lên, nơi này từng cọng cây ngọn cỏ hắc đều vạn phần quen thuộc. Tuyệt đối không thể nào nhận sai. Ngay cả cái ao nước này, hắc cũng ghi nhớ rất kỹ, khi hắc còn vị thành niên, từng ở bên bờ ao luyện kiếm, để lại trên bức tường bên hông ao nước những vết kiếm thật sâu.

Hắc đưa tay ra lục lọi, quả nhiên sờ thấy vết kiếm bên cạnh ao.

Cho nên, đây đều không phải là ảo giác.

“Đây là thật sao? Chúng ta thật sự đã trở lại?” Hắc nhìn tiểu nữ nhân trước ngực, cả người vẫn còn bị vây trong trạng thái khiếp sợ quá độ. Hắc vẫn luôn không tin những chuyện thần tiên ma quỷ, nhưng mà tất cả trước mắt lại khiến hắc không thể không tin.

Từ Anh Vũ Châu trở lại cung điện, đi thuyền hay là cỡi ngựa, cho dù tốc độ có nhanh đến mấy, cũng phải tiêu tốn cả một ngày. Vậy mà, nguồn sáng kia chỉ trong giây lát đã đưa bọn họ trở lại đây.

Điềm Điềm ướt đầm, dùng sức gật đầu, khuôn mặt chờ đợi.

“Chàng nguyện ý tin tưởng ta?” Bàn tay nhỏ bé của nàng, níu chặt lấy lớp áo trước ngực hắc, thần sắc khó nén được sự căng thẳng. Trong lòng nàng, vẫn đang nhớ đến sự lên án lúc này của Lệ Nhận.

Hắc không nói gì nhìn nàng, một hồi lâu sau, mới chậm rãi gật đầu.

Cảm xúc thư giãn xông lên đầu, hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt cứ như vậy lăn ra ngoài. “Ta thật sự không phải là gián điệp.” Đáng ghét, nàng trước kia đâu có hay khóc như vậy!

Lệ Nhận vươn tay, ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn lên cái trán ẩm ướt ngượng ngùng của nàng.

“Thật xin lỗi.” Hắc nói nhỏ.

“Chàng hù dọa ta.”

“Thật xin lỗi.” Hắc vẫn nói, thành tâm thành ý.

Nàng rúc vào trong lòng ngực hắc, run rẩy hít thở, bởi vì suýt chút nữa mất đi, cho nên lại càng quý trọng vạn lần. “Ta cũng không đúng, trải qua mấy ngày nay, cũng đã quên nói chuyện chính sự với chàng.”

Đầu ngón tay non nớt của nàng, vẽ vẽ vài vòng tròn ở trước ngực hắc. “Thật xin lỗi, ta yêu chàng, yêu đến mức cái gì cũng quên mất, quên mất phải giải thích rõ, cũng quên mất phải cố gắng thuyết phục chàng...”

Bàn tay to độ lượng, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của nàng lên.

Lệ Nhận dùng một vẻ mặt chuyên chú quá độ, khăn giọng mở miệng.

“Nói lại lần nữa xem.” Ngữ khí của hắc gần như là khẩn cầu.

Nàng có chút mờ mịt. “Nói cái gì?”

“Câu nói kia.”

“Ô, ta cũng không đúng, cũng đã quên mất!”

“Không phải là câu này.” Trong ánh mắt chuyên chú của hắc có một loại khát vọng sâu sắc.

Nàng ngẩn người nghĩ một lát, mới phát hiện ra mình mới vừa rồi vô tình tiết lộ bí mật sâu nhất trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bỗng dưng đỏ bừng, chôn ở trước ngực hắc, không dám cùng hắc bốn mắt nhìn nhau.

“Điềm Điềm.” Hơi thở nóng rực, giọng nói ở bên tai nàng vang lên. “Nói cho ta biết.” Hắc khẩn cầu.

Nàng không cách nào cự tuyệt hắc, chỉ có thể nhỏ giọng lặp lại một lần.

“Ta yêu chàng.”

Lệ Nhận hít sâu một hơi, ôm nàng càng chặt hơn, đặt khuôn mặt nàng trước ngực nhích tới vị trí gần trái tim hắc nhất. Câu nói tuyệt đẹp kia như một cơn mưa ngọt, làm mát trái tim thủy chung luôn khô khốc hoang vu của hắc.

Đời này kiếp này, hắc sẽ không bao giờ buông nàng ra nữa!

Hắn cúi đầu, tựa vào vành tai nàng, cũng đem bí mật trong lòng nói cho nàng biết.

“Ta cũng yêu nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bên trái cung điện, phía cuối hành lang được giăng kết đủ loại hoa kiêu diễm, là một cánh cửa đá dày cộm nặng nề. Hai bên cửa có hai con cự thú làm bằng đồng xanh ngời chồm hổm, từ trong miệng cự thú phun ra dòng nước trong suốt, róc rách rơi xuống rãnh nước nông trên mặt đất, rãnh nước chảy dọc theo hành lang, chảy vào bên trong cung điện, khiến cho không khí nóng bức của mùa hè có thêm vài phần mát mẻ.

Phía sau cửa đá, chính là dục cung* chuyên dụng của Vương và Vương hậu.

(*mọi người đừng có nghĩ bậy nha, dục cung nghĩa là phòng tắm, hắc hắc)

Cả tòa dục cung toàn bộ dùng đá thạch trắng tạc thành, sau khi mở ra cửa đá, có thể nhìn thấy một hồ tắm lớn, kích thước so với một hồ bơi tư nhân trong các khu nhà hiện đại cao cấp không khác biệt cho lắm, nhưng so về trình độ xa hoa, thì vẫn là khác biệt một trời một vực.

Xung quanh hồ tắm, có điêu khắc ba tượng thần thú*, nước tắm sạch sẽ trong mát từ trong miệng thần thú chảy ra. Sáu đường ống nước chảy là từ dòng suối nước nóng ở ngọn núi kế bên dẫn tới, nước lạnh và nước nóng có thể tùy ý điều chỉnh đến nhiệt độ thoải mái nhất. Điềm Điềm từ lần đầu tiên nhìn thấy cái hồ tắm này, đã lập tức yêu thích cực kỳ. Ngoại trừ việc ở đây nghịch nước, tận tình hưởng thụ, nàng cũng đã nghĩ tới một điểm hữu dụng khác của hồ tắm này.

(*ba đại thần thú gồm có: Kỳ lân, Sư Tử và Tỳ Hưu)

Một ngày, Lệ Nhận hồi cung, bước trở về tắm cung, các cung nữ đã sớm chờ ở đó, cung kính hành lễ rồi nhẹ giọng bẩm báo.

“Đại vương, Vương hậu đang ở dục cung chờ ngài, chuẩn bị đích thân tắm cho Đại vương.” Nhắc tới hành động lớn mật này của Vương hậu, các cung nữ vẫn là đỏ mặt.

Lệ Nhận bởi vì khi hồi cung không thể đến gặp Điềm Điềm trước nên có chút không vui, vừa nghe nói tới tiểu thư xinh đẹp chuẩn bị đích thân tắm cho mình, giận dữ lập tức biến mất, trong lòng tràn đầy mong đợi, vội vã đi về hướng dục cung. (ô... BT quá...)

Hắn nóng lòng muốn cảm thụ tư vị mỹ miều khi bàn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng, vừa ôn nhu vừa nghịch ngợm xoa lên từng tấc từng tấc trên thân thể hắn.

Bên ngoài cửa đá khổng lồ. Mấy cung nữ theo lễ quỳ xuống nghênh đón, rón rén thay áo bào cho Lệ Nhận, sau đó mới mở cửa đá, cho đến khi hắn bước vào trong dục cung, liền cười mị mị đóng kín cửa đá rồi đi.

Bên trong dục cung, hơi nước dày đặc, những cánh hoa được xếp chồng thành ngọn núi nhỏ được đặt trên những cái khay xung quanh hồ tắm, xuyên qua hơi nước nóng ẩm, lại càng thơm đến mê người.

Còn Điềm Điềm trên người vẫn vẹn chỉ khoác một lớp áo tơ lụa, an vị ở bên bờ hồ tắm, dùng mũi chân trần trắng nõn, nhẹ đá nước ấm trong bồn tắm chơi đùa, vô số bọt nước trong suốt văng lên. Nhìn thấy Lệ Nhận đi vào, nàng ngẩng đầu lên, bày ra một nụ cười mà không người phàm nào có thể cưỡng lại được, còn phát phát tay với hắn.

“Chàng tới thật đúng lúc, nước ấm vừa được điều chỉnh lại rất thích hợp nha!” Nàng đã sớm cởi xiêm y, thân thể mềm mại mỹ lệ, chỉ dùng một mảnh tơ lụa che lại, lộ ra cái cổ và hai vai tròn trịa, lại còn có tay chân thon dài.

Mảnh tơ lụa kia mặc dù che đầy da thịt trắng nõn cùng với đôi chân quyến rũ đang đỏ hồng lên của nàng, nhưng mà từ một bên nhìn tới, đường viền đầy đà mơn hờ có thể nhìn thấy được, ăn mặc như vậy so với trần truồng còn mê người hơn.

Trong mắt Lệ Nhận đã sắp phun ra lửa.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất, cởi xiêm y xuống, sải bước đi tới bên cạnh hồ tắm.

Hết lần này tới lần khác, khi hắn tự tay muốn bắt lấy Điềm Điềm, nàng nghịch ngợm liếc hắn một cái, kiêu mỹ cười cười, cố ý tránh né bàn tay to của hắn, nhảy vào trong bồn tắm.

Phác thông!

Nàng giống như một con cá linh hoạt, lặn xuống hồ nước, thân thể xinh xắn linh trốn, chỉ trong nháy mắt, lại ló đầu ra ở một chỗ khác trong hồ tắm, một lượng bọt nước chảy theo tóc của nàng, xuống khuôn mặt tươi cười, đến má phấn, rồi tích tấp rơi xuống.

Con mồi xinh đẹp sắp đến “miệng”, ngay lúc sắp chạm đến lại trượt đi ngay trước mắt, khiến cho Lệ Nhận thật mất hứng.

“Tới đây.” Hần hạ lệnh.

“Không.” Nàng cười ngọt ngào, rung đùi đắc ý. “Chàng tới đây bắt ta đi!”

Sự khiêu khích quá ngọt ngào mỹ lệ, cũng quá mức mê người này, làm cho Lệ Nhận không chút nghĩ ngợi, trần truồng nhảy xuống nước, chuẩn bị bước đi đến một góc hồ tắm, bắt nàng ôm vào trong lòng ngực rồi hảo hảo “trừng phạt”, nhưng vừa mới bước xuống nước, chân mày hần lập tức nhíu lại.

“Nước tại sao lại đầy như vậy?” Hần nắm chặt cái đầu tượng thú được chạm khắc tinh xảo, giống như là có cừu oán với nước trong hồ tắm, nhìn chăm chăm xuống mặt nước gợn lăn tăn.

Đáng chết, nước ở đây quá đầy, đã sắp ngập đến cằm hần!

“Là ta dặn dò như vậy.” Thanh âm của Diễm Diễm, từ một chỗ khác trong hồ tắm truyền đến.

“Nhanh gọi người rút bớt nước ra!” Trong ngữ khí của hần có một loại lo âu mà thường ngày hiếm thấy. Bình thường lúc hần tắm rửa, mực nước chỉ tới hông của hần mà thôi.

Nơi này mặc dù là dự cung chuyên dành cho hần, nhưng hần bình thường bận rộn chuyện quốc sự, cộng thêm bóng ma trong lòng từ lúc nhỏ, cho nên hần ngay cả tắm rửa cũng luôn vội vàng, cho tới bây giờ cũng chưa từng bỏ thời gian ở đây hưởng thụ, càng không có khả năng đổ đầy nước vào trong hồ tắm.

Cho tới hôm nay, Lệ Nhận mới phát hiện ra, cái hồ tắm này so với trong tưởng tượng của hần rộng hơn, cũng sâu hơn...

Diễm Diễm một lần nữa lặn vào trong nước, linh hoạt di động, ló đầu ra bên cạnh hần. Nàng vươn ra cánh tay nhỏ bé, vịn vào cánh tay hần, cảm giác được hần toàn thân cứng ngắc.

“Tin tưởng ta, ta làm như vậy, là có mục đích.”

Nàng vừa quấy chân vừa nói, mặc dù mũi chân đạp không tới đáy, nhưng vẫn thông dong tự tại.

Lệ Nhận nhìn nàng chăm chăm.

Hần yêu nàng. Nhưng mà, giờ khắc này, hần không cách nào xác định mình có thể tin tưởng nàng hay không.

Diễm Diễm chau môi cười một tiếng, tiến lên phía trước nhẹ vỗ về khuôn mặt anh tuấn của hần.

“Ta cảm thấy, về chuyện chàng không biết bơi, ta không thể làm ngơ, nên mới dạy mọi người hô hấp nhân tạo!”

“Nàng vẫn còn đang dạy?!” Hần hét lên, khó có thể tin được.

Nàng vội vàng trấn an.

“Yên tâm, chỉ là dạy, không có làm mẫu.” Nàng cẩn thận nói. “Ta hạ lệnh cho người ta chế tạo ra một con rỗi, sau đó chỉ giáo những người trong cung, cũng chỉ giáo dân chúng một chút, để cho bọn họ tự đi dạy những người khác.”

Lệ Nhận khoé mắt nheo lại, mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng lên tiếng. “Khó trách, có người hồi báo, dân chúng ở bên cạnh, dùng phương thức chưa từng thấy, cứu về không ít người bị ngâm nước.”

Quần thần còn nói, theo lời truyền miệng của dân chúng, phương pháp kia là từ trong cung truyền ra. Thương Lãng quốc tuy là dựa vào sông ngòi mà thu lợi nhuận, nhưng mà có lợi thì cũng có hại, hàng năm những vụ chết đuối cũng nhiều đến kinh người, có thể có được phương pháp cứu hộ, thật sự là đại lễ mà trời cho.

Biết bản thân đã cố gắng trợ giúp nhân dân, Diễm Diễm cao hứng đến mức muốn nhảy dựng lên, nàng đến gần gương mặt tuấn tú của Lệ Nhận, yêu kiều kê công.

“Cho nên, ta là đã làm chuyện tốt, có đúng hay không?” Nàng nháy nháy hai mắt.

Không cách nào phủ nhận, đây thật sự là một cái công lớn. Lệ Nhận chỉ có thể gật đầu.

Nàng lại càng tới gần hơn. “Như vậy, chàng giúp ta một việc, sẽ làm cho chuyện tốt của ta trở nên viên mãn hơn.”

Hắn cảnh giác. “Nàng muốn làm cái gì?” Trong đầu tiểu nữ nhân này, luôn luôn có những chủ ý kỳ quái.

“Dạy chàng bơi lội đó nha!” Nàng nói.

Nói trở lại, nàng dạy những người kia phương pháp cứu người bị ngâm nước, cũng chỉ là vì muốn đề phòng Lệ Nhận sẽ bị ngâm nước lần nữa. Nhưng mà nàng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy chuyện này không chỉ cần trị phần ngọn, mà phải trị tận gốc.

Lệ Nhận mặt liền biến sắc, hung hăng quay lại nói một câu.

“Ta không muốn học!”

“Thôi mà, học đi!” Nàng dụ dỗ.

“Không.”

“Ta sẽ rất ôn nhu.”

“Không.”

“Sẽ không làm chàng sợ.”

“Không.”

“Ta bảo đảm, chàng nhất định sẽ học được.”

“Không.”

Bị cự tuyệt mấy lần, Diễm Diễm cũng dần dần không còn tính nhẫn nại, nàng tức giận chu môi, thật muốn lôi cái sự ngoan cố trong đầu hắn ném ra ngoài.

“Như vậy, nếu lần sau chàng lại bị ngâm nước thì sao? Chàng định để cho ta mỗi ngày lo lắng đề phòng mà sống, chờ đợi tới lúc làm quả phụ sao?” Nàng chất vấn.

“Ta sẽ không ngâm nước!” Hắn cao ngạo giương cằm, nói như chém đinh chặt sắt.

“Chàng lần trước đã bị ngâm nước!” Nàng chỉ ra.

“Sẽ không có lần sau.” Hắn kiên trì.

“Có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm! Tóm lại, chàng nếu như không biết bơi lội, nhưng cứ luôn đi tới đi lui Anh Vũ Châu, một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Ta không muốn tranh luận với nàng cái vấn đề này!” Lệ Nhận cự tuyệt nói tiếp, cũng cự tuyệt học tập, hai tay hắn chống đỡ thành hồ tắm, nâng thân thể to lớn hơn phân nửa cách khỏi mặt nước, màu da ngăm đen cùng với Diễm Diễm một bên tạo thành sự đối lập mãnh liệt.

“Lệ Nhận!” Nàng tức giận la lên. “Chàng cứ coi như là đang tắm.”

Hắn nghiêng đầu lại, dừ tọng nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Chuyện này với chuyện tắm căn bản là...” Lời nói biến mất trong hơi nước dày đặc.

Lệ Nhận trượt tay!

Trong nháy mắt, thân hình cao lớn của hắn, bồm một tiếng, ngã vào trong hồ tắm.

Nước bao vây lấy hắn, nước vô hình, nhưng cũng vô biên, giống như là một cái khóa ẩn hình, khiến cho thân thể của hắn trở nên nặng như chì, hắn giãy dụa, ho khan, tim đập nặng nề trong lồng ngực, không khí tiêu hao hầu như không còn, nước rót vào trong miệng hắn, trong phổi hắn, tất cả đều là nước.

Sợ hãi làm cho hắn cả người cứng ngắc, lại càng bối rối mất đi sự tự chủ.

Hắn bị nhốt, không cách nào thoát ra khỏi cái chum nước đúc bằng sắt kia, bất luận hắn đá đập như thế nào, đều không thể thoát ra, tay của nữ nhân kia ngăn chặn cái nắp bằng sắt, dìm hắn vào trong nước, mặc kệ hắn giãy dụa, mặc kệ hắn cầu cứu...

Bỗng dung, một đôi tay nhỏ bé, từ sau lưng giữ lấy cổ hắn, kiên định kéo hắn lên mặt nước. Ánh sáng lại chạm vào mặt.

“Hô hnm! Khụ khụ khụ khụ...” Lệ Nhận ho ra nước, từng ngụm lớn thở hỗn hển.

Diễm Diễm vòng tay ôm hắn, lưng chống đỡ dựa vào tường hồ tắm, vừa quấy quấy hai chân, khiến cho hai người đều lơ lửng trên mặt nước.

Lần này, nàng đã nhìn thấy vẻ mặt của Lê Nhận. Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, nàng tuyệt đối không tin, hắn luôn xem tôn nghiêm quan trọng hơn tất cả mọi thứ lại có thể thoát ra cái loại vẻ mặt sợ hãi cực độ này. Máu thân hắn đối với vết thương trong lòng hắn, xem ra còn sâu sắc hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

Lúc trước, nàng đối với sự ngoan cố của hắn còn có chút tức giận, nhưng mà bây giờ, nàng trong lòng chỉ tràn đầy ý muốn phải trợ giúp hắn, vượt qua bóng ma năm đó lưu lại trong lòng hắn.

Lúc trước, nàng đối với sự ngoan cố của hắn còn có chút tức giận, nhưng mà bây giờ, nàng trong lòng chỉ tràn đầy ý muốn phải trợ giúp hắn, vượt qua bóng ma năm đó lưu lại trong lòng hắn.

“Đừng sợ! Ta giữ được chàng rồi.” Nàng ngữ khí kiên định nói cho hắn biết, cố gắng trấn an hắn, cũng làm cho hắn bình tĩnh lại.

Hắn nắm chặt lấy tay nàng, dùng lực mạnh đến mức làm cho nàng cảm thấy đau. Nàng cố gắng cố nén xuống, không dám hô lên thành tiếng.

“Không cần lo lắng, ta ở chỗ này, tuyệt đối sẽ không buông tay chàng.” Nàng lại dỗ dành, liều chết khích lệ. “Lần trước trong dòng sông lớn, ta cũng cứu được chàng lên bờ rồi còn gì? Đây chỉ là một hồ tắm nho nhỏ, không làm khó được ta, cũng không thắng được chàng.” Thân thể cứng ngắc, bởi vì nàng trấn an, mà từ từ không còn căng thẳng nữa.

“Chàng thử nhìn một chút đi, đây bất quá chỉ là hồ tắm, rất cạn, chàng lúc nào cũng có thể chạm đáy được.” Nàng nhắc nhở, lúc ban đầu nàng cho nước vào, cũng có chú ý đến mực nước không quá cao.

Gương mặt tuấn tú của Lê Nhận vẫn trắng bệch như cũ, hắn nắm lấy tay nàng, thử duỗi chân ra, xác định nàng nói không dối, chân của hắn đáy thật sự có thể chạm đến lớp gạch đá cứng cáp dưới đáy hồ.

“Chàng nhìn đi!” Giọng nói ôn nhu, bí mật mang theo sự cổ vũ tràn đầy.

Cho đến khi chân chính cảm thấy hai chân đều chạm được đáy, chạm được lên lớp gạch đá, một lúc lâu sau, hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Diêm Diêm, bàn tay to đang nắm chặt lấy nàng, đốt ngón tay cũng không còn trắng bệch ra vì dùng sức nữa.

“Không phải sợ, ta ở đây.” Nàng ôn nhu bảo đảm.

Ngay cả sắc mặt còn chưa khôi phục, nhưng Lê Nhận lập tức phản bác.

“Ai nói ta sợ?!” Hắn không chịu thừa nhận, vẫn còn muốn mạnh miệng. “Ta là vua của Thương Lăng, làm sao có thể sợ?”

Diêm Diêm đảo đảo cặp mắt thờ dài. Aiz, nam nhân!

“Được rồi, không ai nói chàng sợ.”

“Nàng vừa nói!” Hắn lên án.

“Nhưng ta lại cứu chàng nha, có qua có lại, chàng khoan hồng độ lượng, không nên so đo với tiểu nữ tử.” Hắn lại bị ngâm nước lần nữa, coi như là cũng là lỗi của nàng, nàng đành phải nhẫn nại, xuất ra tuyệt chiêu làm nũng, nói ngon nói ngọt với hắn.

Lê Nhận ngó chừng nàng, híp mắt suy nghĩ hồi lâu, thấy vẻ vô tội của nàng khiến cho không người nào có thể tiếp tục trách cứ được nữa, đành phải miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

“Ta không sợ!” Hắn lại tiếp tục mạnh miệng.

Diêm Diêm cố nén cười, rất chân thành gật đầu. “Uh, ta biết rồi.” Nàng đã xà tỳ côn thượng*, cười lấy lòng. “Nếu đã không sợ, vậy chúng ta lại bắt đầu đi!”

(*đã xà tỳ côn thượng: lựa gây mà đánh rần, ý nghĩa tương đương với “tùy cơ ứng biến”)

“Bắt đầu cái gì?”

“Học bơi lội đó!” Nàng thân nhiên nói.

Lê Nhận sắc mặt hơi biến đổi, nhưng là ngại lời vừa mới nói ra khỏi miệng vừa này, thật sự không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể căng gương mặt tuấn tú, trầm mặc nhìn về phía trước, vẻ mặt so với phạm nhân sắp bị đưa đến pháp trường, sắp bị đao phủ chém đầu, gần như là giống nhau như đúc.

Nàng cắn môi, cố nén không dám cười, chủ động kể ra chương trình học hôm nay, khiến hắn thoải mái mở lòng.

“Hôm nay chỉ dạy có một thứ thôi.”

Hắn nhướn chân mày, nhưng cũng không mở miệng đặt câu hỏi.

Nàng tuyên bố. “Chỉ là vùi mặt vào trong nước, nín thở đếm tới năm.”

“Chỉ như vậy?”

“Đúng, chỉ như vậy.” Nàng gật đầu. Chương trình học ban đầu đều rất đơn giản, chính là vì nàng muốn tiến hành theo chất lượng, đầu tiên phải từ từ tiêu trừ sự sợ hãi của hần đối với nước.

“Nhìn kỹ nha, rất đơn giản.” Nàng trèo lên trên thành hồ tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong nước, một lát sau ngẩng đầu lên.

Lệ Nhận nhìn nàng, sắc mặt dần dần không còn trắng bệch nữa.

“Chuyện này rất đơn giản.” Ngữ khí của hần, thậm chí còn có chút xem thường.

“Bơi lội vốn là rất đơn giản mà!” Diễm Diễm cười, tiến tới bên cạnh hần, ra sức khích lệ. “Tới nha, cùng nhau làm.” Nàng lần nữa làm mẫu lại.

Lần nữa ngẩng đầu, Lệ Nhận mặc dù nhú mảy, nhưng cũng không còn uong ngạnh cự tuyệt nữa. Ánh mắt của hần đã khôi phục bình tĩnh, cũng không nắm chặt lấy tay nàng, mà đôi lại bám lấy thành hồ tắm, xem ra sự sợ hãi lúc trước đã giảm đi không ít. Dù sao, cái hồ tắm này tuy lớn, nhưng vẫn là một nơi hần quen thuộc, so với những dòng sông lớn hay những hồ nước bên ngoài, hần ở chỗ này hần là dễ dàng vượt qua sự sợ hãi hơn. Đây cũng là nguyên nhân nàng chọn ở chỗ này dạy hần bơi lội.

Rốt cục, Lệ Nhận dưới sự thúc giục của nàng, từ từ đem gương mặt tuấn tú vùi vào trong nước. Lần đầu tiên, hần giống như là bị phỏng, rất nhanh lập tức ngẩng đầu, nhưng mà nàng vừa khích lệ vừa làm chung, thử lại lần thứ hai, lần thứ ba...

“Chỉ cần đếm tới năm là tốt rồi.” Nàng nhắc nhở, mỗi lần đều làm chung với hần, cùng nhau vùi mặt xuống nước nín thở.

Động tác này đơn giản, rất nhanh làm cho Lệ Nhận cảm thấy phiền chán. Hần vốn là chiến sĩ, ý chí so với người bình thường cũng kiên cường hơn.

Chân chính đối mặt với nỗi sợ hãi, nghị lực và khả năng thích ứng của hần đều nhanh đến kinh người. Hần đã sớm khắc phục được chứng ngại thứ nhất so với dự liệu của nàng.

Chẳng qua là, khi nàng còn tiếp tục muốn dạy Lệ Nhận học bơi, lại phát hiện ra ánh mắt của hần thủy chung vẫn nhìn chằm chằm lồng ngực của nàng không rời đi. Ánh mắt như thế này, nàng cực kỳ quen thuộc.

Diễm Diễm cúi đầu xuống, lúc này mới nhận ra, bởi vì động tác này giờ, lớp tơ lụa quấn chặt trên người đã sớm lệch sang một bên, bày ra bộ ngực đầy đặn trắng nõn phần điểm.

Mặt nàng đỏ lên, vội vã kéo lớp tơ lụa, vừa thẹn vừa khiển trách hần một câu. “Chàng chuyên tâm một chút đi!”

Lệ Nhận được voi đòi tiên, không những không chịu chuyên tâm học tập, còn vươn bàn tay, kéo thân thể mềm mại ấm áp của nàng vào trong lồng ngực, cảm thụ da thịt nàng ở trong nước xúc cảm lại càng trơn mềm.

“Ta học đủ rồi.”

Hần cúi đầu xuống, từng tắc từng tắc găm nhẹ bả vai của nàng. Khoái cảm quen thuộc làm cho nàng nhẹ run rẩy. Thân thể của nàng đã sớm thích ứng sự hấp dẫn và đụng chạm của hần, nên khi lần môi mòng vừa dán lên người nàng, thân thể của nàng đã bắt đầu hưởng ứng.

“Không được!” Nàng thở gấp kháng nghị, vì bàn tay hần thò vào trong nước nghịch ngợm mà ưm lên tiếng. “Lệ Nhận... Uhm a... Hmm a, ta phải dạy chàng... A, nơi đó không được...” Nàng run rẩy lại càng kịch liệt hơn.

Hơi thở nóng rực, thổi ở bên tai Diễm Diễm, Lệ Nhận bá đạo tuyên bố.

“Lần sau lại học tiếp.” Hần đã không cách nào nhịn được nữa.

Lần sau?

Hai chữ này tiến vào lý trí còn sót lại của nàng. Nàng mở to cặp mắt đã mơ màng. Khi hần xoay nàng sang chỗ khác, nửa người gục ở bên thành hồ tắm, nàng còn miễn cưỡng quay đầu lại.

“Vậy... Xem như là hứa rồi nha, lần sau phải để ta dạy cho chàng...” Nàng cả người đều là bọt nước, càng lộ ra vẻ trong suốt phần nhũ, cùng với tám lưmg cong mạn diệu, lại càng dụ người ta “phạm tội”.

Lệ Nhận lập tức đáp ứng. “Được.”

Bàn tay to của hần đưa đến trước người của nàng, vuốt khẽ lên đôi chân đang hồng lên vì nước ấm. Run rẩy ngâm nga, vang vọng trong đục cung. Hần đục vọng đã cứng lên, ôn nhu tách ra cánh hoa của nàng, chậm rãi đẩy vào, mỗi phân mỗi tắc xâm nhập, đều khiến nàng yêu kiều rên rỉ lên tiếng, bất lực run rẩy.

Muốn khích lệ học tập, “phần thưởng” là vô cùng quan trọng. Đối với cái loại phần thưởng mỹ lệ này, Lệ Nhận phi thường hài lòng, trên thực tế, hần yêu chết đi được!

Hắn bắt đầu cảm thấy, thì ra là chuyện ở trong dục cung học bơi lội cũng thật thú vị.

* * *

Khí hậu, dần dần chuyển lạnh. Do địa hình, ở nơi biên giới tam quốc trung thổ, nhất là vùng phụ cận thủ đô, cái nóng bức của mùa hè thường thường sau khi bắt đầu vào mùa đông, mới có thể từ từ tản nhiệt bớt. Mọi người cất hết xiêm y mỏng nhẹ, rồi rít đổi thành xiêm y tương đối dày và ấm áp.

Ngay cả các cung nữ, cũng vì Điem Điem mà chuẩn bị rất nhiều chất liệu da dê da cừu, vừa nhẹ vừa ấm, may thành trang phục như khi đi săn, cũng dễ dàng cho nàng hành động, nàng mặc cảm thấy rất ấm áp, quả thực yêu thích không muốn cởi ra.

Chẳng qua là, mặc dù nàng có thích những bộ đồ thoải mái kia như thế nào đi nữa, vào bên trong dục cung, nàng vẫn phải cởi hết toàn bộ, chỉ có thể khoác lên một lớp tơ lụa. Đây cũng là “yêu cầu học tập” do Lệ Nhận chính miệng chỉ định trong dục cung, hơn nữa vì “ý nguyện học tập” mãnh liệt của Lệ Nhận, chương trình học của nàng tiến hành hết sức thuận lợi.

Điều duy nhất không hoàn mỹ chính là, mỗi lần hoàn thành khóa học, hắn luôn luôn không quên yêu cầu “phần thưởng”, mỗi lần đều khiến cho bọt nước văng khắp nơi trong dục cung, khắp nơi vang vọng, làm hại nàng vài lần quên hết mọi thứ, phá lệ lớn tiếng rên rỉ yêu kiều, đến lúc ra khỏi dục cung, mặt cỡ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, không dám nhìn thẳng ánh mắt cười trộm của các cung nữ.

Bất quá xấu hổ là chuyện của xấu hổ. Mỗi ngày khi đến thời gian, nàng vẫn phải biết điều một chút tới dục cung chuẩn bị trước.

Yêu cầu của Lệ Nhận thật nhiều.

Quy định nàng chỉ có thể khoác tơ lụa, quy định muốn thả loại hoa nào, quy định mực nước không thể vượt qua, quy định nước ấm không được quá nóng, cũng không thể quá lạnh, còn quy định một khi hắn vừa bước vào dục cung, sẽ phải nhìn thấy nàng bày ra tư thế hắn thích nhất, nói ra lời thoải mái mà hắn thích nhất. (ca ca thật BT~~~~...)

Hai điều cuối cùng, thuộc về tính thú vị nơi khuê phòng, Điem Điem cũng vài lần kháng nghị, nhưng vẫn không địch nổi sự kiên trì của hắn.

Cho nên, hiện tại, nàng đang nửa người dựa ở bên thành hồ tắm, nhàm chán chờ đợi, vừa nghe thấy tiếng cửa đá bị mở ra, nàng vẫn như cũ hết sức cố gắng bày ra một tư thế mê người, bắt đầu dĩ rồi lại mong đợi, nũng nịu nói. “Chúng ta bắt đầu học nha~~~~...”

Aiz, mỗi lần nói những lời này, nàng đều cảm thấy thật xấu hổ kinh khủng!

Dựa theo lệ cũ, mỗi khi nàng nói xong câu đó, Lệ Nhận sẽ nhào lên phía trước, yêu cầu nàng một chút ngon ngọt. Chẳng qua là hôm nay, nàng đợi rồi lại đợi, thân thể đã có chút lạnh, nhưng phía sau vẫn không có động tĩnh.

Ồ, chẳng lẽ đại sư tử thay đổi tính tình, không muốn ăn con cừu nhỏ nữa rồi?

Điem Điem nghi hoặc quay đầu lại, đập vào mắt nàng, rõ ràng là khuôn mặt đỏ bừng lúng túng của Lật Nhi.

“Ách, Vương hậu, là nô tì...” Lật Nhi nhỏ giọng nói.

Trong khoảnh khắc đó, Điem Điem ngượng đến mức thật muốn nhảy vào trong nước, tự dìm mình chết chìm cho xong.

Nàng vội vàng kéo lớp tơ lụa, muốn che kín một chút, bắt đầu dĩ lớp tơ lụa chỉ là một mảnh nhỏ, căn bản là không che được bao nhiêu, cuối cùng nàng đành phải buông tha.

Tầm mắt Lật Nhi vẫn nhìn chăm chăm vào lớp gạch đá dưới chân, không dám ngẩng đầu.

“Vương truyền chỉ, mời Vương hậu đến đại điện nghị sự.” Điem Điem nghe vậy, thoáng chút sững sờ.

“Vương truyền chỉ, mời Vương hậu đến đại điện nghị sự.” Điem Điem nghe vậy, thoáng chút sững sờ.

Có thể khiến Lệ Nhận buông tha cho chương trình học và “phần thưởng” mỗi ngày, nhất định là chuyện đại sự quan trọng. Nhưng mà, nàng thật sự không hiểu, hắn tại sao lại muốn nàng đến đại điện nghị sự, đó là nơi hắn cùng với quần thần thảo luận, cũng là nơi nàng ít lui tới nhất trong vương cung.

“Hắn có nói là có chuyện gì không?”

Lật Nhi lắc đầu. “Nô tỳ không biết. Nô tỳ chỉ biết là, Đại vương mời Vương hậu mau mau tới.”

“Ừ.” Điem Điem mặc dù nghi hoặc, nhưng mà vẫn nhanh nhẹn đứng dậy. Nàng huynh huych muốn chạy ra khỏi dục cung, lại bị Lật Nhi ngăn lại.

“Vương hậu!”

“Gi? Sao vậy? Không phải là muốn ta mau mau tới sao?”

“Người... Người... Người quên thay xiêm y...”

“A?” ĐiemĐiem cả kinh.

Thật là bề mặt, nàng lúc này mới phát hiện ra, trên người mình chỉ khoác lớp tơ lụa. Nếu mà không bị ngăn cản, cứ như vậy chạy ra ngoài, khẳng định sẽ lại gây chuyện xôn xao, lần này Lệ Nhận chỉ sợ sẽ dùng đao moi hết mắt của toàn bộ nam nhân trong cung ra.

“Ách, xiêm y của ta đâu?” Nàng đỏ mặt, vội vàng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Lật Nhi nhanh tay nhanh chân, hai tay cầm lên một bộ xiêm y thật chỉnh tề, đưa đến trước mặt ĐiemĐiem “Vương hậu, xiêm y ở chỗ này.”

“Cám ơn.” Trong miệng nàng nói cảm ơn, đồng thời tay đã cầm lấy xiêm y, dùng tốc độ nhanh nhất mặc vào, sau đó mới xoay người chạy ra ngoài.

“Vương hậu, cẩn thận một chút, đừng để té ngã!” Lật Nhi hô theo phía sau, thanh âm rất nhanh biến mất ở khúc rẽ hành lang. ĐiemĐiem chạy xuyên qua mấy hành lang cùng vườn hoa trong cung điện, vì muốn sớm chạy tới đại điện nghị sự, nàng còn vội vàng đi đường tắt, nhảy qua mấy lan can, chạy trên sườn núi nhỏ. Ở chỗ này mấy tháng, nàng đã sớm quen với tất cả đường tắt trong vương cung.

Trong đại điện nghị sự, quần thần tề tụ, không khí căng thẳng.

Nàng chạy đến đại điện, có chút khó hiểu, chỉ dám đứng ngoài cửa nhìn quanh. “Lệ Nhận?”

Lệ Nhận ngồi ở trên ngai vương, chân mày nhíu chặt, nghe tiếng gọi liền xoay đầu lại, vươn tay ra với nàng.

“Lại đây.” Hắn nói.

Nàng biết điều một chút đi tới, đem bàn tay nhỏ bé đặt vào trong lòng bàn tay ấm áp của hắn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta muốn nàng cũng tới nghe chuyện này một chút.” Hắn cầm tay nàng, kéo nàng cùng ngồi lên ngai vương rồi gật đầu với một nam nhân về phong trần mặt mũi. “Nói lại lần nữa xem.”

“Dạ.” Nam nhân cúi đầu hành lễ, trên đầu và trên người rớt xuống một ít cát bụi. “Thần mới từ biên cương chạy về, tận mắt nhìn thấy, ở lãnh thổ một nước phía tây Tham Lang quốc, đã bị phong tỏa cửa biên giới. Thần liều chết xông vào, phát hiện chiến thuyền mà nữ vương Tham Lang quốc thống lĩnh, đang đi dọc theo sông Thương Lãng, mưu đồ đi xuống triển khai xâm lược vùng trung thổ tam quốc.”

Lời tiên đoán của thiên sứ, quả nhiên đã xảy ra! ĐiemĐiem nắm thật chặt bàn tay Lệ Nhận, cảm giác được hắn cũng đang dùng sức siết lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, không lên tiếng nhưng hàm ý nhấn nhủ, muốn nàng không cần phải sợ hãi tin tức vừa rồi.

Nam nhân kia lại nói. “Trận công kích lần này, quy mô rất lớn, nữ vương Tham Lang quốc cấu kết với các nước khác chế tạo ra rất nhiều chiến giáp cùng vũ khí kiểu dáng mới nhất, hơn nữa còn bắt người có tay nghề cao về nước, tổn hao hết mấy năm, chế tạo ra chiến thuyền khổng lồ.”

“Tham Lang quốc ở vùng thượng du* chế tạo chiến thuyền, chẳng lẽ chúng ta chưa từng phát giác ra sao?” Nàng tò mò hỏi tới. Tồn vài năm chế tạo chiến thuyền, tất nhiên sẽ phải thả trôi xuống vùng ven sông để lấy gỗ và công cụ không phải sao?

(*thượng du: vùng núi cao)

“Bẩm Vương hậu, Tham Lang nữ vương tâm tư xảo trá, chế tạo chiến thuyền ở trên đất liền, cho đến tháng trước mới đẩy xuống sông.”

Thì ra là như vậy. ĐiemĐiem gật đầu, ngẩng đầu nhìn về Lệ Nhận.

“Nàng từng đề cập tới chuyện Tham Lang quốc, cho nên, ta nghĩ nàng cũng sẽ muốn biết tin tức mới nhất từ biên cương.” Lệ Nhận trả lời, nhưng cũng không nói cho nàng biết, chỉ vì nàng, hắn thậm chí phá vỡ luật lệ từ khi lập quốc tới nay, hậu phi không được tham dự nghị sự quốc gia.

“Những chuyện theo lời thiên sứ, sẽ trở thành sự thật.” Nàng nói nhỏ.

“Ta quyết định, lập tức chuẩn bị quân, chính diện nghênh đón kẻ địch!” Lệ Nhận nói như chém đinh chặt sắt, vung tay lên. “Tả tướng quân, Hữu tướng quân!”

Hai nam nhân mặc chiến giáp, rầm rập quỳ xuống, đồng thanh hô to. “Có thần!”

“Các người suất lĩnh Phiêu Kị doanh*, canh giữ nghiêm ngặt dọc theo bờ sông Thương Lãng.”

(*quân đoàn kỵ binh)

“Dạ!”

“Thái phó!”

“Có thần!”

“Lập tức ra chiếu chỉ, tuyên cáo cả nước tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, nam nhân trưởng thành, tất cả đều được phân phối chiến giáp và vũ khí.” Hần hai mắt sáng như ngọn đuốc, còn nói thêm: “Giao chiến trên sông, cần nhất là tên nhọn, truyền lệnh cho thợ rèn trong cả nước, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ chế tạo cung tên.”

“Dạ!” Nghe Lê Nhận từng việc, từng việc hạ lệnh quyết định đầu vào đấy, Diễm Diễm ngồi ở một bên lắng nghe, nhưng càng lúc càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, cho đến khi hắn nói xong một chuỗi thật dài, nhưng vẫn chưa nghe thấy chuyện quan trọng nhất trong lòng nàng, nàng rốt cục không nhịn được, kéo kéo ống tay áo của hắn.

“Lê Nhận!” Nàng nhắc nhở, thận trọng mà thật tình. “Chàng đã quên một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hần nhướn lông mày.

“Cùng Kỳ quốc và Phong Quốc, tam quốc hiệp luận, hợp tác cùng nhau đối kháng Tham Lang quốc đó!” Chuyện quan trọng như vậy, làm sao có thể quên?

Nhưng lời này vừa nói ra, quần thần trong đại điện cùng với Lê Nhận, còn thêm mấy tên hộ vệ đang giữ nghiêm cương vị, tất cả đều trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc khó tin nhìn nàng, dường như là nàng mới vừa rồi không phải là nói chuyện, mà là đang múa thoát y tại chỗ vậy.

Về mặt của Lê Nhận, giống như là muốn dùng quả đấm trực tiếp nhét vào trong cái miệng nhỏ của nàng.

“Nàng đang nói cái gì vậy?!” Hần giận dữ kêu lên.

“Ồ, không phải như vậy sao?” Nàng nghi hoặc mãnh liệt nháy mắt. “Nếu muốn đại chiến, không phải là đoàn kết thì lực lượng càng lớn sao? Tam quốc cùng nhau xuất binh, mới có thể chống đỡ Tham Lang...”

Hần lạnh lùng cắt đứt lời của nàng. “Đó là chuyện không có khả năng!”

“Tại sao?”

Lê Nhận cắn răng. “Thương Lãng quốc không cần ai cứu giúp! Nhất là Kỳ quốc và Phong quốc cứu giúp!” Làm sao có thể dễ như vậy được?

Cho đến lúc này, Diễm Diễm mới bắt đầu hoảng hốt.

“Nhưng mà, lúc ở Anh Vũ Châu, thiên sứ không phải đã nói cho chàng biết, lời nói của ta là sự thật sao?” Nàng nắm chặt ống tay áo của hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng. “Thiên sứ đã nói, tam quốc phải hợp tác, mới có cơ hội chiến thắng.”

“Ta không cần bọn họ, cũng có thể chiến thắng.”

“Không...”

Tròng mắt đen của hắn, trở nên u ám vô cùng. “Nàng không tin ta?” Lời nói của nàng, như đâm một nhát dao khiến sự tôn nghiêm của hắn bị tổn thương nặng nề.

“Không phải! Ta biết chàng rất dũng cảm, ta biết Thương Lãng quốc rất cường đại, nhưng mà...” Nàng gấp đến độ không biết làm sao, chỉ sợ càng nói thì càng hỏng chuyện, vội vàng quay đầu lại, tranh thủ sự ủng hộ. “Các người mau nói xem! Mau giúp ta khuyên nhủ hắn đi!”

Đám quần thần trầm mặc không nói, tất cả đều nhìn Lê Nhận bằng ánh mắt tín nhiệm.

Bọn họ toàn tâm toàn ý tin tưởng Lê Vương, cho dù kẻ địch vô cùng cường đại, bọn họ vẫn tin chắc, Lê Nhận có thể dẫn dắt cả nước đánh thắng trận ác chiến này, bọn họ lại càng tin chắc vào cơ trí của Lê Nhận, toàn tâm toàn ý, tất cả đều nghe theo mệnh lệnh hành động của hắn.

Thấy vẫn vô cả triều không có bất kỳ tiếng động nào, không có một ai lên tiếng, thậm chí cũng có không ít người hai mắt lóe sáng, một bộ dạng hăm hở muốn hy sinh vì quốc gia, Diễm Diễm quả thực muốn té xỉu.

Nàng đưa tay chỉ vào nam nhân người đầy cát, còn đang quỳ trên mặt đất, vội vã muốn thức tỉnh những nam nhân này. “Các người không phải là đều nghe thấy được, người này tận mắt nhìn thấy quy mô công kích lần này không lồ cỡ nào sao?”

Quần thần vẫn như cũ không đáp, một hồi lâu sau, lão Thái phó râu trắng, mới bước về phía trước một bước, cung kính cúi đầu, dùng thanh âm vang dội nhất nói. “Thần. Nghe ý chỉ của Vương.”

Một câu nói kia hiệu quả chấn động, nhanh chóng lan ra. Tất cả quần thần, toàn bộ đều tiến lên một bước, cũng hành lễ như Thái phó.

“Thần, nghe ý chỉ của Vương!” Thanh âm vang dội, đung đến bức tường thạch bích của đại điện, dư âm còn vọng vẳng bên tai.

Diễm Diễm không còn cách nào, hoảng hốt nhìn Lê Nhận, không muốn hết hy vọng.

“Lệ Nhận, chàng nhất định phải nghe lời của ta...”

“Ta sẽ không hòa đàm”

Nàng nặng nề dậm chân, tức giận hấn quá cứng đầu cứng cổ, gấp đến độ cũng sắp muốn khóc lên. Nàng vốn cũng không muốn nói ra, nhưng mà chuyện đã đến nước này, nàng không thể không nói.

“Thiên sứ đã nói, các người nếu không hợp tác, Tham Lang quốc sẽ huyết tẩy tam quốc trung thổ.” Lời nói đáng sợ đó, vẫn còn quanh quẩn ở bên tai nàng, nàng nhớ rất rõ ràng.

“Đến lúc đó, ba thước trở lên, bất luận nam nữ già trẻ, tất cả đều sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, ba thước trở xuống thì làm đầy tớ, cả đời đeo xiềng xích, ngày tiếp nối đêm làm việc cực nhọc, trở thành nô bộc ti tiện nhất!”

Nàng quá vội vàng, cùng với lời nói, lại tạo thành phản ứng mãnh liệt, chẳng những không thể thuyết phục Lệ Nhận, ngược lại càng làm cho hắn giận dữ rống lên.

“Câm mồm!”

“Lệ Nhận...”

Hắn không chịu nghe nữa, hung dữ phát tay.

“Người đâu!” Lật Nhi đứng chờ ngoài cửa, vội vã đi vào quỳ xuống.

“Có nô tỳ.”

“Bất nàng trở về tẩm cung, không có mệnh lệnh của ta, không cho nàng bước ra khỏi tẩm cung nữa bước!”

“Không!” Diễm Diễm vội vàng hét lên, nhưng lại bị cung nữ kéo lui về phía sau, cũng không nín ồng tay áo của hắn được nữa. “Lệ Nhận, chàng phải nghe lời ta, cùng hai nước kia hòa đàm... Lệ Nhận! Lệ Nhận!”

Nàng bị các cung nữ lôi ra ngoài đại điện nghị sự, lo lắng kêu gào, khoảng cách càng ngày càng xa, tiếng la hét căng thẳng gấp gáp cũng nhỏ dần.

Quần thần đưa mắt nhìn sang chỗ khác, mặc dù trong tai nghe không còn nghe thấy tiếng nàng la hét nữa, nhưng những lời nói của nàng, tất cả đều in dấu ấn trong lòng bọn họ.

Các người nếu không hợp tác, Tham Lang quốc sẽ huyết tẩy tam quốc trung thổ.

Bọn họ ở trong lòng yên lặng nghĩ lại.

Đến lúc đó, ba thước trở lên, bất luận nam nữ già trẻ, tất cả đều sẽ bị đuổi tận giết tuyệt.

Ba thước trở xuống thì làm đầy tớ, cả đời đeo xiềng xích, ngày tiếp nối đêm làm việc cực nhọc, trở thành nô bộc ti tiện nhất!

Có thật không? Lời nói của Vương hậu, có thành thực hiện hay không? Quần thần tất cả ai nấy đều cúi đầu. Lời nói của Diễm Diễm, đã lưu lại trong lòng bọn họ, một bóng ma đáng sợ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Nam nhân ngoan cố đáng ghét! Thật đúng là nói được là làm được, từ hôm đó trở đi, giam lỏng nàng trong tẩm cung, phái người ngày đêm canh chừng, không cho nàng bước ra nửa bước. Diễm Diễm mỗi ngày đều lo âu đi qua đi lại ở trong tẩm cung, giống như con ruồi không đầu cứ bay vòng vòng, lớp thăm lông thú ềm dầy trên mặt đất, đã sắp bị nàng mài mòn.

Nàng từng dùng vô số biện pháp vừa dấm vừa xoa đối với cung nữ và thị vệ trông chừng tẩm cung. Nhưng bọn họ vẫn là thủ vững cương vị, kiên quyết không dám rời đi. Lệ Nhận lúc này là thật sự nghiêm túc, đã sớm ra lệnh, nếu ai dám cãi lời, thả Diễm Diễm ra, tất cả mọi người đều phải rơi đầu. Diễm Diễm lo lắng, không cách nào thuyết phục được thị vệ cùng cung nữ, càng không cách nào rời khỏi tẩm cung đi thuyết phục Lệ Nhận.

Mặc dù không có ai dám tiết lộ ra nửa điểm ý tứ, nhưng mà nàng vẫn có thể từ cửa sổ lớn của tẩm cung, vài lần tận mắt nhìn thấy, Lệ Nhận uy phong

lầm lẫn kiểm duyệt binh mã, hoặc là khi hấn thần sắc nghiêm nghị dẫn cảm về quân ra khỏi thành luyện quân. Đại chiến thảm khốc đã sắp bắt đầu, mà nàng lại bó tay không có biện pháp. Lệ Nhận không chịu nghe lời nàng. Còn cái đám quần thần ương ngạnh cứng đầu kia, đều là xem Lệ Nhận như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, hấn quyết định muốn một mình dùng lực, cùng Tham Lang quốc một trận quyết thắng thua, bọn họ lập tức biết điều nghe lệnh, không có nửa điểm dị nghị.

Điềm Điềm nhắm mắt lại, thất bại rên rỉ.

Trời ạ, trong quốc gia này, không có một người nào, không có một cái đầu nào hiểu rõ tình hình sao?

Nàng cơ hồ cũng muốn từ bỏ hy vọng, mỗi ngày chỉ có thể hướng về phía cửa sổ, lớn tiếng hát lên ca khúc chủ đề phim hoạt hình, ép bản thân phấn chấn tinh thần, tiếng ca truyền đi rất xa, mà từng mỗi người nghe thấy, đều là vừa kinh vừa sợ, toàn bộ đều tránh đi, thậm chí bắt đầu truyền tai nhau, Vương hậu đã phát điên rồi.

Nàng mỗi ngày đều hát...

Có một cô bé gọi là Điềm Điềm, từ nhỏ sinh trưởng ở cô nhi viện, còn có thật nhiều bạn bè nhỏ tương thân tương ái, con người nơi này tình cảm ấm áp, những người ở nơi này hiền hòa, thật giống như một đại gia đình, tất cả mọi người yêu tiểu Điềm Điềm, một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm, trong nháy mắt đã trưởng thành lưu luyến nói lời tạm biệt, từng đưa trẻ đều dừng cảm, từng đưa trẻ đều lạc quan, tự lập, tự mình cố gắng, có lòng tin, tiền đồ quang minh vừa chói lọi...

Đây là phương thức duy nhất nàng có thể khích lệ chính mình, một ngày Lệ Nhận không cho nàng đi ra ngoài, là một ngày nàng hát, dùng sức hát, hát đến mức những người ở đây lỗ tai muốn điếc theo, hát đến mức cổ họng nàng có rách cũng không sao.

Chẳng qua là, mỗi ngày ngồi bên cửa sổ, gào thét hát vang, tất cả các thính giả đều không ủng hộ, hơn nữa cũng không cải thiện được tình hình thực tế nàng đang bất lực bị giam lỏng.

Lúc Điềm Điềm cơ hồ muốn tuyệt vọng, lại có khách đến thăm cung.

Người tới, chính là Ninh Tuế.

Y vẫn như cũ quần áo hoa lệ, tuấn mỹ không ai sánh bằng, tất cả cử chỉ đều như nước chảy mây trôi, thong dong ưu nhã, đẹp mắt đến độ khiến người ta không dời được tầm mắt.

“Ninh Tuế đặc biệt tới thăm tâu tâu.” Y bày ra nụ cười thanh nhã, từ trong tay tên tùy tùng, đích thân nhận lấy một cái giỏ chứa đầy những trái táo đỏ tươi mọng nước, mỗi một trái đều thơm phức, mùi hương làm cho người ta chảy nước miếng. “Đây là táo mới hái, mời tâu tâu nếm thử.”

Điềm Điềm tham ăn, nhanh chóng nhận lấy giỏ trúc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ sẫm vào trái táo, hít sâu một hơi. Oa, thơm quá nha!

“Cám ơn người.”

“Tâu tâu khách khí rồi.” Ninh Tuế cười yếu ớt.

Nàng cũng lộ ra nụ cười, vui vẻ ôm lấy cái giỏ trúc, ham ăn đến mức không thể nào nhận được nữa, cầm lên một trái táo, xoa xoa lên trên xiêm y, vừa nhìn đã muốn trong nhét vào trong miệng, đôi môi hồng nhuận vừa đụng tới trái táo đỏ, trong nháy mắt, nàng đột nhiên dừng động tác, cái đầu nhỏ bị sự tham ăn chiếm đóng, đến lúc này nàng mới cảm thấy có chút gì đó không đúng. Cặp mắt to đen nhánh, chuyển lên trên mặt Ninh Tuế, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Tại sao người có thể đi vào đây?” Nàng hỏi. Từ khi bị giam lỏng cho tới nay, chẳng bao giờ có khách tới thăm nàng, Ninh Tuế chính là vị khách đầu tiên nha!

“Là huynh trưởng cho phép.” Ninh Tuế trả lời, giọng nói thành khẩn. “Huynh trưởng thật ra thì vẫn thương nhớ tâu tâu, chỉ sợ người cô đơn, nên mới có thể cho phép ta tới chỗ này nói chuyện với tâu tâu.”

Nghe được Lệ Nhận còn nghĩ về mình, Điềm Điềm trong lòng cuối cùng cũng thoải mái một chút. Nàng khẽ cắn môi dưới, hồi lâu sau, mới nhỏ giọng hỏi. “Hắn còn nhớ ta?”

“Vâng, huynh trưởng đối với tâu tâu rất nhớ, người người đều nhìn ra được.” Tất cả mọi người đều nhìn ra được, Lệ Nhận bởi vì nhớ nhung Điềm Điềm mà lo âu, tính tình trở nên tàn bạo hơn, lại còn thường xuyên ở trong cung điện, tức giận mãnh liệt đi qua đi lại, trong miệng cắn nhai, giống như là đang oán giận mắng chửi, hoặc là rù rì lầm bầm.

“Thật vậy sao?” Nàng cong khóe miệng, trong lòng còn có chút ai oán. “Ta làm trò trước mặt mọi người, nói những lời đó, khiến cho hắn mất mặt, hắn chẳng lẽ không hận chết ta?”

Sau này nghĩ lại, nàng cũng biết mình có sai. Tam quốc trở mặt, không phải là ân oán một sớm một chiều, huống chi Lệ Nhận lại kiêu ngạo như vậy, nàng trước mặt mọi người nói lên chuyện tam quốc hòa đàm, hấn dĩ nhiên không thể nào lập tức gạt đầu đáp ứng. Hơn nữa, hấn từ nhỏ đã là chiến sĩ dũng mãnh, tự tin bách chiến bách thắng, nàng vừa lúc mới bắt đầu đã nói về chuyện rui ro, là hét nếu không hòa đàm trận chiến này hấn sẽ thất bại... Aiz, cũng khó trách hấn sẽ tức điên!

Nàng cũng rất hối hận, khi đó quá vọng động, nhanh mồm nhanh miệng nói ra một tràng, nhưng mà lời nói đã nói ra miệng, làm sao có thể thu hồi lại nữa?

Ninh Tuế nhìn nàng, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn như đũa đũa, y ôn nhu cười một tiếng.

“Tẩu tẩu, nói tới đây, bản thân ta thật là hiếu kỳ.”

“Chuyện gì?” Cầm của nàng tựa lên giỏ trúc, thanh âm như đũa đũa đều đã mất hết tinh thần.

“Tẩu tẩu từng chắc chắn, Tham Lang quốc sẽ huyết tẩy tam quốc trung thổ, ba thước trở lên, người dân đều sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, trẻ con ba thước trở xuống, cả đời làm nô lệ.” Ninh Tuế lặp lại, nhớ rõ lời nói của Điem Điem ngày hôm đó ở đại điện nghị sự.

“Không sai, lời này là ta nói.”

“Ninh Tuế muốn hỏi, tẩu tẩu tại sao có thể kết luận như thế?” Y về mặt tò mò, nhích tới gần một chút, mũi ngọc trên đầu rung động.

Điem Điem nhìn thấy thái độ ôn nhu, gương mặt mỹ lệ tuấn tú, khóe miệng không khỏi trĩu xuống.

“Ngươi cũng cảm thấy ta điên rồi, có phải không?”

“Không không không, tẩu tẩu nói năng mạch lạc rõ ràng, người điên sao có thể nói chuyện như thế?” Ninh Tuế vội vàng phủ nhận, ngón tay thon dài như ngọc vén sợi tua rua của mũ quan, tư thế mỹ lệ không thể tả được.

Nàng trầm mặc một hồi, cuối cùng quyết định, nhìn thấy y là người duy nhất tới thăm nàng, lại còn đem theo gió tảo mới hái, nàng mới nguyện ý thừa nhận nói ra sự thật.

“Ta biết trước những chuyện kia, là bởi vì, thiên sứ... ách, xem là thần tiên cũng được, khi đưa ta tới Thương Lăng quốc, đã nói trước với ta, cần phải làm cho tam quốc hợp tác, nếu không tam quốc trung thổ chỉ có một con đường diệt vong.” Nàng vừa giải thích, vừa cầm lấy trái táo, răng rắc cắn một cái.

“Thần tiên?”

Nàng cắn hết một nửa trái táo, mới ngẩng đầu lên. “Ngươi nhất định không tin sao?”

“Ách, chuyện này...”

“Không cần tự ép mình.” Nàng vừa cắn trái táo, nhún vai như đũa đũa. “Ngay cả Lệ Nhận nhìn thấy tận mắt chứng kiến thần tiên di động trong nháy mắt, cũng không chịu tin tưởng tam quốc buộc phải hợp tác, ngươi làm sao có thể tin tưởng được đây?” Nghe thấy những lời này, nàng phỏng đoán Ninh Tuế sẽ thay đổi ý nghĩ, xác nhận nàng thật sự điên rồi, sau đó lập tức cáo từ, bôi mỡ vào chân mà lao ra khỏi tầm cung.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của nàng, Ninh Tuế không hề rời đi.

Nụ cười trên miệng y mặc dù đã biến mất, nhưng trên khuôn mặt mỹ lệ lại hiện lên vẻ mặt như có điều suy nghĩ, trông mắt đen nhìn nàng trong chớp lát.

Sau đó không lâu, y rút cục mở miệng.

“Tẩu tẩu, thật sự ta rất khó tin những lời nói của ngươi.” Y thành tâm thành ý nói, sắc thái cùng vẻ mặt tựa như một vị vương giả lo cho nước lo cho dân, có một sự tôn quý khó giấu. “Nhưng mà, tẩu tẩu, ta có một biện pháp, có thể ngăn cản Thương Lăng quốc không bị Tham Lang quốc xâm lược.”

“Biện pháp gì?” Nàng ánh mắt tỏa sáng.

“Đầu hàng.” Ninh Tuế nói tiếp. “Chỉ cần đầu hàng trước, có thể bảo vệ từng cọng cây ngọn cỏ của Thương Lăng quốc, không bị binh mã của Tham Lang quốc chà đạp. Để bảo vệ lợi nhuận khổng lồ từ việc thương mại của Thương Lăng quốc, Tham Lang nữ vương nhất định sẽ đồng ý, chỉ là giám thị Thương Lăng, chứ không phải là tiêu diệt toàn bộ Thương Lăng.”

Điem Điem chột nháy dựng lên, không thể tin được điều vừa nghe thấy. “Đây căn bản bảo hồ tự lộ da!” Ngay cả nàng cũng biết, cái biện pháp này căn bản là không thể thực hiện được. “Mà cũng nói, Lệ Nhận tuyệt đối không chịu đầu hàng.”

Ninh Tuế ôn nhu cười một tiếng.

“Hắn không chịu.” Y cười lại càng ôn nhu. “Nhưng mà, ta chịu.”

“Cái gì?”

“Chỉ cần ta thay thế Lệ Nhận, trở thành vua của Thương Lăng quốc, sẽ không có chiến tranh nữa.”

Bỗng dưng, Điem Điem toàn thân rét run.

Nụ cười ôn nhu của Ninh Tuế, không biết tại sao, đột nhiên lộ ra vẻ hiềm ác. Trong mắt y, sự tà ác thủy chung chôn sâu không lộ ra, mãi đến giờ khắc này, mới từ từ biểu lộ. Dưới dung nhan mỹ lệ, thật ra là độc như tâm địa xà hạt*, cùng với đã tâm đã nung nấu nhiều năm.

(*xà hạt: rắn và bò cạp)

“Ngươi không thể nào thay thế Lệ Nhận được!” Nàng tức giận, rốt cục cũng nhìn thấu bụng dạ khó lường của y.

Ninh Tuế không nói gì, chẳng qua là nhếch môi cười.

Nàng trong lòng rét run, lớn tiếng hướng ra ngoài kêu to. “Người đâu! Có ai không?”

Gọi đã hơn nửa ngày, bên ngoài vẫn là im ắng.

“Lật Nhì?” Trong lòng nàng nổi lên dự cảm bất thường, càng lúc càng rõ.

Điềm Điềm nhắc chân, muốn đi ra bên ngoài tắm cung, tự mình nhìn xem có chuyện gì, nhưng mà lại cảm thấy đầu óc bỗng dưng choáng váng, nhìn thấy đường đi trước mặt lung la lung lay, nhiều lần thiếu chút nữa ngã nhào. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Tẩu tẩu, trái táo tắm thuốc này, ăn có ngon không?” Ninh Tuế ở sau lưng nàng hỏi, ngữ khí mang theo nụ cười, thanh âm vẫn nhẹ nhàng ôn nhu.

Đáng chết!

Tên tiểu nhân hèn hạ này, lại đưa trái táo độc cho nàng ăn!

“Ngươi ngươi ngươi...” Người này là mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết sao? Cưng nhè đến mức này!

Cảm giác choáng váng từng đợt ập tới, Điềm Điềm gầy dựa cố gắng bước tới cửa, nhưng cũng không thể đi nổi nữa, thân thể xinh xắn dựa vào cửa, yếu ớt trượt xuống.

“Người đâu... Mau...”

“Không cần gọi, thị vệ cùng các cung nữ đều đã bị ta hạ độc bất tỉnh.” Ninh Tuế thần nhiên cười, hảo tâm thay nàng mở cửa ra, làm cho nàng nhìn rõ tình hình ngoài cửa.

Thị vệ cùng các cung nữ canh gác tắm cung, toàn bộ đều nằm la liệt đầy đất, mọi người hôn mê bất tỉnh không nhúc nhích.

Bây giờ, cũng không có ai có thể bảo vệ nàng được nữa.

Cả người ngất thuốc, trước mắt Điềm Điềm tối sầm, nhin không được nữa, nghiêng đầu sang một bên ngất đi.

Róc rách... Tiếng nước chảy. Từng đợt tiếng nước chảy, xuyên qua ý thức mờ mịt, Điềm Điềm chỉ cảm thấy đầu nhức đến muốn nứt ra, ngay cả mở mắt cũng không mở nổi.

Nghe tiếng nước chảy như một luồng sóng bên ngoài, nàng chỉ có thể phán đoán, mình đã bị người ta bắt lên thuyền.

Nghe tiếng nước chảy như một luồng sóng bên ngoài, nàng chỉ có thể phán đoán, mình đã bị người ta bắt lên thuyền.

Trước mắt là một gian phòng hoa lệ. Khắp nơi bày đầy ngọc ngà sáng chói mắt, rồi cả đồng châu báu vô dụng, mỗi một vũ khí đều là dùng vàng để chế luyện, bên trên còn gắn vô số đá bảo thạch, mặc dù giá trị rất cao, nhưng nhìn qua vừa nặng lại vừa cứng, đem ra thực tế sử dụng thì chẳng có chút giá trị nào.

Không chỉ có như thế, bên trong căn phòng này, còn phiêu tán mùi thơm nồng đậm đến mức khiến người ta choáng váng.

“Tẩu tẩu rốt cục đã tỉnh.” Thanh âm êm ái truyền đến từ một góc gian phòng. “Đệ còn đang suy nghĩ, có cần phải gọi lên người tẩu một chậu nước sông thì tẩu mới có thể tỉnh lại hay không?” (ây da, giọng điệu đều giả, thật muốn đập 1 phát)

Điềm Điềm muốn quay đầu lại, nhưng phát hiện bản thân trong lúc hôn mê đã sớm bị trói gô, cả người bị trói như một con trùng, căn bản không cách nào nhúc nhích.

“Ngươi, tên vương bát đần này, mau thả ta ra!” Nàng tuyệt đối có lòng tin, thả nàng ra thì một mình nàng đấu với cái tên ẻo là này, nàng nhất định có thể thắng.

“Trói tẩu, là sợ tẩu tự làm chính mình bị thương, cũng để tẩu an phận một chút.” Ninh Tuế dù bận vẫn ung dung nói, chậm rãi đi tới, đôi giày thêu hoa vẽ cỏ, đá đá lên mặt nàng.

Điềm Điềm lựa đúng thời cơ, há miệng cắn một cái.

Rắc!

Đáng tiếc, Ninh Tuế quá nhanh chóng, nếu không nàng khẳng định ngay cả bàn chân bên trong, cũng sẽ bị cắn không nhả ra.

“Ngươi cái đồ nữ nhân dã man!” Y bất mãn, đứng xa ra một chút. “Cùng với cái tên Lệ Nhận lỗ măng hữu dũng vô mưu, đúng là trời sanh một đôi.”

Nghे thấy tên của phu quân, Diễm Diễm toàn thân cứng đờ.

“Ngươi rốt cuộc là muốn Lệ Nhận làm cái gì?”

“Ta chỉ là muốn đoạt lại những thứ thuộc về ta.” Ninh Tuế hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ tuyên bố. “Ta mới là vua của Thương Lăng.”

“Ngươi nằm mơ!”

Ninh Tuế không giận ngược lại còn cười. “Nếu không phải nhìn thấy ngươi còn có chỗ hữu dụng, ta cũng sẽ không dùng thuốc mê, mà là độc dược.” Y vỗ vỗ áo bào, phúi đi lớp bụi không hề tồn tại. (hừ, lại còn mắc bệnh sạch sẽ quá mức nữa chứ)

Diễm Diễm đang muốn mắng một tiếng, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo đó là tiếng gõ cửa.

“Ninh Tuế công tử!” Có người kêu to. “Phía sau có thuyền đuổi tới, tốc độ rất nhanh, đã sắp đuổi kịp chúng ta.”

“Lệ Nhận tới rồi.” Y nhếch môi cười, tiện tay rút ra trường kiếm, mở cửa khoang thuyền.

“Xin Ninh Tuế công tử ra lệnh...”

Lời còn chưa nói hết, trường kiếm lạnh như băng đã xuyên thấu lồng ngực người nọ, máu tươi vẩy ra, thậm chí có vài giọt rơi trên mặt Diễm Diễm.

“Gọi ta là Trữ Vương!” Ninh Tuế lạnh giọng nói, ném thanh kiếm trong tay sang một bên.

Mất thấy hình ảnh kinh người này, Diễm Diễm lại quên mất sợ hãi, ngược lại nộ khí đằng đằng. “Ngươi điên rồi sao? Ngay cả thủ hạ của mình cũng giết?”

“Không thuận lòng ta, liền giết.” Y cười lạnh một tiếng, nắm lấy Diễm Diễm đang bị trói chặt, thô bạo kéo ra khoang thuyền. “Đi thôi, đã đến lúc cần dùng đến ngươi!”

Trên boong tàu, người người chuẩn bị chiến tranh, sự chú ý tất cả đều tập trung lên chiếc thuyền đen tốc độ cực nhanh phía sau, hai chiếc thuyền đã cách nhau không còn xa, thậm chí đã có thể nhìn thấy mọi khuôn mặt trên thuyền đối phương. Đứng ở trên mũi thuyền đen, không phải ai khác, mà chính là Lệ Nhận. Hắn sắc mặt dữ tợn, nhìn thấy Diễm Diễm bị trói, lại còn bị Ninh Tuế giữ chặt trong tay, lửa giận trong mắt chọt tóe ra.

“Ninh Tuế, buông nàng ra!”

Sau khi hắn vừa biết được nàng bị bắt cóc khỏi tẩm cung, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất, lên thuyền đuổi theo.

“Biết rồi, ta sẽ buông, đợi lát nữa ta sẽ buông.” Ninh Tuế cất giọng, nhìn chiếc thuyền đen càng lúc càng đến gần, nhưng không hề sợ hãi. “Ngươi thật sự yêu nàng, đúng không? Những năm gần đây, ta giết nhiều nữ nhân bằng thuốc độc như vậy, nhưng ngươi hoàn toàn không để tâm đến, chỉ có nàng là khác, nàng là nữ nhân duy nhất ngươi yêu.”

Diễm Diễm ngạc nhiên ngẩng đầu, khó có thể tin, người này tâm tư ác độc vượt quá mức tưởng tượng của nàng.

Lệ Nhận ở cách đó trăm thước, khóe mắt nheo lại, nghiêm nghị chất vấn. “Ngươi tại sao lại phải giết bọn họ?” Hắn sớm đã biết, Ninh Tuế đối với vương vị luôn giương giương mắt hổ, nhưng không hề lường trước đến chuyện y quanh năm trăm phương ngàn kế, giết nhiều nữ nhân vô tội như vậy.

Ninh Tuế cười ha ha. “Tại sao ư? Huynh trưởng thân mến của đệ, đương nhiên là vì vương vị rồi!” Hắn không ngừng cười. “Quốc pháp Thương Lăng có quy định, để bảo vệ vương quyền cho dòng họ Lệ, trước lúc ba mươi tuổi nhất định phải thành thân, nếu không sẽ phải thoái vị nhường cho người trẻ hơn trong dòng tộc. Như vậy nếu không có nữ nhân nào dám gả cho ngươi, một khi đã ba mươi tuổi, ngươi nhất định phải nhường ngôi. Để chắc chắn hơn, lần trước trên thuyền đi Anh Vũ châu, ta còn tự thân động thủ, đẩy ngươi một phen.” Lần đó, y thật sự cho là Lệ Nhận chết chắc.

“Chúng ta là thân huynh đệ!” Lệ Nhận quát.

“Huynh đệ?” Y cười nhạt. “Huynh đệ so ra thì vương vị vẫn quan trọng hơn không phải sao?” Hắn vờn tay, đẩy Diễm Diễm bị trói chặt tới mũi thuyền.

“Chờ một chút!” Nàng hô to. “Ta có chuyện muốn hỏi!” Nàng cố gắng trì hoãn thời gian.

“Tẩu tẩu thân mến, tẩu còn muốn hỏi cái gì?”

“Ngươi... Ngươi... Ngươi ban đầu tại sao không giết ta, mà để cho ta gả cho Lệ Nhận?”

“Đệ vốn là cũng muốn giết tẩu.” Ninh Tuế tâm tình rất tốt, dù bận vẫn ung dung giải đáp cho nàng. “Nhưng mà, mấy ngày đó, ta nhận được mật thư của Tham Lang nữ vương, mới quyết định trước khi nữ vương cử binh, sẽ án binh bất động.”

“VẬY... NGƯỜI...” Nàng còn muốn nặn ra thêm một vấn đề nữa, muốn kéo dài thêm thời gian, nhưng mà chuyện đã tới mức này, bên trong đầu óc nàng hỗn loạn, thật sự không nghĩ ra cái gì.

Nhìn thấu ý đồ của nàng, Ninh Tuế lắc đầu. “Tẩu tẩu, đừng uống phí tâm cơ.” Nói xong, y lại đẩy nàng về phía trước.

Điềm Điềm bị buộc phải cúi đầu, nhìn nước sông cuộn cuộn, cả người nàng chỉ còn có gót chân là còn đứng mấp mé ở trên thuyền. Bởi vì dùng sức, hai chân của nàng phát run, gió sông lạnh lùng mang theo bọt sóng, từ phía dưới ập lên, chỉ trong chớp mắt đã khiến cả người nàng ướt đầm. Ninh Tuế còn mỉm cười, cố ý nhẹ đẩy nàng xuống.

“A!” Nàng kinh hãi kêu ra tiếng, suýt chút nữa đứng không vững té ngã vào sông.

Tiếng gầm thét lo lắng phá không truyền đến.

“DỪNG TAY!” Lệ Nhận vung mạnh tay, trên chiếc thuyền đen lập tức xuất hiện lực lượng cung thủ, toàn bộ đều đã lên dây cung, đầu mũi tên còn đốt lửa, đang nhắm về phía trước.

“BUÔNG NÀNG RA, TA SẼ BỎ QUA CHO NGƯỜI.” Muốn giết Ninh Tuế, không cần nóng lòng nhất thời, Điềm Điềm mới là quan trọng nhất!

Cho dù đối mặt với lực lượng hòa tiễn, Ninh Tuế vẫn đứng yên không động đậy, nụ cười trên mặt y chưa hề biến mất. “Ta bắt cóc nàng lên thuyền, chính là vì giờ khắc này.”

Y lại đẩy Điềm Điềm về phía trước một chút. “Ta biết bí mật của ngươi, ngươi căn bản không biết bơi.”

Lệ Nhận nhìn y chằm chằm. “Ngươi muốn thế nào?”

“Ta muốn nhìn xem, ngươi là quan tâm nữ nhân này, hay là quan tâm cái mạng của mình.” Y khẽ mỉm cười. “Nếu như, ta đẩy nàng xuống, ngươi sẽ nhảy xuống cứu nàng sao?”

Điềm Điềm toàn thân cứng ngắc, vừa sợ vừa giận vừa lo lắng thay cho Lệ Nhận, nàng nhìn qua vẻ mặt trên mặt hắn, biết hắn trong khoảnh khắc đó đã ra quyết định.

“LỆ NHẬN, KHÔNG ĐƯỢC!” Nàng kêu to.

Ninh Tuế vừa đẩy nàng xuống, nàng mạo hiểm lay động, chỉ còn một chân bám lại trên thuyền.

“Điềm Điềm!”

Biết lúc này không nói, sau có thể sẽ không còn cơ hội nói nữa. Nàng hít sâu một hơi, nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn tú đang lo lắng của hắn, dùng tâm ý chân thành nhất kiếp này, la lớn.

“Ta yêu chàng!”

Nàng sẽ không cách nào quên được, biểu tình lộ ra trên gương mặt của Lệ Nhận khi nghe thấy những lời này.

Giọng nói nhỏ ác độc cũng vang lên bên tai nàng.

“THẬT KHIẾN CHO NGƯỜI TA CẢM ĐỘNG NHA!” Nói xong, Ninh Tuế buông lỏng tay ra.

Nước sông xanh thẳm, trong nháy mắt nuốt trọn lấy Điềm Điềm.

Nàng tuy là kiện tướng bơi lội, nhưng mà sợi dây trói chặt nàng quá mức bền chắc, nàng căn bản không thoát ra được, chứ đừng nói chỉ là đang rộng tay chân mà bơi. Nàng nghe thấy tiếng động náo loạn lớn, tiếng rống giận dữ, tiếng cười điên cuồng, kèm theo tiếng nước chảy cuộn cuộn, toàn bộ đều rót vào trong tai nàng.

Nhưng mà, nàng giống như là một bao cát ngậm nước, nhanh chóng chìm xuống, những thanh âm kia cũng từ từ mờ nhạt đi. Dòng nước sâu, lạnh như băng mà không tiếng động.

Mặc dù đã cố hết sức nín thở giữ khí, nàng cũng không cách nào chống đỡ quá lâu, khi nàng phun ra ngụm không khí cuối cùng, nàng thống khổ uốn éo người, nhưng vẫn là lao công vô ích. Nàng biết, mình chết chắc.

Nàng nhắm mắt lại, theo bản năng muốn hít vào, đồng thời cũng hít nước vào trong phổi, nàng ho khan, ở trong nước từ từ hôn mê, rơi vào bàn tay đang vươn ra của tử thần...

Khi Lệ Nhận nhảy vào dòng nước, ôm Điềm Điềm lên chiếc thuyền đen, tìm nàng đã không còn đập mà hô hấp cũng đã ngừng.

Sợ hãi dâng đầy trong tim hắn, hắn không cách nào hít thở, hai tay run rẩy, nhưng trong thời gian ngắn nhất, ép buộc bản thân phải trấn tĩnh lại.

Bây giờ, hắn ráng nhớ lại phương pháp nàng đã dạy hắn, cứu vãn tánh mạng của nàng.

Chiều theo trí nhớ trong đầu, cùng với vô số lần làm thử trong lúc học tập, Lệ Nhận bắt đầu hô hấp nhân tạo cho Diễm Diễm, đem không khí từng ngụm từng ngụm, thổi vào trong miệng của nàng.

Đôi môi nàng lạnh như băng, khiến hần kinh hồn táng đảm, hần đếm thầm nhịp thổi hơi, nhưng thủy chung vẫn không thấy nàng khôi phục ý thức.

“Đáng chết.” Hần mắng, thanh âm run rẩy. “Nữ nhân, nàng không thể chết được!”

Nàng nằm ở trên boong thuyền, khuôn mặt xinh xắn bây giờ tái nhợt, không chút phản ứng.

“Tỉnh lại!” Hần giặc dừ kêu, không ngừng động tác, nhưng trong mắt hiện lên hơi nước nóng ẩm.

Hần không muốn nàng chết! Hần không cho nàng chết! Từ trước đến nay, cuộc sống của hần thủy chung luôn cô độc mà hoang vu. Bởi vì chưa từng trải qua, cho nên hần vẫn có thể chịu được một mình. Nhưng mà, từ khi hần có được nàng, tiếng cười của nàng, ánh sáng từ nàng, vẻ đẹp của nàng, tất cả của nàng, rồi lại phải mất đi nàng, sự thống khổ này bén nhọn như một thanh dao nhỏ rạch một nhát lên trái tim đang sống sờ sờ của hần.

Trái tim của hần đã giao cho nàng, nếu nàng chết đi, hần cũng sẽ không còn lành lặn.

Thứ chất lỏng xa lạ, từ khoe mắt hần lăn xuống. Hần thậm chí không biết đây là cái gì, bởi vì, hần chưa bao giờ rơi lệ.

“Quay lại đi.” Hần nói nhỏ, hèn mọn khẩn cầu. “Ta xin nàng, quay lại đi.”

Thân thể xinh xắn càng lúc càng tái nhợt, nàng lạnh lẽo như một khối băng.

Lệ Nhận không muốn từ bỏ.

Hần một lần rồi lại một lần, cố gắng cứu vãn nàng, lặp lại lời nói ở bên tai nàng.

“Quay lại đi.”

“Không cho nàng rời bỏ ta!”

“Có nghe thấy không?”

“Nữ nhân, tỉnh lại cho ta!”

“Tỉnh lại!” Hần có khi hèn mọn, có khi bá đạo, thanh âm khàn khàn lặp đi lặp lại quanh quẩn ở trên boong thuyền.

Nàng vẫn đóng chặt hai mắt, đối với lời kêu gọi của hần không có chút phản ứng nào.

“Diễm Diễm!”

“Ta yêu nàng.”

“Ta không thể mất đi nàng được!”

“Quay lại đi, ta xin nàng quay lại đi.”

“Bất luận là chuyện gì, ta cũng sẽ đáp ứng nàng.”

“Diễm Diễm...”

Thống khổ gào thét, từng chữ đều tựa như nhuộm máu. Hần giống như là một loại mãnh thú không chịu thừa nhận bạn đời đã chết đi, ôm chặt thân thể của nàng, phát ra tiếng rên bi thương.

Thanh âm này, truyền đi rất xa rất xa trên mặt sông...

Quần thần im lặng chứng kiến từ đầu, rốt cục cũng khua lên dũng khí, nhẹ giọng khuyên nhủ. “Vương, Vương hậu đã...”

Lời còn chưa nói hết, đã nghe thấy một chuỗi ho khan kịch liệt vang lên.

“Ừm... Khụ khụ khụ... Ừm...”

Diễm Diễm tỉnh lại rồi! Tất cả mọi người bao gồm cả Lệ Nhận, trợn mắt há hốc mồm. Chỉ thấy đôi môi tái nhợt vô lực của nàng giật giật, mở miệng muốn nói. Nàng tìm được đường sống trong cái chết, còn quá mức suy yếu, thanh âm yếu ớt đến mức không nghe được.

Lệ Nhận vừa mừng vừa sợ, cũng không ngăn được nước mắt ràn rụa chảy ra.

“Nàng nói gì? Điềm Điềm, nàng nói lại lần nữa xem!” Hấn run rẩy ôm nàng, không thể tin được, trời xanh có linh, đáp lại lời khẩn cầu của hấn, đã trả lại nàng cho hấn.

Đời này kiếp này, hấn tuyệt không để cho nàng rời khỏi hấn một bước nữa!

Lệ Nhận ghen ngào thề trong lòng, chỉ nghe thấy đôi môi non mềm ở bên vành tai của hấn, yếu ớt nói một câu.

“Chàng... Chàng, chàng... Chàng đã nói thì phải giữ lời...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Nền đỏ rực sáng, trong cung điện Kỳ quốc, người người vẻ mặt tươi cười, tất cả đều chìm trong sự vui mừng vì đại lễ phong Hậu của Thú Vương. Trong cung điện được trang trí kim bích huy hoàng*, ngay cả chi tiết nhỏ nhất nhất cũng không hề qua loa, trong đại lễ sắc phong, trang sức, vải vóc, nguyên liệu nấu ăn sử dụng đều là chất liệu trân quý nhất, đủ để nhìn ra Thú Vương đối với Vương hậu của mình cung chiêu đến cỡ nào.

(*trang trí xa hoa lộng lẫy từ vàng và ngọc)

“Hôn lễ thật long trọng nha!” Thanh âm tràn đầy vẻ hâm mộ, từ dưới lớp áo choàng nhung màu đỏ truyền ra. Áo choàng kéo xuống cực thấp, người bên cạnh chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của nàng đang chu chu lên.

Tựa ở bên cạnh nàng chính là một nam nhân cao lớn mặc áo choàng nhung màu đen. Giờ này khắc này, bọn họ đang ẩn thân bên trong lớp rèm lụa màu đỏ, từ trên cao nhìn xuống quan sát toàn diện buổi lễ cực kỳ hoa lệ đến mức làm cho người ta không thể dời mắt.

“Chàng nhìn xem, Tuyết Quỷ ăn mặc thật xinh đẹp.” Nàng lại nói, rồi không nhịn được oán trách. “Thật làm cho người ghen tị mà, lúc đầu hôn lễ của ta, chỉ là mặc một bộ váy cưới... Không... Cái đó cũng không gọi là mặc được, chàng căn bản là dùng bộ váy cưới đó để trói ta.” Nàng nhớ rất rõ ràng nha.

Ẩn núp ở trong lớp rèm đỏ, không phải là ai khác, mà chính là Điềm Điềm và Lệ Nhận.

Sau tìm được đường sống từ trong cái chết, nàng nghỉ ngơi rất tốt, trong khoảng thời gian này, hấn mỗi ngày trông chừng nàng ăn cơm uống thuốc. Lúc ăn cơm, nàng như thường lệ cùng hấn tranh giành đồ ăn, lúc uống thuốc, nàng liền chạy trốn còn hấn thì đuổi theo.

Tình hình sau khi nàng rơi xuống sông, cũng là do hấn nói cho nàng biết.

Quý khách của Ninh Tuế, vốn là muốn Lệ Nhận đi theo nàng cả hai đều bị chôn dưới đáy sông, còn lúc y có ý ở mạn thuyền nói chuyện với Lệ Nhận, cũng là muốn các binh sĩ trên thuyền biết rằng Lệ Nhận không biết bơi.

Y đã lường trước, Lệ Nhận nhảy theo nàng xuống sông, bọn lính vì lo cứu Vương, cũng sẽ run tay run chân. Nhờ đó, y có thể giết hết người trên thuyền, tiêu diệt vật chứng và nhân chứng, chính thức thay thế Lệ Nhận trở thành Vương.

Nhưng thật không may, kế hoạch của y, vẫn còn tính sót một chút.

Thật ra thì, lúc đó Điềm Điềm đã dạy Lệ Nhận học xong bơi lội. Chuyện này chỉ có lão Thái phó biết, cho nên lúc Lệ Nhận nhảy xuống sông, Thái phó đồng thời hạ lệnh bắn tên, ngọn lửa làm cho thuyền cháy lớn, rất nhanh chóng bắt được Ninh Tuế.

Sự kiên trì cứng đầu khi dạy của nàng, không chỉ cứu Lệ Nhận, mà còn cứu chính bản thân mình.

Đợi đến khi thân thể hoàn toàn khôi phục, nàng nhớ lại lời hứa lúc đó của hấn, lời ra thúc giục, nàng ban ngày nhắc, ban đêm nhắc, nhắc được mức lỗ tai hấn sắp chai mòn, kháng kháng bắt hấn thực hiện lời hứa lúc trước. Yêu cầu của nàng rất đơn giản, nhưng đối với hấn mà nói, thật ra lại khó như lên trời. Yêu cầu của Điềm Điềm, là Lệ Nhận phải bỏ đi thành kiến, chủ động hướng đến Vương của hai nước kia đề nghị thành lập liên quân, cùng nhau chống đỡ Tham Lang quốc.

Tự ái của nam nhân! Đặc biệt là tự ái của vương giả! Là ngoan cố nhất.

Coi như là vì tin tình báo cáo về, Tham Lang quốc sắp sửa đẩy binh, tấn công tam quốc trung thổ.

Coi như là để giành được phần thưởng cao quý nhất, đó là bảo hộ người dân, tránh khỏi sinh linh đồ thán.

Coi như là vì hấn từng chính miệng đồng ý, bất luận bất cứ chuyện gì, cũng nguyện ý làm được vì nàng.

Nhưng mà, muốn hấn đi tới Kỳ quốc, chủ động đưa ra thiện ý, bàn luận chuyện tam quốc hòa hợp, đối với hấn mà nói, chính là việc hủy hoại tôn nghiêm nhất, so ra còn hơn một đao lên cổ của hấn, khiến hấn không cách nào nhận được.

Kể từ khi nhận được tin tức, biết Thú Vương của Kỳ quốc, sắp sắc phong bạn tốt của Điem Điem làm Vương hậu, nàng thật hưng phấn đến mức nhảy lên, cảm thấy đây là thời cơ tốt nhất, nàng bèn lợi dụng tài ăn nói cùng với “thân thể”, nửa dụ dỗ nửa dụ yêu cầu Lệ Nhận, muốn đi tham gia đại lễ phong Hậu của Tuyết Quý.

Bọn họ một đêm trước đã lên thuyền, vượt qua sông Thương Lãng u ám lạnh như băng, đi tới cung điện Kỳ quốc.

Kinh công của Lệ Nhận rất cao, ôm nàng trốn vào bên trong lớp rèm đỏ, từ lúc đại lễ bắt đầu đến bây giờ, vẫn chưa có người nào phát giác được bọn họ đang nấp ở trên xem lễ. A, tới tham gia nghi lễ phong Hậu của Tuyết Quý, quả nhiên là quyết định đúng đắn!

Váy cưới tinh xảo, long trọng phô trương, không khí vừa hân hoan vừa uy nghi, tất cả những thứ này trong hôn lễ của Điem Điem đều chưa từng thấy qua. Trong lòng nàng tuy là cao hứng thay Tuyết Quý, nhưng cũng không nhận được ghen tị.

“Tại sao nàng ấy có ngọc tỷ* trong cung, ta lại không có?” Nàng hỏi tới.

(*con ấn/con dấu của vua)

Lệ Nhận liếc nàng một cái. “Bởi vì ta không có hậu cung.”

“Ồ.” Câu trả lời này, khiến cho nàng trong lòng vui như một đóa hoa mới nở.

Chẳng qua là, nàng chỉ trầm mặc một lúc sau, lại dựa vào bên tai hấn, thận trọng hỏi.

“Chàng muốn có hậu cung sao?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, tràn đầy sự nghiêm túc. Chuyện này đối với nàng mà nói rất là quan trọng, nàng không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trái tim và thân thể Lệ Nhận!

Hấn cúi đầu xuống, nhìn chăm chú vào tiểu nữ nhân trong lồng ngực, trả lời một cách vụn vặt khẳng định.

“Không muốn.” Tim của hấn, đã hoàn toàn trao cho nàng.

Điem Điem thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười, như một con mèo con, quyến luyến ma sát vào ngực hấn.

“Thật tốt quá.” Nàng khoái trá nói.

Hấn cúi đầu, hôn lên tóc nàng, hít sâu mùi thơm thanh tân mỹ lệ của nàng.

“Tốt cái gì?”

Nàng cười lại càng vui vẻ hơn. “Như vậy ta sẽ không cần phải chuẩn bị kéo.”

Tiểu nữ nhân này, lại nghĩ đến mưu ma chước quỷ gì nữa rồi?

“Nàng muốn kéo để làm gì?” Lệ Nhận hỏi.

“‘Xoẹt xoẹt’ chàng nha!” Nàng cười dài.

Thân thể Lệ Nhận bỗng cứng cứng ngắc lại. Hấn chậm chạp ngẩng đầu lên, thận trọng hỏi. “Xoẹt xoẹt cái gì?”

“‘Tên vô lại’ giữa hai chân chàng.” Nàng vươn ra bàn tay nhỏ bé, làm thành hình cái kéo, vẽ mặt tràn đầy ác ý làm động tác cắt bỏ cắt bỏ. “Chàng nếu như dám cùng nữ nhân khác thân mật, ta liền thừa dịp chàng ngủ, một đao cắt đi...”

Lệ Nhận cao lớn uy mãnh, dũng cảm vô địch, dưới sự uy hiếp của thê tử, lại theo bản năng kẹp chặt hai chân, bảo vệ cái nơi đang nhận sự uy hiếp, mặc dù căn bản không muốn bị cắt mất cơ quan này, nhưng mà hấn lại vô cùng thích thú.

“Ta sẽ không có nữ nhân khác.” Hấn bảo đảm, hấn biết nàng cũng không phải là nói đùa.

“Ta cũng sẽ không có nam nhân khác.” Nàng nhảy đôi mắt tròn.

Trung thành và ghen tỵ vốn là liên quan với nhau. Lệ Nhận nghĩ lại, khi nàng ở trong vòng tay của nam nhân khác, hấn ghen tỵ đến mức cơ hồ muốn trở nên điên cuồng, hấn nhớ loại cảm xúc này, nên hấn biết nếu như có nữ nhân khác, nàng cũng sẽ đau khổ như vậy.

Thì ra, ý nghĩa chân chính của trung thành, chính là bảo vệ tình yêu của mình. Ở hôn lễ của chính mình, bọn họ chưa từng trao đổi lời thề. Song, khi ở trong hôn lễ người khác, bọn họ lại thành tâm hứa hẹn với đối phương. Lệ Nhận nhìn chăm chú vào Điem Điem, ở trong lòng âm thầm thề, kiếp này đều sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa này, tuyệt sẽ không bao giờ để cho nụ cười sáng lạn của nàng trở nên ảm đạm thất sắc.

Trong lớp rèm đỏ, hai người tựa sát vào nhau, mà trong cung điện, đại lễ đã đến hồi kết thúc.

“Hắc, chúng ta đi xuống đi!” Mặc dù, nàng thật sự thích tựa sát vào hắn như vậy, nhưng nàng phải lấy đại cục làm trọng, chính sự trước mắt quan trọng hơn.

Lệ Nhận nhíu đầu lông mày, hiển nhiên là rất bất mãn, không khí đang tốt đẹp bị buộc phải chấm dứt.

Hắn một tay nắm lấy rèm đỏ, một tay ôm chặt Diễm Diễm, đang lúc cung điện Kỳ quốc hân hoan ăn mừng âm ỹ, cùng với các cung nữ vung tay nhẩy múa tung hoa khắp cung điện, hắn nhanh nhẹn lượn một vòng, đáp xuống ngay trên lớp nệm hồng giữa cung điện.

Tiếng ồn ào náo nhiệt trong cung điện, nháy mắt trở nên yên tĩnh, người người đều bị hai vị khách không mời mà đến dọa cho sợ đến nhát thở cứng đờ.

Bọn thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, phản ứng đầu tiên.

“Có thích khách!”

“Maul!”

“Vây quanh bọn họ!”

Tiếng bước chân ầm ầm, vội vàng vây lại, mũi dao sắc bén toàn bộ đều chĩa vào bọn họ. Diễm Diễm ôm chặt Lệ Nhận, cố hết sức không để cho hắn nhúc nhích, nàng không phải là sợ bị thương, mà ngược lại sợ hắn nhất thời không kiềm chế được, đá thương bọn thị vệ Kỳ quốc, làm hư đại sự hòa đàm.

“Tuyệt Quý!” Nàng vội vàng kêu to, quay đầu lại cầu cứu. “Tuyệt Quý, là mình! Mình là Diễm Diễm nè, cậu mau gọi những người này lui xuống đi.”

Tuyệt Quý đứng ở bên cạnh Thù Vương, hai gò má đỏ hồng hết sức kiều diễm, nghe thấy thanh âm kia đột nhiên trở nên u mê.

“Diễm Diễm?!”

“Đúng rồi, là mình!”

Tuyệt Quý vội vàng xoay người, cầu tình với Thù Vương.

“Nàng là bạn tốt của ta, xin Đại vương không nên làm khó nàng.” Nàng khẩn cầu.

Yêu cầu của mỹ nhân trong lòng, Thù Vương đương nhiên không cách nào cự tuyệt. Huống chi chỉ có một nam một nữ, hơn nữa còn bị bọn thị vệ nặng nề vây quanh, không đến nỗi sẽ có gì nguy hại.

“Thị vệ, mau dừng tay.” Thù Vương hạ lệnh.

Bọn thị vệ mặc áo giáp, đồng thời đứng lại, nhưng mũi dao phát sáng vẫn đang chĩa vào bọn họ.

“Tuyệt Quý.” Cho dù bị mũi dao chĩa vào, Diễm Diễm vẫn cao hứng phấn chấn vung mạnh tay. “Cậu thật xinh đẹp đó, đại lễ thật là long trọng xa hoa nha.”

Nàng đang muốn chạy tới gần bạn tốt, nhưng mà vừa mới bước ra một bước, ngang hông đột nhiên bị nắm lại, bị Lệ Nhận kéo trở về.

“Cám ơn cậu.” Tuyệt Quý cũng muốn chạy xuống dưới điện, nhưng cũng bị Thù Vương kéo trở lại.

Hai nam nhân, giữ lấy nữ nhân của mình, khiến cho các nàng chỉ có thể đứng từ xa mà nói chuyện.

“Sao cậu lại tới đây?”

“Mình tới chúc mừng cậu nha!”

“Nhưng mà...” Tuyệt Quý có chút chần chờ, nhìn nam nhân bên cạnh Diễm Diễm.

“Đừng lo lắng!” Diễm Diễm vỗ ngực bảo đảm. “Mình đã thuyết phục hắn, tối nay bọn mình đi Kỳ quốc, thuần túy chỉ để chúc mừng hai người. Bọn mình không đem theo người nào, cũng không đem theo bất kỳ vũ khí nào.” Quyết định này mặc dù là mạo hiểm, nhưng là do Lệ Nhận chủ động đề ra.

“Không đem theo vũ khí, ta cũng có thể đánh bại toàn bộ những người này.” Lệ Nhận ở sau lưng nàng, nhàn nhạt nói, cũng may là thanh âm không lớn, ngoại trừ nàng, cũng không có ai nghe thấy.

“Không đem theo vũ khí, ta cũng có thể đánh bại toàn bộ những người này.” Lệ Nhận ở sau lưng nàng, nhàn nhạt nói, cũng may là thanh âm không lớn, ngoại trừ nàng, cũng không có ai nghe thấy.

Điềm Điềm tròng mắt liếc hắt hắt một cái, sau đó hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười mỹ lệ nhất, hướng về phía Thủ Vương đang đứng bên cạnh Tuyết Quý nói. “Quốc Vương Thương Lăng, cùng với Vương hậu Thương Lăng, đặc biệt tới chúc mừng Thủ Vương phong Hậu.” Thanh âm nàng thanh thúy, từng chữ rõ ràng truyền vào tai mỗi người trong đại điện.

Mọi người phát ra tiếng kêu ngạc nhiên sợ hãi. Vương cùng Vương hậu của Thương Lăng quốc, lại vào tận bên trong cung điện Kỳ quốc, chủ động bày ra thiện ý, tự mình tới chúc mừng, đây chính là chuyện trăm năm qua chưa từng có nha.

Trên mặt Điềm Điềm vẫn treo nụ cười, nhưng Lệ Nhận đứng ở một bên, khuôn mặt vẫn đang tối sầm u ám, biểu tình không chút thay đổi, cứng ngắt giống như pho tượng đá.

Nàng nghiêng đầu, len lén nhắc nhở.

“Lệ Nhận.”

“Cái gì?” Hần tức giận đáp lời.

“Chúng ta là tới chúc mừng nha.”

“Vậy thì thế nào?”

“Chàng phải nói đi chứ!”

Hần không chịu hợp tác. Điềm Điềm không thể nhịn được nữa, chỉ có thể len lén dùng sức đá vào chân của hắn.

“Nói mau đi, ta ở nhà không phải là đã dạy chàng rồi sao?” Nàng dạy hắn rất là cực khổ nha.

Tròng mắt đen của Lệ Nhận nhú lại, nghiêng răng nghiêng lợi hồi lâu, mới không cam tâm, miễn cưỡng mở miệng.

“Chúc mừng.” Khẩu khí lúc hắn nói hai chữ này, quả thực giống như là đang mắng người ta. (*sặc nước* soái ca đúng là soái ca a~... chúc mừng cũng khác người thường)

Không khí đang căng thẳng, bởi vì hai chữ đơn giản này, từ từ trở nên hòa hoãn. Hai nữ nhân vừa nóng lòng vừa lo lắng nhìn nhau, Thủ Vương không mở miệng cũng không được, đành đáp lại hào ý.

“Hôm nay là ngày vui của bốn vương. Chỉ cần là tới chúc mừng, thì đều là khách của ta.” Hần thông dong vừa nói, mặc dù thù hận giữa hai nước trải qua một thời gian dài nên đã khắc sâu trong lòng, nhưng mà cũng không thể ở trong ngày cưới, lại đi giết bạn bè tốt của nữ nhân yêu mến của hắn.

Mà cũng nói, để cùng nhau đối kháng với Tham Lang quốc, tam quốc đúng là phải bỏ qua mọi thành kiến.

Đây là một sự khởi đầu rất tốt.

Thủ Vương tuyên bố. “Quốc Vương Thương Lăng, cùng Vương hậu Thương Lăng đều là khách quý của bốn vương, dẫn hai vị vào hi yến*, dùng loại rượu và thức ăn tốt nhất hầu hạ, không được chậm trễ.”

(*hi yến: bàn tiệc cưới)

“Dạ!” Cung nữ cầm đèn lồng màu đỏ thêu chữ hi, cung kính tiến lên, dẫn Lệ Nhận cùng Điềm Điềm rời khỏi đại điện. Trước khi rời đi, Điềm Điềm còn nhiệt tình vung mạnh tay lên chào Tuyết Quý.

Mặc dù thời gian cấp bách, nhưng mà chính giữa hi yến vẫn dọn ra một cái bàn dài, trên bàn bày đầy rượu thức ăn ngon làm người ta thèm nhỏ nước miếng, bên cạnh bàn lại không có bất kỳ vị khách nào. Bàn tiệc này hiển nhiên là đặc biệt dành riêng cho hai người bọn họ, chỉ trong thời gian rất ngắn, mà đã được bày biện theo quy cách long trọng nhất. Mãi cho đến khi ngồi xuống, Điềm Điềm vẫn còn cười mị mị, nhìn thẳng sang Lệ Nhận, nụ cười ngọt ngào kia, phảng phất như muốn chảy ra đường mật.

“Nàng cười cái gì?” Hần nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt vẫn rất khó coi.

Nàng xáp lại, thân mật nắm cánh tay trắng kiện của hắn.

“Chàng nhìn xem, chuyện này cũng không khó khăn đâu!” Nàng tựa vào người hắn, trong lòng cảm thấy thật là cao hứng, vì sự thỏa hiệp của hắn mà cảm thấy thật tự hào. “Chỉ cần ba người các chàng thay đổi thái độ, đối với tam quốc trung thổ sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Mà chàng làm như vậy, cũng là vì nhân dân nha!”

Hần liếc nàng một cái.

“Còn vì nàng nữa.” Hần cường điệu.

Nàng lòng tràn đầy vui vẻ, cũng mặc kệ bốn phía phóng tới vô số ánh mắt, thân thể xinh xắn chen chúc vào trong lồng ngực của hắn, mềm giọng làm nũng.

“Ta biết, chàng yêu ta nhất mà!” Nàng vui vẻ, quyết định cho hắn một chút ngon ngọt, cho nên to gan nín cổ hắn gần lại, dùng tất cả kỹ xảo học được từ hắn, nhiệt tình hôn hắn.

Khi nàng kết thúc nụ hôn này, sắc mặt Lệ Nhận đã mềm lại rất nhiều. Chẳng qua là, trên miệng hắn vẫn không muốn thuận theo, vẫn còn muốn oán trách. “Nàng đừng tưởng rằng như vậy là có thể...”

Nàng lại hôn hắn.

“Nàng!”

Lại một nụ hôn.

Lần này, sau khi nụ hôn kết thúc, câu trả lời của Lệ Nhận lại là: “Lại một lần nữa đi.”

Điềm Điềm vui vẻ làm theo, cả người đã ngồi lên bấp đùi của hắn, triển miên hôn nam nhân nàng yêu mến nhất.

“Lại một lần nữa.” Hắn lại nói, bàn tay to vòng lên ôm nàng.

Nàng lại hôn hắn.

“Đủ chưa?”

“Không đủ, làm lại...” (hự... ca ca tỷ tỷ à... đừng làm mọi người tui thân mà *ủy khuất chui vào 1 góc tự kỷ*)

Trong hi yển của quốc vương Kỳ quốc, Điềm Điềm và Lệ Nhận ở trước mắt bao nhiêu người, hôn nhau say đắm.

Bỗng dung tiếng hô của tiêu binh* truyền đến, Điềm Điềm cùng Lệ Nhận còn đang vui vẻ hưởng dụng bữa tiệc rượu ngon miệng. Cho dù khách khứa bốn phía say xin nhào nhào cả lên, khẩu vị tốt của bọn họ vẫn không bị ảnh hưởng. Đang lúc các cung nữ lo lắng không dám bùng thức ăn ra nữa, tiêu binh xông vào cung điện, gấp gấp hô to, âm thanh truyền khắp cả tòa vương cung.

(*tiêu binh: lính trinh sát ở trạm canh gác)

“Kiêu vương Phong Quốc cử binh xâm phạm, quân đội đã vượt qua sông Cúc Nguyệt, trên đường hướng đến Yên Kinh.”

Tin tức này, khiến cho không khí vui mừng toàn bộ bị quét sạch, thần dân Kỳ quốc, trong thời gian ngắn nhất, đều đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Điềm Điềm ăn uống đến mức tay dính đầy dầu mỡ, lập tức bỏ thức ăn xuống, nắm lấy bàn tay to đang cầm đùi dê nướng của Lệ Nhận.

“Nàng lại muốn giành đồ ăn sao?” Hắn khó tin kêu lên. (*bò ra cười* hình tượng ĐĐ trong mắt Lệ ca ca chỉ có thế...)

“Không phải mà.” Nàng lắc đầu, vội vàng nói. “Chàng không nghe thấy sao? Phong Quốc cử binh lính tới.”

“Đây không phải là quốc gia của ta, chuyện đâu có liên quan gì tới ta?”

Điềm Điềm vội vàng đến mức dậm chân.

“Không phải là đã hứa tam quốc sẽ hợp tác sao?” Nàng kéo tay hắn, nóng lòng muốn đi ra bên ngoài xem tình hình thế nào. “Mà cũng nói, Phong Quốc có động tĩnh, khẳng định có liên quan tới Ti Y. Nói không chừng, nàng ấy đã xảy ra chuyện gì.”

Nghĩ đến người bạn tốt thân thể vốn suy yếu nhiều bệnh, nàng lo lắng không thôi. Lệ Nhận nhú lông mày, mặc dù không cam lòng, vẫn phải bỏ lại đùi dê nướng, đi theo Điềm Điềm ra ngoài.

Bên ngoài cung điện, trên phong hỏa đài* được đốt lửa lên, chiếu sáng hơn nửa bầu trời đêm. Bên trong Yên Kinh, vô số binh lính tinh nhuệ đã chuẩn bị sẵn sàng, trên mặt của mỗi người đều tản ra sát ý lạnh như băng.

(*phong hỏa đài là một kiến trúc thành lũy quân sự của Trung Quốc cổ đại, dùng để đốt lửa báo hiệu)

Thú Vương bị cát ngang đêm hoa nguyệt tốt lành, vẻ mặt phá lệ hung tợn đang đứng ở trên đài, Tuyết Quý khoác lớp áo da cừu cũng đứng bên cạnh.

Nàng sắc mặt tái nhợt, đang đọc một phong thư mà thị vệ mới vừa đưa lên.

Sau khi nhìn xong phong thư, sắc mặt của nàng trở nên càng trắng bệch, lo lắng xoay sang nói chuyện với Thú Vương.

Khoảng cách quá xa, Điềm Điềm cũng không thể nghe thấy nội dung hai người nói chuyện với nhau.

Nhưng mà, đợi đến khi hai người nói xong, Thú Vương lập tức tuyên cáo, quân đội chỉ có thể trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, trước khi hạ lệnh,

tuyệt đối không được triển khai công kích.

Sau đó, bên ngoài tường thành, do có đông đảo binh mã tiến tới gần mà vang lên tiếng ầm ầm ù ù, thanh âm chấn động từ phương xa, đến lúc tới gần thành tường mới đột nhiên yên tĩnh lại, còn mặt đất vẫn chấn động không dứt, trong không khí trầm trọng nặng nề, Thủ Vương cuối cùng phát tay.

“Mở cửa thành!”

Vô số ngọn lửa chiếu xuống, cánh cửa dày từ từ mở ra.

Một nam nhân tuấn mỹ vẻ mặt nghiêm trọng, đang cẩn thận ôm Tì Ý suy yếu mặc áo lông cừu tuyết trắng xuống xe ngựa, không mang theo bất kỳ quân binh nào bước vào trong Yến Kinh thành.

Điền Điền và Tuyết Quý, cùng lúc không chút nghĩ ngợi lập tức đi tới phía trước.

“Xin các vị cứu nàng!” Nam nhân kia vẻ mặt thống khổ thỉnh cầu.

Nam nhân này khẳng định chính là Kiều Vương. Điền Điền nghĩ lại. Để cho một bậc vương giả kiêu ngạo như vậy cúi đầu khẩn cầu, khẳng định so với chuyện giết hân còn thống khổ hơn.

Điều này cũng có nghĩa rằng, hân vô cùng yêu thương nữ nhân trong ngực.

Tuyết Quý gạt đầu, nhanh chóng đi lên trước. “Tì Ý, cậu có sao không?”

“Tì Ý, cậu nơi nào không thoải mái?” Điền Điền hỏi tới.

Tì Ý suy yếu, trong mắt tràn đầy nước mắt lạnh lẽo, tâm tình kích động không thôi.

“Chúng ta rốt cuộc lại được gặp mặt.”

“Tì Ý đáng thương...”

“Cậu vừa lên cơn suyễn phải không? Đừng căng thẳng, không sao đâu.”

“Đừng sợ, bọn mình sẽ ở bên cạnh cậu.” Điền Điền cũng vội vàng nói, cầm chặt tay Tì Ý.

“Nào, hít sâu, từ từ thả lỏng, đừng sợ!” Tuyết Quý vừa nói, vừa cầm bàn tay còn lại của Tì Ý, lộ ra nụ cười ấm áp, rồi xoay lại phân phó cung nữ. “Mau dẫn khách quý vào biệt quán, còn nữa, mau mời ngự y đứng đầu Thái y viện, nhanh lên!”

“Dạ.” Các cung nữ mang kiệu mềm tới, chuẩn bị để cho bệnh nhân ngồi, nhưng Kiều Vương lại cự tuyệt không muốn buông tay, kiên quyết muốn đích thân ôm Tì Ý tiến vào biệt quán. Thời gian cấp bách, các cung nữ cũng không dám tiến lên, mọi người chỉ có thể nhìn Kiều Vương giống như đang bảo vệ bảo vật trân quý nhất, thâm tình vô hạn ôm Tì Ý đi vào biệt quán.

Trong biệt quán, ba nữ nhân thân như tỷ muội chưa từng có gì giấu nhau, cùng với ba nam nhân nhìn nhau chăm chú như kẻ địch, chỉ hận không thể diệt trừ đối phương, khó mà sống chung một phòng.

Thái độ hai phe hoàn toàn bất đồng. Các nữ nhân thì kích động không thôi, thân thiện cướp lời tranh nhau nói. Các nam nhân lại vẻ mặt nguội lạnh, mặc dù thỉnh thoảng có nói chuyện với nhau, nhưng cũng đều là lời khách sáo, có thể không cần nói thì đã không nói, tầm mắt của bọn họ đều kiên định khóa chặt ở trên người nữ nhân của mình.

“Tì Ý, tại sao cậu lại trở thành như vậy? Kiều Vương có phải lại khi dễ cậu hay không?” Tuyết Quý hỏi tới, nhớ lại lần trước ở Anh Vũ châu, Tì Ý từng oán trách hân.

Điền Điền lại càng phần uất trong lòng.

“Cậu cứ dũng cảm nói ra, có bọn mình ở đây. Bọn mình sẽ lập tức thay cậu lấy lại công đạo!” Nàng dũng cảm nghĩa khí vỗ ngực, cổ ý lớn tiếng bảo đảm.

“Hân không có khi dễ mình, tự mình tâm tình không yên, nên mới phát bệnh.” Tì Ý mỉm cười lắc đầu. Sau khi uống xong chén thuốc sắc chuyên trị hen suyễn lấy từ loài thảo được chỉ duy nhất có ở Kỳ quốc, nàng mặc dù vẫn còn suy yếu, nhưng hô hấp cũng đã thuận hơn nhiều.

“Làm sao cậu đột nhiên lại tâm tình không yên? Lúc trước không phải là rất tốt sao?”

“Đúng vậy nha, Tì Ý, cậu từ khi nào trở nên dè dặt như vậy? Bị khi dễ sỉ nhục thì cứ lớn tiếng nói ra... Huống chi từ trước đến giờ đều là cậu khi dễ người khác tương đối nhiều, chứ cậu làm sao có thể bị người ta khi dễ được? Điền này thật là không giống cậu nha.”

“Đúng vậy nha, Tì Ý, cậu từ khi nào trở nên dè dặt như vậy? Bị khi dễ sỉ nhục thì cứ lớn tiếng nói ra... Huống chi từ trước đến giờ đều là cậu khi dễ người khác tương đối nhiều, chứ cậu làm sao có thể bị người ta khi dễ được? Điền này thật là không giống cậu nha.”

Tì Ý lần nữa lắc đầu.

“Minh không phải là dè dặt, cũng giống như Diễm Diễm nói đó, từ trước đến giờ chỉ có mình khi dễ người khác, làm sao có chuyện người khác khi dễ mình? Cậu nói xem, mình có thể chịu sự khi dễ của hấn mà yên lặng không chịu lên tiếng sao?”

Ý nàng là nói, đường đường là Kiều Vương bệ hạ, mới là người bị dẫm ở dưới chân nàng, chịu đủ mọi khi dễ sao? Tầm mắt của mọi người trong phòng mang theo chút đồng tình, toàn bộ đồng loạt nhìn về một khuôn mặt bất đắc dĩ.

Kiều Vương thông minh lựa chọn cách không giải thích nhiều, Tì Ý vội vàng thay Kiều Vương giải vây, sửa lại đề tài.

“Minh chỉ là vì chuyện Tham Lang quốc nên cảm thấy phiền não.” Nàng nói.

Nhắc tới Tham Lang quốc, sắc mặt mỗi người đều đột nhiên biến đổi.

Các nữ nhân tràn đầy lo lắng, các nam nhân thì vẻ mặt ngưng trọng, rồi lại tràn đầy chiến ý.

“Tướng sĩ của Tham Lang quốc mặc dù tàn bạo hiếu chiến, nhưng mà chiến sĩ Phong quốc chúng ta cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, Tham Lang nữ vương nếu cho là đại quân của ả có thể vào như vào chỗ không người, giết hết tướng sĩ Phong Quốc, là ả quá tự cao rồi!”

“Ngụ ý của Kiều Vương, là nói tướng sĩ của Kỳ quốc chúng ta, sẽ không chống cự được tướng sĩ của Tham Lang quốc?” Thú Vương tròn trĩnh mắt nhìn Kiều Vương.

“Tướng sĩ của Thương Lăng quốc cũng không phải là hạng người có thể xem thường, Kiều Vương sẽ không cho là, chỉ có chiến sĩ Phong Quốc các người mới có thể ngăn cản đại quân Tham Lang quốc xâm lược đó chứ?” Lệ Nhận cũng nói, sắc mặt khó coi y như trước.

“Quân đội của các người đều là bất tài, tâm lý không vững vàng.”

“Như vậy chúng ta đánh một trận đi, Kiều Vương lập tức sẽ biết, tướng sĩ của Kỳ quốc dũng mãnh thiện chiến như thế nào.”

“Bốn vương sẽ không để ý, để cho Kiều Vương mở mang kiến thức, xem tướng sĩ Thương Lăng quốc rong ruổi sa trường hung hãn như thế nào.”

“Được, như vậy chúng ta ở trên chiến trường nhìn cho rõ đi.”

Ba nam nhân trên người phát ra địch ý nồng đậm, không ai phục ai, người nào cũng không chịu thoái lui.

“Chờ một chút đã!” Mắt thấy sự tình không hay, Tuyết Quý vội vàng nói. “Tham Lang quốc còn chưa đánh tới, tại sao các người đã đánh nhau trước rồi?” Những nam nhân này thiệt là!

Tì Ý cũng nùng nịu khuyên nhủ. “Đại vương! Chính các người đánh nhau trước, chẳng phải là để cho Tham Lang quốc ngồi hưởng ngư ông đắc lợi?”

Diễm Diễm lại càng không hiểu tại sao, cái đầu nhỏ của nàng nhìn trái nhìn phải, nhìn ba tên nam nhân ngu ngốc, không biết tại sao, chỉ là ngồi chung một chỗ, nói không tới mấy câu, đã quyết định muốn chiến tranh.

“Ồ? Tại sao đột nhiên muốn đánh nhau? Các người mới vừa rồi không phải là còn hàn huyên rất tốt sao?” Giang Diễm Diễm khó hiểu nhìn ba nam nhân lửa giận đang bốc cao.

Các nam nhân liếc nhìn nhau một cái, ai cũng đều tâm cao khí ngạo, không ai chịu thua ai, nếu không phải ngại nữ nhân yếu mềm đang ở đây, bọn họ khẳng định đã đánh nhau tại chỗ.

Diễm Diễm cùng hai người bạn tốt khéo léo nhảy mắt với nhau, cả ba đều xáp đến bên cạnh nam nhân của mình.

“Chàng đã đáp ứng ta.” Nàng đi tới trước mặt Lệ Nhận, ngửa đầu nhìn hấn, đem bàn tay nhỏ bé lồng vào bàn tay to của hấn, trên khuôn mặt xinh đẹp có một chút oán giận.

“Là tên kia có ý định khiêu khích ta!” Lệ Nhận tức giận nói.

Nàng chỉ có thể dụ dỗ hấn.

“Đừng tức giận đừng tức giận!” Nàng dấn người lên trước ngực của hấn, nhỏ giọng nói cho hấn biết. “Chàng lòng dạ rộng rãi, đừng so đo với hấn được không?” Nàng vỗ nhẹ lên lồng ngực của hấn.

“Hừ!”

“Nên vì đại cục mà suy nghĩ.” Nàng nửa làm nũng nói, một đôi mắt to đen nhánh nhấp nháy. “Có được hay không?” Nàng không chịu bỏ qua, vẫn là muốn nghe được đáp án.

Dù cho Lệ Nhận trong lòng còn tràn đầy bất mãn, nhưng mà hấn vẫn không cách nào cự tuyệt khi Diễm Diễm mềm giọng yêu cầu. Còn nữa, nàng nói cũng có điểm đúng. Lần này vì muốn hòa đàm mà đến, hấn thật sự không nên hành động theo cảm tính, mà phá hủy cơ hội hợp tác của tam quốc.

Nhìn chăm chú vào cặp mắt nàng, hấn rút cục gạt đầu.

Điềm Điềm lộ ra nụ cười mỹ lệ, nhào vào trong ngực Lệ Nhận, ôm chặt lấy hấn. Hai người quấn quít ôm lấy nhau, chia sẻ thân nhiệt, trong lòng hiểu rõ, vòng tay của đối phương, chính là nơi bình yên nhất kiếp này.

Không khí đang ấm áp, lại truyền tới tiếng kêu sợ hãi của Tuyết Quỳnh.

“Cái gì? Ti Ý, cậu từng bị bắt đi?”

Bị bắt đi?

Điềm Điềm giật mình, nhu tình trong lòng toàn bộ bay mất, bị sự căng thẳng thay thế. Nàng vội vàng từ trong ngực Lệ Nhận nhô đầu ra, không dám tin hết lên.

“Tham Lang quốc thật sự là quá ghê tởm! Lại xuất ra loại thủ đoạn hèn hạ này.”

Nàng cảm giận bất bình, quả thực muốn đem những người dám can đảm bắt đi Ti Ý kia, toàn bộ bắt lại xử đẹp. Nàng xem chuyện của Ti Ý so với chuyện của bản thân còn quan trọng hơn, thậm chí đã quên mất bản thân nàng thiếu chút nữa chết chìm cũng là bởi vì Tham Lang quốc ở sau lưng tác quái.

Ti Ý mỉm cười, trấn an hai người bạn. “Đại vương đã cứu mình, cho nên mình bây giờ mới không xảy ra chuyện gì, các cậu đừng lo lắng cho mình.” Nàng quay đầu, cố gắng thuyết phục Kiều Vương.

Điềm Điềm cũng gạt đầu. “Thật tốt quá.” Nàng cường điệu. “Cho nên mình nói, hợp tác tuyệt đối là cần thiết!”

Tuyết Quỳnh cũng tiếp lời, nhắc lại chuyện mà các nàng không muốn nhắc tới nhất. “Huống chi, nếu như tam quốc không hợp tác, cả ba chúng ta sẽ...” Nàng không dám nói cho hết lời.

“Bắt đầu tốt đẹp, chính là đã thành công một nửa.”

Tuyết Quỳnh cũng gạt đầu.

Ba nam nhân nhìn kẻ đối diện, nếu không bắt tay, thì có vẻ bọn họ quá mức nhỏ nhen, bọn họ là vua của một nước, đương nhiên là phải có lòng rộng lượng, bất kể trong lòng không cam tâm, không tình nguyện, bàn tay này cũng không thể không vươn ra.

Thú Vương vươn tay ra, đôi lông mày nhíu chặt lại, cơ hồ có thể bóp chết một con ruồi kẹt ở giữa.

Lệ Vương vươn tay ra, nhếch miệng, khăng khái hy sinh.

Kiều Vương vươn tay ra, mặt sắc mặt ngưng trọng, thật sự hy vọng khoảnh khắc này mình không nhìn thấy gì.

Ba bàn tay to mạnh mẽ bắt đắ dĩ không còn cách nào khác, như là chuồn chuồn chạm mặt nước*, nhanh chóng đập tay một cái, nhưng sau đó lập tức buông ra, phảng phất như là đụng phải cái thứ gì bẩn thỉu, trong lòng tràn đầy cảm giác chán ghét.

(*ý nói rất nhẹ, rất qua loa, hời hợt)

Bàn tay phải Thú Vương dùng hết sức lực chà lau trên áo bào, hận không thể lau sạch vết dơ trên bàn tay của mình.

Lệ Vương nhìn chăm chăm tay phải của hấn, cảm giác như là tay phải của hấn không còn thuộc về hấn nữa, mà là thuộc về người khác.

Kiều Vương nhẫn nhịn ý muốn sai người đem bồn nước trong đền để cho hấn thanh tẩy bàn tay phải, thần sắc dờ dẩn, đặt tay phải ra phía sau lưng, cố gắng không nghĩ đến nữa.

(3 anh thật là...hết thuốc chữa =]])

Bỗng dung, một nguồn sáng kim quang chói lọi, xuất hiện ở giữa không trung, bên trong nguồn sáng, còn bay ra những cánh hoa màu hồng.

Phản ứng của ba nam nhân, vẫn nhanh chóng như trước.

Thú Vương hoá tốc ôm lấy Tuyết Quỳnh, mang nàng cách xa phạm vi mà nguồn sáng có thể đụng đến.

Lệ Vương dùng sức kéo Điềm Điềm qua, bảo hộ nàng ở phía sau lưng.

Kiều Vương cảnh giác nắm chặt tay Ti Ý, ôm nàng vào trong lòng ngực.

Nguồn sáng này, các nàng quá là quen thuộc rồi, ai cũng biết ở giữa nguồn sáng, chính là thiên sứ đã đưa các nàng tới nơi này. Một điệu nhạc dễ nghe vang lên, thiên sứ ở giữa nguồn sáng mở miệng.

“Chúc mừng các cô, rốt cục đã đạt thành nhiệm vụ mà ta giao phó!” Cánh hoa bay bay, tiếng nhạc du dương, thiên sứ có vẻ thật tự hào.

“Các cô đã hoàn thành sứ mạng, có thể trở về với thế giới của các cô.”

Trở về?

Nàng có thể trở về sao! Trở về cái thế giới trên đường có tới mấy cửa hàng tạp hóa, mở cửa hai mươi bốn trên hai mươi bốn giờ, còn có giao thông tiện lợi, internet toàn cầu hóa, có bao nhiêu là tiểu thuyết và manga xem không hết, sinh hoạt hiện đại thoải mái, còn có loại băng vệ sinh kích cỡ nhỏ thường hay quảng cáo rùm beng rằng tuyệt sẽ không tràn ra ngoài, có thể yên giấc đến hừng sáng? (*sắc nước* tỷ tỷ à, nghĩ cái j ko nghĩ, lại nghĩ đến ba cái thứ này...)

Nàng quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Lê Nhận. Hắn đang nắm tay nàng, trông mắt đen phát sáng, trong đôi mắt kia ánh lên sự kiên quyết đã đồng ý cùng nàng một đời một kiếp hạnh phúc.

Nàng từng sống cuộc sống mặc dù tốt đẹp và tiện lợi ở thế giới hiện đại, nhưng mà, trong thế giới đó, không có hắn.

Điềm Điềm không có nửa điềm do dự.

“Không, ta không trở về!” Nàng cự tuyệt rời khỏi Lê Nhận, quyết định kiếp này chỉ muốn ở bên cạnh hắn.

“Ta cũng vậy không về!”

“Chúng ta muốn ở lại!”

Ba nữ nhân đều trả lời giống nhau, tất cả đều lựa chọn lưu lại!

Kim quang chói mắt, thiên sứ khẽ cười. Dường như đã sớm đoán được sẽ có kết cục như vậy. Giọng nói mang theo ý cười, kèm theo đó là càng nhiều là cánh hoa bay ra, cùng với âm nhạc vui vẻ. “Các cô xác định rồi sao?”

“Xác định!” Ba người trăm miệng một lời.

“Một khi đã quyết định, thì không thể sửa đổi nữa.” Thiên sứ nhắc nhở.

Đây là cơ hội cuối cùng, nhưng mà các nàng đều vì nam nhân mình yêu mến, lựa chọn lưu lại.

“Chúng ta sẽ không đi.” Các nàng nói.

“Như vậy, ta sẽ thuận theo nguyện vọng của các cô, cho các cô lưu lại.” Thiên sứ nói, nguồn sáng chậm rãi bay lên trên, cuối cùng nhập vào lớp trần nhà làm bằng thạch bích phía trên, xuyên qua, rồi sau đó biến mất, chỉ để lại những cánh hoa thơm còn đang bay giữa không trung, cùng với một câu nói từ biệt. “Chào tạm biệt, gặp lại sau, ta chúc phúc cho các cô.”

Cho đến khi nguồn sáng kim quang cùng với giọng nói quanh quẩn vang vọng toàn bộ đều biến mất, Lê Nhận mới thở phào nhẹ nhõm. Lồng ngực của hắn bồi vì ngừng thở mà đau đớn, chỉ có thể dùng sức kéo Điềm Điềm vào trong ngực ôm thật chặt, mới có thể trấn an sự sợ hãi giống như là suyt nữa bị đoạt đi bảo vật quan trọng nhất kiếp này. Trong khoảnh khắc lúc này, hắn thậm chí nguyện ý dâng lên tánh mạng, khẩn cầu thiên sứ để cho nàng được lưu lại.

Cảm nhận được cảm xúc của Lê Nhận, Điềm Điềm dựa vào hắn, nhẹ vỗ về lên người hắn, bởi vì nhìn thấy hắn run rẩy khó có thể dừng lại, mà nàng càng thêm khẳng định quyết định của mình là đúng.

“Ta sẽ không đi.” Nàng nhẹ giọng nói cho hắn biết. “Ta ở lại, vĩnh viễn cũng không đi.”

“Cả đời này, ta sẽ không để cho nàng rời khỏi ta.” Hắn ôm càng chặt hơn.

“Được.” Nàng nhu thuận hiếm thấy.

“Ta sẽ không để cho nàng hối hận.” Hắn đồng ý.

“Ta biết.” Nàng cười ngọt ngào. “Ta yêu chàng.”

Lê Nhận gật đầu, trong cặp mắt đen, hiện lên chút hơi nước, nhưng lại biến mất rất nhanh, hắn khó nói lên lời trong lúc cảm động này, bởi vì có nữ nhân trong ngực, cuộc đời của hắn mới có thể gọi là viên mãn.

Hắn nguyện ý đem tính mạng cùng linh hồn, còn có thâm tình nồng đậm, tất cả đều giao phó vào tay nàng.

Điềm Điềm ôm lấy Lê Nhận, chọn ngay thời khắc ôn nhu nhất, một lần nữa cường điệu nhắc lại chuyện mà nàng để ý nhất. Nàng ghé vào lỗ tai hắn, dùng nhất khẩu khí ngọt ngào nhất nói cho hắn biết.

“Nhưng mà, nếu như chàng có nữ nhân khác, ta sẽ “xoẹt xoẹt” chàng đó!”

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Muôn hoa nở rộ, bên trái vương cung Thương Lăng quốc, vườn hoa đẹp không sao tả xiết, từng khóm hoa tươi thơm ngát, từ xa thật xa đã ngửi thấy mùi hương. Cuộc chiến giữa tam quốc trung thổ và Tham Lang quốc, đã kết thúc được một thời gian, dưới sự hiệp lực đối kháng của mình quân tam quốc, thuyền chiến được trang bị tên nhọn của Tham Lang quốc, không những không tấn công được, mà thủy chung không cách nào vượt qua được biên giới, thậm chí lần lượt bị mình quân đánh bại, bị buộc phải rút lui liên tục.

Trải qua nửa năm khổ chiến, Tham Lang quốc rút cục bình mã đều mỗi một, không còn sức lực chiến đấu nữa, chỉ có thể gửi thư đầu hàng, bị bức phải trở về hoang mạc phương tây.

Mình quân giành được thắng lợi, chiến thắng vẻ vang trở về, hơn nữa còn tiếp tục kéo dài hiệp nghị, tam quốc từ đó là đồng minh của nhau, cùng nhau chia sẻ thương lợi (lợi nhuận thương mại), cùng hưởng hưng suy*.

(*hưng: hưng thịnh, suy: suy tàn, nghĩa tương đương với có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia)

Hòa bình, rút cục cũng phủ xuống khắp nơi.

Nhưng lần đầu tam quốc hiệp nghị, về các vấn đề cần giải quyết, thỉnh thoảng vẫn còn có chút ý kiến bất đồng. Ba vị Đại vương cùng Vương hậu, vẫn còn chưa dám quyết định, thì các bậc quan thần tính toán chi li cứ lo khăng khăng tranh cãi nhau.

Ngày hôm đó, lão Thái phó râu tóc bạc trắng, vừa mới kết thúc hội nghị đại thần của tam quốc, lập tức nổi giận đùng đùng chạy tới bên ngoài dục cung, vừa vội vàng vừa tức giận la lớn.

“Đại vương! Đại vương! Cựu thần có việc bẩm báo, xin hãy nghe cựu thần một lời!” Lão vội vã muốn tố cáo.

Lật Nhi canh giữ ở ngoài dục cung, nhìn thấy lão Thái phó bộ dạng sắp bỏ nhào lên tức giận muốn đá tung cửa, vội vàng bước lên phía trước ngăn cản.

“Thái phó, xin dừng bước.”

“Tránh ra, ta muốn cùng Đại vương nói chuyện! Phong Quốc và Kỳ quốc, những tên tiểu quan đó thật sự là quá vô lý, cũng không chịu xem ta là bậc tiền bối. Mỗi một câu nói đều cần rõ.”

“Ách, Thái phó, Đại vương có lệnh, người nào cũng không thể vào dục cung.”

“Ta, ta là Thái phó nha, chẳng lẽ ngay cả ta cũng không được vào?”

Lật Nhi tâm hoảng, không dám gạt đầu cũng không dám lắc đầu, chỉ có thể nhỏ nhẹ hạ giọng thuyết phục. “Đại vương cùng Vương hậu đang... Đang... Ách, đang... Bận rộn...” Nàng nói ấp a ấp úng, khuôn mặt nhỏ đều đỏ cả lên.

“Đang bận cái gì?”

Lật Nhi còn chưa kịp trả lời, từ sau cửa đá đã truyền ra đáp án.

“A, đáng ghét, Lệ Nhận, chàng lại cời xiêm y của ta!” Tiếng oán trách kiều mỹ, người nào nghe thấy cũng muốn mềm lòng. Các cung nữ bên ngoài cũng xấu hổ đỏ mặt, ngay cả lão Thái phó nét mặt già nua, cư nhiên cũng đỏ lên theo.

“A, không được...”

“Không được sờ chỗ đó nữa!”

“Ừm a a, không được... Không được hôn chỗ đó, ta sẽ... A...” Từng tiếng rên rỉ thở gấp, mặc dù cách lớp cửa đá, nhưng vẫn truyền ra rõ ràng.

Lật Nhi ráng nén xuống sự xấu hổ, lên tiếng hóa giải bầu không khí lúng túng. “Thái phó, không bằng ngài uống chén trà, trước chờ một lát, có được không?”

Nàng xoay người hạ lệnh. “Mau, mau dâng trà.”

Một cung nữ nhỏ giọng nói. “Chờ một lát làm sao đủ? Mọi ngày đều phải nửa canh giờ trở lên nha!”

Thái phó sắc mặt càng đỏ, cổ ỹ ho khụ khụ hai tiếng, trợn mắt nhìn cung nữ kia một cái, cung nữ kia mới biết mình lỡ lời, vội vàng cúi đầu.

Bên trong dục cung, tiếng nũng nịu lại càng mê hoặc.

“A, Lệ Nhận...”

“Không được như vậy mà!”

“Người ta thích...” Thanh âm trở nên nho nhỏ, nghe không được đang nói cái gì. Nhưng sau đó, lại càng cao giọng rên rỉ, từng đợt truyền ra ngoài.

“A, um, um a, hmm, hmm a...”

Thái phó đứng ngoài cửa, thấy Lật Nhi bung trà tối, lão lúng túng đến mức đi cũng không được, ở lại cũng không xong. Mặc dù ban ngày ban mặt “bận rộn” như vậy, thật sự cũng là vi phạm lễ giáo một chút, nhưng trong lòng lão thật vui mừng, nhìn cái tình hình này, ngày mà vương tộc có tin vui chắc cũng không xa.

Trong làn gió nhẹ, Thái phó cứ như vậy đứng ngoài cửa, nghe những câu nũng nịu, cho đến khi chén trà trong tay lão cũng lạnh đi, nhưng vẫn còn chưa thấy cửa đá mở ra.

Cuộc sống thái bình, tình yêu ngọt ngào, mọi người vẫn còn chìm trong sự vui sướng, không ai muốn vội vã kết thúc...

Tình yêu, chính là say lòng người như thế.

~ Toàn văn hoàn ~

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.